

МАТЮ РАЙЛИ ЛЕТЯЩ СТАРТ

Част 1 от „Състезателни коли“

Превод от английски: Асен Георгиев, 2012

chitanka.info

На Мат Мартин

БЛАГОДАРНОСТИ

Здравейте, читатели!

Както веднага ще забележите, в „Летящ старт“ има едно съвсем ново нещо: картите със състезателните трасета и произведенията на изкуството. Досега в моите книги винаги е имало карти и диаграми, а с „Летящ старт“ зная, че съм направил нещо ново, каквото не съм виждал в никой роман досега. За мое щастие това ми позволи да работя с един от най-добрите графични дизайнери в Австралия — Рой Говие от студио „Ксифос“.

Макар че Рой вече беше създал ракетата на носа на „Плашилото“, сега задачата беше много по-сложна. Той взе за три месеца моите (откровено казано твърде жалки) карти със състезателните маршрути и ги превърна в страхотни триизмерни произведения на изкуството с летящи състезателни коли. Благодаря му за положените големи усилия.

Освен него има и много други, на които трябва да благодаря:

Прекрасният екип на „Пан Макмилан“ начело с моята невероятна издателка Кейт Петерсън (която полека-лека се превърна в апостол на разширяването на фентъзи пазара в тази страна). Джейн Новак — моята прекрасна рекламна агентка. Серина Роуъл — моята неуморна редакторка. Освен това съм задължен на Рос Гиб, Пол Кенеди, Джанин Фуолър и Джеймс Фрейзър за техните напътствия и опит. И разбира се, благодарности за търговските пътници на „Пан Макмилан“, които всеки ден посещават книжарници, за да им продават моите книги. Книгоиздаването е отборна игра, а те са един сензационен отбор.

И накрая — моята най-голяма благодарност е към жена ми — Натали. Един ден, когато се върна от работа, тя ме завари — мен, голям човек — превърнал стаята в кочина с части за модели, лепило и боя, а аз вдигнах първия прототип на „Аргонавт“ и заявих: „Виж какво направих — летяща кола!“. Друг път, като се прибра, всекидневната беше заета от двуметров стиропорен модел на пирамида на майте. И в

двата случая тя само се усмихна и каза: „Прекрасно!“. Всеки писател трябва да се радва на такава подкрепа.

Да, наистина, всеки, който познава писател, никога не бива да подценява цената на своята подкрепа.

Добре, а сега стига с това и да се залавяме със състезанията.

Матю Райли

Сидни, Австралия
Септември 2004

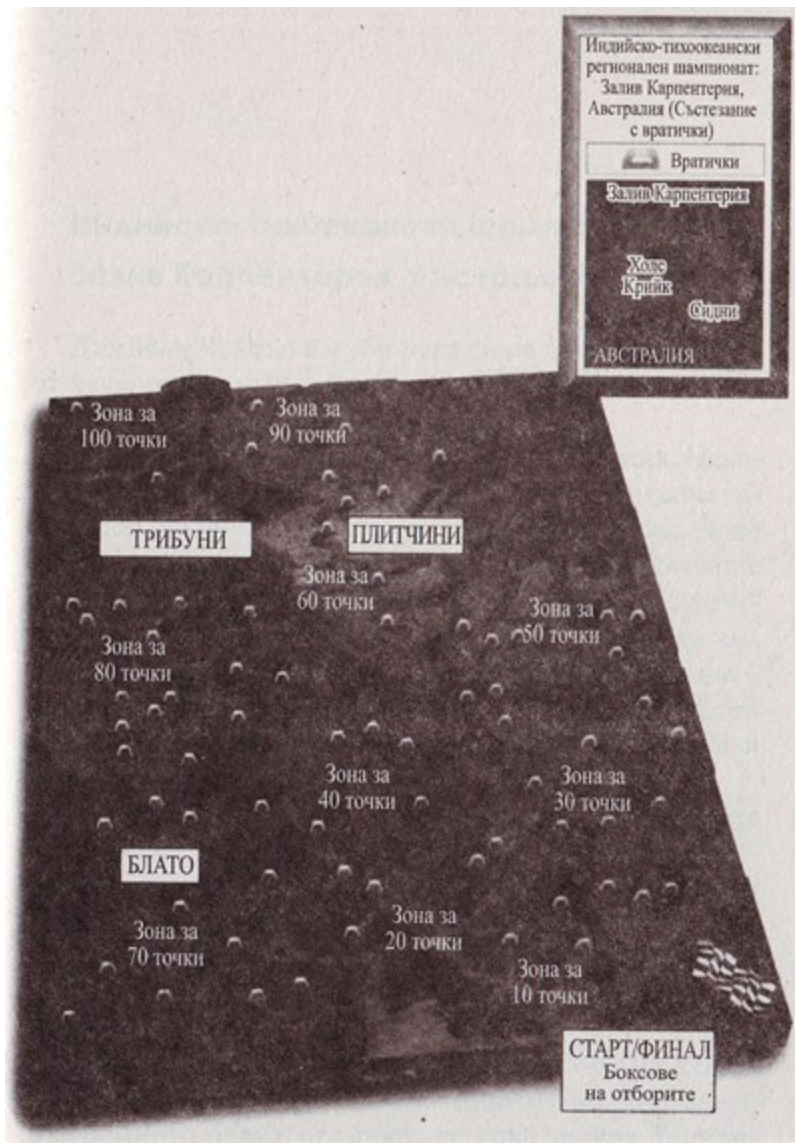
ПЪРВА ЧАСТ

ДЖЕЙСЪН И „АРГОНАВТ“

„Представете си двацет изтребителя да се носят по пълна със завои писта във въздуха, като се гмуркат, наклонят и надминават с безумно високи скорости — точно това представляват летящите състезателни коли.“

Ранд Томасън
Трикратен шампион
във Формула ЛК (ФЛК)

ИНДИЙСКО-ТИХОЕКАНСКИ ШАМПИОНАТ

Залив Карпентерия, Австралия

Джейсън Чейсър изгуби руля си на деветата минута от началото на състезанието.

С 690 километра в час.

А най-гадното беше, че нямаше и грам вина. Някакъв откачалник от Северна Корея, който юркаше самоделен боклучарник, минаващ за блатен болид, беше изгубил контрол върху колата си, докато се

опитваше да направи невъзможен завой с 9 G, и се блъсна ефектно в пълните с крокодили блата точно под носа му. Ударът размята на всички страни чаркове от болида — три парчета продупчиха опашния спойлер на Джейсън като залп от нагрети до червено малки метеорити и скапаха вертикалните стабилизатори.

Джейсън дръпна джойстика назад и някак си успя да изправи „Аргонавт“ само с помощта на педалите за командване на дюзите със сгъстен въздух — и точно в този момент — рууум! — руум! — рууум! — трима от останалите главни претенденти профучаха покрай него по трасето, като вдигаха гейзери кални пръски.

„Аргонавт“ намали до зависване и спря на деветдесет сантиметра над един от многото водни ръкави в огромното блато, проснало се край залива Карпентерия.

Гласът на Бъг прозвуча в слушалката в ухото на Джейсън. Бъг му беше навигатор, втори пилот и брат, по-малък. Седеше в задната част на кабината на „Аргонавт“ — малко по-назад и по-високо от пилота.

Джейсън прехапа устна, изслуша го и решително поклати глава.

— Никакъв шанс, Бъг. Не съм дошъл тук, за да се откажа след първите десет минути. Още не сме свършили веселбата. Ти само дай курса, аз ще се погрижа за останалото.

После натисна тласкащите устройства докрай, завъртя „Аргонавт“ и се стрелнаха по трасето.

Сутринта, когато бяха пристигнали в боксовете, усетиха някакво необичайно силно вълнение.

Бройката беше много добра — 80 000 щъкащи нагоре-надолу зрители, които заемаха местата си в гледащите към залива огромни трибуни за ФЛК.

Разбира се, броят им беше нищо в сравнение с тълпите, които се събираха за професионалните състезатели. При тях всяка бройка по-малка от милион се смяташе за лошо представяне.

Част от вълнението се дължеше на факта, че тази година имаше петима състезатели, между тях и Джейсън, които се бореха да спечелят регионалния шампионат, а това щеше да им осигури скъпоценната покана в Международното училище за пилоти във ФЛК — трамплин към професионалната лига.

Вълнението обаче беше най-силно в самите боксове. Всички шепнеха и сочеха двама отличаващи се господата, които Рандолф Харди, президентът на регионалната дирекция на Международната асоциация на ФЛК, развеждаше из вип тентата.

Шепот:

— Божичко, та това е Леклерк! Деканът на училището за пилоти...

— ... другият май е Скот Сиракюз. Онзи тип, който пострада в нюйоркската катастрофа... да, онази преди няколко години, когато за малко не умря...

— Някой каза, че били дошли да изберат *допълнителни* кандидати за училището...

— Не може да бъде...

Джейсън огледа двамата гости, които се разхождаха из тентата заедно с Рандолф Харди.

Да, по-възрастният наистина беше Жан-Пиер Леклерк, ректор на Международното училище за пилоти във ФЛК — най-престижното спортно училище на света.

Намираше се на Тасмания — огромен остров южно от Австралия, собственост на спортното училище. Беше по-скоро подготвително, отколкото истинско училище с уроци и всичко останало. Уроци наистина се преподаваха, но по-важно беше класирането в Училищния шампионат. Това класиране осигуряваше договор с някой професионален състезателен отбор след година обучение в Училището. Затова не беше изненадващо, че повече от половината пилоти, които сега участваха в професионалната лига, бяха излезли от него.

Леклерк изглеждаше величествено със съвършено подстриганата си бяла грива и властното си държане. Джейсън си помисли, че костюмът му струва повече от състезателната му кола.

Мъжът до Леклерк беше по-млад, някъде в началото на трийсетте. Беше красавец, с изваяни черти и непроницаеми черни очи. Подпираше се на бастун и имаше такъв вид, сякаш би предпочел да му вадят нерв на зъб, отколкото да е тук на ИТРШ — Индийско-тихоокеанския регионален шампионат.

Джейсън го позна веднага. В спалнята му висеше плакат с неговото лице.

Това беше Скот Дж. Сиракюз, по-известен като Косачката — един от най-добрите състезатели, сядал в кабината на болид от ФЛК... докато преди три години не разсипа невротрансмитерите в мозъка си в ужасяващата катастрофа в Ню Йорк Мастърс. Модерната медицина можеше да закърпи всяка строшена кост, дори строшен гръбнак, обаче човечеството не беше измислило едно нещо — как да поправя човешкия мозък. Ако си съсипеш мозъка, със състезателната ти кариера е свършено, както беше разбрал Косачката.

Точно в този миг Сиракюз се обърна и леденостудените му очи се впиха в Джейсън.

Джейсън замръзна — бяха го хванали да зяпа.

Успя да отклони очи цяла секунда по-късно, отколкото трябваше.

В интерес на истината се чувстваше неловко под вторачения поглед на Сиракюз. Всички останали пилоти в тентата бяха със състезателни екипи, които съответстваха на цветовете на болидите им. Някои дори имаха от новите каски „Шоей“. Други пък разполагаха с пълни боксови екипи и бяха облечени в предпазни костюми с цветовете на болидите си. За разлика от тях, Джейсън и Бъг носеха дънкови комбинезони, прашни фермерски ботуши и стари мотоциклетни каски.

Джейсън се свъси. Можеше да скрие очите си, но не и дрехите. Не можеше да скрие и летящия си болид от спокойния поглед на Сиракюз, но това беше друга история.

„Аргонавт“.

Болид №55.

Гордостта и радостта на Джейсън. Той прекарваше всяка свободна минута в работа по него. Представляваше преработка на старо „Ферари Про Ф1“, което беше намерил преди четири години в склад за старо желязо — една от първите летящи коли, приспособени от стари болиди от Формула 1.

Каросерията му имаше формата на куршум като старите състезателни коли от Ф1 с крилете на носа, гърбавия фюзелаж и широк заден спойлер с вертикални стабилизатори, но с добавки на място за навигатор, поместено веднага зад пилотската седалка, плюс извити назад криле, които стърчаха от страните на фюзелажа.

Обаче най-странното беше, че макар да ставаше дума за стар болид от Ф1, машината нямаше колелета. Магнитната левитация,

накратко маглев — шестте блестящи диска на магнитното задвижване от долната страна на фюзелажа — беше направила колелетата излишни.

Макар че му харесваше да си мисли така, Джейсън знаеше, че колата му не е истинско „Ферари Про Ф1“. От него беше останал само фюзелажът. Останалото беше сбиротък от чаркове, които беше свалил от земеделски машини и от катастрофирани коли в местното автомобилно гробище. Дори магнитното задвижване за спортни коли беше втора ръка и смесица от магнитни двигатели на „Боинг“, „Дженеръл Мотърс“ и БМВ.

Въпреки еkleктичната смесица от чаркове „Аргонавт“ беше красив — фюзелажът грееше в сребристо, синьо и бяло така, че различните цветове подчертаваха формата на изтребител.

Самият Джейсън беше на 14, русокос, със сини очи, решителен. В училище беше добър по математика, география и теория на игрите. Носеше пясъчнорусата си коса в мохикански стил, който напомняше малко прическата на пенсионираната английска футболна звезда Дейвид Бекъм.

На 14 беше твърде млад, за да участва в регионалния шампионат. Повечето от останалите пилоти на това равнище бяха на седемнайсет или осемнайсет. Обаче и Джейсън, като всички останали, се беше класирал сред първите трима в районните състезания, което означаваше, че има не по-малко право от тях да е тук.

С него беше Бъг — неговият брат и навигатор, който пък беше още само на 12. С дребничкото си тяло и дебелите си очила Бъг много объркваше хората. Не си падаше много по приказките. Всъщност единствените хора, с които разговаряше, бяха Джейсън и майка им — и дори с тях говореше само шепнешком. Някои лекари твърдяха, че бил на границата на аутизма — това обяснявало крайната му плахост и неумение да общува, както и гениалността му в математиката.

За две секунди Бъг можеше да сметне колко е 653 по 354 ...

Точно това го правеше отличен навигатор на летящ болид.

Състезанието в Карпентерия беше с вратички. Най-известното в света състезание с вратички беше Лондонският подземен мастърс —

през тунелите на метрото. Състезанието в Карпентерия се базираше на същия принцип.

Вместо болидите да се въртят по писта, при състезанието на вратички писта нямаше. То протичаше над открито пространство, широко 600 километра и също толкова дълго. Днес например използваша просторната блатиста местност край австралийския залив Карпентерия: теренът беше блатист, покрит с лабиринт от тесни водни канали, които пресичаха полетата с високи до два метра и половина тръстики, както и крайбрежните плитчини на самия залив.

В различни точки на тази плетеница от естествени канали бяха разположени 250 подобни на мостове арки, през които състезателите прекарваха своите летящи болиди. Когато колата прелиташе под арката, електронен чип, монтиран на предното крило, регистрираше минаването.

Минаването през вратичките носеше точки. Колкото по-далече бяха от старт/финала, толкова повече. Тези, които бяха близо, носеха по-малко. Например вратичката на най-голямо разстояние от старт/финала осигуряваше 100 точки, а най-близката — само 10.

Обаче най-важното беше, че времето за юркване беше ограничено.

Всеки разполагаше с три часа да мине през колкото може повече вратички *и да се върне на старт/финала*.

Последната част беше най-важната.

Всяка *секунда* закъснение при връщането ти струваше *една* точка. Ако се върнеш само минута по-късно от тричасовия срок, ти струваше сериозните 60 точки.

Печелеше пилотът с най-много точки.

Тези обстоятелства превръщаха състезанието в тактическо и навигаторите играеха ключова роля.

Никой пилот, независимо колко е умел и бърз, не можеше да мине през всички вратички за отпуснатото време. Това означаваше, че трябва да избереш през кои да минеш за трите състезателни часа. След като компютърните програми за навигиране бяха строго забранени във всички равнища на ФЛК, беше от съществено значение да имаш добър навигатор.

Като добавиш и отбиванията в боксовете — заради прегрели магнитни дискове, резервоарите с охладителна течност имат нужда от дозарещдане, смяна на двигателните дюзи със сгъстен въздух — плюс

всички останали неизвестни, които могат да се случат по време на състезание, това те изправяше и пред сериозно състезание по стратегии.

„Аргонавт“ се носеше с вой над тесния канал между високите два метра и половина тръстики и оставяше зад себе си килватер от пенеста кална вода.

610 км/ч... 620... 630...

Заради пляскащите безпомощно вертикални стабилизатори в потрошения опашен спойлер Джейсън управляваше с двата задни двигателя: сменяше единия с другия и обратно. Използваше педалите по най-невероятен начин, за да насочва куршума, в който се беше превърнал неговият болид.

Бъг беше сметнал курса им добре. Всеки път, когато влизаха в боксовете, Джейсън успяваше да зърне голямото електронно табло с класирането, което се извисяваше над главната трибуна. Там се изписваха до секундата всички набрани точки и времената на състезателите.

Състезател	Номер	Болид	Точки
1. Бейкър, Б.	09	„Дяволска колесница“	1110
2. Ричардс, Дж.	24	„Буревесник“	1090
3. Тадзич, Е.	19	„Сан Антонио“	1010
4. Ю, Е.	888	„Фенер-IV“	1000
5. Чейсър, Дж.	55	„Аргонавт“	990

Произшествието им беше навредило.

Изгубиха много време. И независимо колко усилено се опитваше Джейсън, а той даваше всичко от себе си, управлението с крака просто не беше същото, както с ръцете.

При всяко влизане в бокса Джейсън виждаше как „Аргонавт“ изостава все по-назад от водачите и се спуска все по-надолу в таблицата с класирането.

Нещата се влошаваха още повече от самоличността на водача — Барнаби Бейкър: момче от горните класове в същото училище в Холс

Крийк, където ходеше и Джейсън.

Бейкър беше на 18, червенокос, обсипан с лунички, наперен и богат. Баща му, Барнаби Бейкър-старши, беше бизнесмен и притежаваше половината Холс Крийк.

Господин Бейкър беше купил на сина си най-добрата серийно произвеждана летяща кола, която можеше да се купи с пари — красив „Локхийд-Мартин Прорейсър 5“. Също така някога беше взел на работа бащата на Джейсън — нещо, което Барнаби-младши, адски противен гадняр, непрекъснато напомняше на Джейсън.

Въпреки всичко Джейсън не се отказа до самия край: продължаваше да прелита през толкова арки колкото повреденият, но доблестен „Аргонавт“ успяваше да достигне, следвайки променения от Бъг курс.

Но това се оказа без значение.

Когато огромният часовник над старт/финала прескочи от 2:59:59 на 3:00:00 и последният болид от ФЛК прелетя над финиша под виковете и аплодисментите на 80 000-та тълпа, пилотираният от Джейсън Чейсър „Аргонавт“ се оказа в дъното на класирането.

Джейсън спря любимата си кола в бокса и отпусна глава.

В най-важното състезание през живота му, пред очите на 80 000 души, пред погледите на най-изтъкнатите двама зрители, пред които щеше да се състезава някога — Джейсън Чейсър беше пристигнал последен.

С изобретяването на летящите автомобили светът се промени завинаги.

И наистина в течение на човешката история са познати малко изобретения, пожънали такъв незабавен и огромен успех в цял свят.

Печатната машина на Гутенберг, динамитът на Нобел, летящият апарат на братя Райт — те, разбира се, са впечатляващи, но бледнеят в сравнение със световната революция, предизвикана от изобретяването на летящата кола от Уилфред П. Уилмингтън.

Голяма част от шумотевицата се дължеше на безподобното решение на тогава осемдесетгодишния Уилфред Уилмингтън да позволи свободно използване на неговата удивителна технология от всеки, който желае.

Изобретателят не я патентова, нито я продаде на някоя голяма корпорация. Дори делегацията начело с президента не успя да го убеди да запази тази технология само за облага на САЩ.

Не. Уилфред П. Уилмингтън, ексцентричният изобретател, който заявяваше, че има повече от достатъчно пари да изживее последните си години сравнително удобно, направи най-необикновеното и непредвидимо нещо на света: предостави му безплатно своята технология.

Реакцията беше мигновена.

След като маглев — магнитната левитация — не се нуждаеше от бензин, за да работи, страните от Близкия изток, които произвеждаха петрол, се сринаха.

Петролът изгуби значение и Съединените щати — най-големият консуматор на петролни продукти — прекратиха всички блискоизточни договори. За миг богатствата на саудитците и брунейския султан се превърнаха в прах и пепел.

Производителите на автомобили се нахвърлиха върху новата технология и подпомогнати от своите вече съществуващи фабрики и поточни линии за масово производство, започнаха да бълват летящи коли с милиони. Първият модел „Форд“ Т/Л (Л — за летящ) слезе от поточната линия на „Форд Мотър Къмпани“ само година след невероятната постъпка на Уилмингтън. БМВ, „Рено“ и „Порше“ бързо последваха американците.

Разбира се, не след дълго към тях се присъединиха нова група конкуренти: авиационните компании. „Локхийд-Мартин“, „Еърбъс“ и „Боинг“ — всички се втурнаха да произвеждат семейни летящи автомобили.

Пътуванията се ускориха значително — сега разстоянието Ню Йорк — Лос Анджелис се взимаше за 90 минути с кола. Летящи товарни кораби прекосяваха световните океани за часове, а не за дни, да не говорим месеци.

Светът стана по-малък.

Първоначално професор Уилмингтън беше нарекъл своето изобретение „многосочно превозно средство с електромагнитно

повдигане“, но светът му даде едно много по-просто наименование — летяща кола.

Технологията, на която се крепяха летящите коли, беше обезоръжаващо проста и прекрасно универсална.

Всеки ден и всяка секунда от земното ядро се излъчват електромагнитни вълни. Онова, което направи Уилмингтън, беше да създаде устройство — „магнитен движител“ — което *отблъскваше* тази движеща се нагоре магнитна сила. И докато учените изпадаха в умиление от Уилмингтъновото умно съчетание на феромагнитни материали и най-модерни полупроводници, обществеността се кефеше на резултата.

Защото той беше вечен полет.

Докато Земята се въртеше, летящите автомобили щяха да имат задвижване. Така най-големият страх, свързан с летящите коли — че в един хубав ден ще почнат да падат на земята — се стопи.

Технологията маглев се разпространи по целия свят.

Летящи автомобили и автобуси изпълваха улиците. Летящи товарни кораби се стрелкаха из моретата. Детските летящи скутери се превърнаха във всеобща мода. Разбира се, военните по цял свят също намериха приложение за новата технология.

Естествено, всеки нов способ за придвижване — лодки, коли, самолети — винаги е причина за появата на определен вид индивиди. Летящите коли не можеше да са изключение от това правило.

Скоро след като тази забележителна нова форма на пътуване превзе света, се появи нов вид човек: наполовина автомобилен състезател, наполовина пилот на изстребител — а цялото не можеше да бъде друго, освен суперзвезда.

Пилотите от ФЛК.

На официалното връчване на наградите Джейсън насмалко да повърне.

Високо горе на подиума Барнаби Бейкър стоеше самодоволен между директора на регионалното първенство Харди и директора на Международното училище за пилоти Жан-Пиер Леклерк.

Усмехнат пред камерите, Леклерк подаде на победителя трофеите — огромна бутилка шампанско и чек за хиляда долара.

Джейсън обаче забеляза, че придружителя на директора, бившия състезател Скот Сиракюз, го няма на подиума. Всъщност не се виждаше никъде.

Леклерк стисна ръка на Барнаби, след това се обърна към микрофона.

— Дами и господа, тъй като с това настъпи краят на регионалния шампионат, трябва да направя едно съобщение. Със своята днешна победа младият шампион Барнаби оглави местното класиране и с това спечели за себе си още една награда: спечели си покана да се обучава в Международното училище за пилоти. Шампион Бейкър, за нас ще е чест да се учиш догодина при нас.

С тези думи Леклерк подаде на Барнаби прочутия плик със златисти ъгли, който всеки млад състезател мечтаеше да получи.

Тълпата зарева одобрително.

Барнаби взе плика, благодари на Леклерк, удари въздуха с юмрук и гръмна шампанското. С това започна празнуването.

Джейсън стоеше и гледаше раззинал уста — беше просто съкрушен.

До него Бъг поклати глава. После прошепна нещо в ухото му.

По-големият брат прихна.

— Благодаря, приятел. Обаче за съжаление ти не си директор на спортното училище.

След това се обърна и тръгна към техния бокс, за да натоварят „Аргонавт“.

Бъг се затътри подире му.

В бокса имаше човек.

Скот Сиракюз.

Стоеше до входа и оглеждаше повредената опасна секция на „Аргонавт“.

— Тъъ... Здравейте.

Сиракюз се обърна, подпря се на бастуна и спря хладния си поглед върху Джейсън.

— Господин Чейсър^[1], ако не се лъжа?

— Да.

— Подходящо име, като се има предвид днешното ти усилие, не смяташ ли? Аз съм Скот Сиракюз. Придружавам професор Леклерк. Двамата преподаваме в спортното училище.

— Зная кой сте, господине. Вкъщи имам ваш плакат.

Почувства се кръгъл глупак още в мига, докато го казваше.

Сиракюз кимна към „Аргонавт“.

— Опашният ти стабилизатор е строшен.

— Да, удариха ме отломки от оня идиот, който се опита да направи вътрешен завой с 9 G.

— Кога?

— Девет минути след началото.

Сиракюз присви очи.

— Девет минути след началото? Как си управлявал? С дюзите?

— Да.

— Чакай да изясним нещо. Изгубил си управление девет минути след старта. Обаче въпреки това си продължил, като си управлявал с *педалите* вместо с кормилото?

— Точно така, господине.

Сиракюз кимна замислено.

— Чудех се...

И погледна Джейсън в очите.

— Имам още един въпрос. Ти започна състезанието по различен начин от всички останали — пое към вратичките в западния край на трасето, докато повечето от останалите се юрнаха на североизток. Там става произшествието и ти променяш състезателния си маршрут.

Извади от задния си джоб карта на трасето. На нея имаше малки точки, които обозначаваха всичките 250 вратички.

— Можеш ли да ми обясниш какъв беше първоначалният ти план?

Джейсън и Бъг се спогледаха.

— Какво ще кажеш, Бъг?

Бъг изгледа Сиракюз и кимна.

Джейсън започна да обяснява:

— Брат ми се занимава с навигацията. Той състави днешния курс. Казва се Бъг, впрочем.

Сиракюз подаде картата на Бъг.

Малкият се скри зад Джейсън и той взе картата вместо него.

— Малко е плашлив с хора, които не познава.

После подаде картата на брат си и той бързо и професионално начерта състезателния им план върху нея. След това я върна на Джейсън, който пък я подаде на Сиракюз.

Сиракюз се вторачи в картата и дълго не продума. А след това направи нещо странно — извади *още една карта* на трасето и започна да сравнява двете. Джейсън видя, че на другата също има точки и начертан състезателен план.

Най-накрая Сиракюз вдигна очи и загледа Джейсън и Бъг, сякаш ги преценяваше много, много внимателно.

Вдигна техния състезателен план и каза:

— Мога ли да го задържа?

— Разбира се. — Джейсън вдигна рамене.

— Джейсън Чейсър — пилот във ФЛК — каза Скот Сиракюз. — Звучи добре, нали? Е, довиждане и на двама ви.

Към седем вечерта Джейсън и Бъг се прибраха в Холс Крик с „Аргонавт“, вързан за ремарке, което теглеха със старото си летящо комби „Тойота“.

Холс Крик беше малко градче в далечните северни простори на Западна Австралия. Джейсън често казваше: „Точно в средата на нищото“.

Прозорците светеха, вечерята ги чакаше на масата.

— О, моите момчета! Момчетата ми! — викна Марта Чейсър. — Джейсън! Видяхме всичко по телевизията. Това щураво момче, дето се разби точно пред теб! Добре ли сте?

Прегърна Бъг и го притисна към кухненската си престилка.

— Моята малка Ларва на мраволъв не е пострадала, нали?

Бъг почти се изгуби в прегръдката ѝ. Изглеждаше напълно доволен, притиснат до дебелината си майка.

— Нищо му няма — отговори Джейсън, докато седна на масата. — Пострада единствено от унижението да пристигне последен пред погледа на Жан-Пиер Леклерк.

— Кой?

— Няма значение, мамо.

Точно в този момент в кухнята влезе баща им — Хенри Чейсър. Гащеризонът му беше покрит с прахоляка от цял ден работа на бензиностанцията.

— Здравейте всички! Състезателите са се върнали значи. Добро състезание днес, момчета. Само не извадихте късмет с онова момче, дете ви отнесе стабилизатора.

— Проклетият идиот ни повреди управлението — изсумтя Джейсън, докато лапаше лъжица картофено пюре. — Оказахме се на погрешното място в най-неподходящия момент.

— О, не — възрази усмихнато Хенри. — Не, не, не. Ти, Джейсън, изгуби управлението си. Ти сам се постави на погрешното място в погрешното време.

— Хенри, остави ги... — Марта се начумери. Съпругът ѝ беше фен на състезанията от ФЛК. Непрекъснато ги гледаше по телевизията и обичаше да ги анализира — класически пример за разбирач по пантофи. Когато децата бяха на пет и на три, започна да им прави състезания с колички в задния двор.

Джейсън захапа въдицата.

— Не е така, тате! Не съм се поставил аз на погрешното място в погрешното време. Чисто и просто това си беше най-обикновен лош късмет...

— Не, не беше лош късмет. Беше състезание — настоя Хенри. — Мисля, че това ще е добър урок и за двама ви. Състезанието включва не само побеждаването на конкурентите, но и да избягваш онези, които не са толкова талантиливи като теб.

— Джейсън, в състезанията няма справедливост — продължи той. — Може да направиш всичко както трябва и пак да не спечелиш. По дяволите, помня как веднъж в Сидни Класик водачът беше с две обиколки пред останалите и го блъсна един от последните, който тъкмо излизаше от питстопа. И той отпадна просто ей така...

Някой позвъни на вратата.

Хенри Чейсър стана, без да спира да разказва:

— Значи онзи беше много напред, но този тъп новак направо го закова. Боже, как се казваше? Много добър пилот. Младо момче. Преди няколко години го отнесе... Ох, как се казваше... Она бе...

И докато отваряше вратата, си спомни. Обърна се и каза:

— Сиракюз! Точно така. Скот Сиракюз.

След това се обърна да погледне посетителя.

Скот Сиракюз стоеше на прага. Висок и официален.

— О, божичко! — заекна Хенри. — Та вие сте, вие сте...

— Добър вечер, господине. Казвам се Скот Сиракюз. Днес на състезанието се запознах със синовете ви.

— Тъъ... да, да — закима Хенри Чейсър.

Джейсън стана от масата.

— Господин Сиракюз, какво правите тук?

Сиракюз не прекрачи прага.

— Дойдох да ти задам въпрос, Чейсър. О, и на брат ти също.

— Да?

— Чейсър, бях много впечатлен от начина, по който кара днес. С крака — и със сърце. Убеден съм, че с подходящи тренировки твоите умения могат да се подобрят значително. Освен това прекарах състезателния план на брат ти през професионална компютърна програма. Неговият състезателен план се оказа 97% ефикасен. Почти оптималният план за това трасе. Обаче сте получили плана с разположението на вратичките само две минути преди началото на състезанието. Братчето ти е съставило маршрута за две минути *в главата си* — а това е наистина впечатляващо. Накратко казано, мисля, че вие двамата сте страхотен отбор. Днес никой друг не ми хвана окото, освен вас. И тъй като работя в училището за пилоти в Тасмания...

Джейсън усети как сърцето му заблъска.

— Да?

— Господин Чейсър — продължи Сиракюз, — искате ли двамата с брат ви да дойдете да се обучавате в Международното училище за пилоти под мой надзор?

Джейсън се облеци.

Обърна се да погледне майка си. Очите ѝ направо щяха да изскочат. Погледна баща си, който стоеше със зинала уста. След това се обърна към Бъг. Лицето на брат му беше безизразно. Момчето избута стола си назад, доближи се до него, надигна се на пръсти и прошепна нещо в ухото му.

Джейсън се ухили.

— Какво каза? — попита Сиракюз.

— Каза, че вашият компютър сигурно е повреден, защото неговият състезателен план е съвършен. И пита кога тръгваме.

[1] В романа има доста алюзии: Джейсън е английският еквивалент на Язон, а „Аргонавт“ идва от кораба „Арго“; Чейсър означава „преследвач“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
УЧИЛИЩЕТО ЗА ПИЛОТИ

МЕЖДУНАРОДНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ПИЛОТИ

Хобарт, Тасмания

Голям остров с формата на обърнат триъгълник е увиснал от долния край на Австралия.

Някога бил известен като Земя на Ван Димен, но днес го наричат простичко Тасмания.

Земята тук е хълмиста, сурова и неприветлива. Има назъбени високи крайбрежни скали, древни тропически гори и дълга мрежа открити лъкатушещи шосета. Разхвърляни по многобройните му полуострови се виждат мрачните руини от зиданите от пясъчник британски затвори, построени през 19 век — Порт Артър, Сара Айланд. Имена, които не би искал да чуваш, ако си бил престъпник по онова време.

Някога Тасмания е била краят на света. А сега беше на само два часа приятен път с летящ лайнер от Сидни.

Джейсън Чейсър стоеше на палубата на кораба, който плаваше нагоре по река Дървент, и оглеждаше модерния Хобарт.

Със своята елегантна смесица от много старо и съвсем модерно Хобарт се беше превърнал в един от най-шарените градове на света. Двестагодишни складове от пясъчник се съчетаваха красиво с модерни сребристо-стъклени небостъргачи и извити мостове от титан над реката.

Поради една прищявка на съдбата целият остров беше собственост на Международното училище за пилоти, което го правеше най-голямото парче земя на света в частни ръце.

В началото на 2000-те австралийският щат Тасмания преживява упадък, а населението му застарява и намалява. Когато населението пада под 50 000, австралийското правителство се решава на необикновената стъпка да приватизира целия остров. Купувач се оказва петролна компания, която дори не предполага, че скоро ще се появи маглев. При разпродажбата на авоарите на фалиралата компания островът щат е купен от Филип Т. Йънгман, водач на група странни

хора, които възнамеряват да организират школа за зараждащите се състезания с летящи коли.

Както се казва, останалото е история...

Джейсън и Бъг бяха деца на пустинята и никога не бяха виждали нещо подобно на източното австралийско крайбрежие.

По пътя към Тасмания лайнерът беше профучал край Сидни. Малко след Сидни видяха Осемте язовира — удивително инженерно и архитектурно постижение по протежение на тихоокеанското крайбрежие. Само преди няколко години инженерите буквално бяха задържали Тихия океан, докато изграждаха осем огромни водноелектрически централи на няколко мили от брега.

Осемте водопада, които величествено се стичаха по язовирните стени, предоставяха несекващ запас от чиста енергия и едно допълнително предимство: бяха се превърнали във второто най-посещавано място в света след пирамидите, както и в удивителен фон на ежегодното състезание на ФЛК в Сидни — Сидни Класик — едно от четирите състезания за Големия шлем.

Пътническият кораб влезе в Хобартското пристанище и Джейсън и Бъг взеха саковете си и тръгнаха към трапа. Двама невъзпитани младежи им преградиха пътя.

— Брей, да пукна, ако това не е малкият Джейсън Чейсър — подигра се Барнаби Бейкър. Беше на осемнайсет, цяла глава по-висок и по-широк в раменете от Джейсън. А сега беше и регионален шампион на ИТРШ — титла, пораждаща уважение в средите на състезателите.

Барнаби се обърна към своя навигатор — Гуидо Моралес, също на осемнайсет, с хитровати очета и много неприятен, и продължи:

— Гуидо, направо не знам, така че ти ми кажи: как някакъв изтърсак, който се е класирал на сирашкото последно място в регионалния шампионат, идва в спортното училище?

— Не мога да ти отговоря, Барн — отговори мазно Гуидо и поклати глава, докато оглеждаше Джейсън и Бъг. — Но дано да са подготвени, защото на място като това човек никога не знае каква катастрофа може да стане.

След неочакваната покана да влязат в спортното училище не бяха виждали Скот Сиракюз. Беше си заминал с частен самолет за

Тасмания, като им каза, че ще се видят там. За съжаление това означаваше, че Джейсън и брат му, които така и така бяха аутсайдери поради възрастта си, трябва да търпят подигравките на Барнаби и Гуидо през целия път до Тасмания.

Бейкър-младши, който знаеше, че Джейсън и Бъг живеят със своите осиновители в Холс Крик, се забавляваше да лепва към повечето от злонамерените си подхвърляния синоними на „сирашки“.

Бъг прошепна нещо в ухото на Джейсън и Барнаби се развика:

— Какво? Какво каза? Какво е това шепнене, тъпанар дребен? Защо не говориш като мъж?

Бъг се вторачи в него с празен поглед.

— Попитях те нещо, тъпако... — Барнаби посегна да хване Бъг за предницата на ризата, но Джейсън отблъсна ръката му.

Барнаби Бейкър замръзна заплашително.

Джейсън не отстъпи и продължи да го гледа предизвикателно.

— Охо, помирисвам напрежение. — Гуидо Моралес потърка ръце.

— Не го докосвай — изсъска Джейсън. — Той говори, но не с хора като теб.

Барнаби се ухили.

— Така ли? И какво каза?

— Не сме сираци. Имаме си майка и баща — отговори Джейсън.

Спортното училище се издигаше от другата страна на широката Дъруент, точно срещу пристанището. Беше блестяща сграда от стомана и стъкло, която приличаше на огромно платно.

Джейсън и останалите нови пилоти бяха въведени в подобното на пещера фойе. От тавана висяха прочути болиди: оригиналният прототип на Уилмингтън, Н-1, висеше гордо в средата. От двете му страни бяха изложени „Боинг Хайпър Драйв“ на Ферагамо, с който беше спечелил Мастърс, и една извита вратичка от Лондонското подземно състезание.

— Оттук — покани ги придружителят и ги въведе във високотехнологична зала, която приличаше на Центъра за управление на полетите на НАСА.

Пред тях се издигаше огромен екран, окачен на стената пред амфитеатрално разположените петнайсет реда с места за сядане. Всяко беше оборудвано с компютърен екран. Галерията в дъното на залата беше предназначена за медиите и в момента беше пълна до пръсване.

— Добре дошли в залата за състезателни брифинги — каза придружителят. — Казвам се Станислаос Колдър и съм директор по състезанията в училището. Повярвайте ми, всички вие, пилотите, ще опознаете много добре тази зала. Моля, седнете. Професор Леклерк и преподавателите скоро ще дойдат.

Джейсън огледа помещението и останалите състезатели.

Бяха към двасет и пет, повечето по-големи, на седемнайсет или осемнайсет. Почти всички седяха с по двама другари: навигаторите им и старши механиците. Джейсън и Бъг нямаха старши механик — винаги сами си бяха вършили работата в бокса. Сиракюз им беше казал, че когато започнат часовете, ще им намерят и механик.

Барнаби Бейкър и Гуидо седяха по-назад с неколцина от по-големите момчета. Имаше и няколко момичета, повечето с черните гащеризони на старши механици, но като цяло преобладаваха момчетата.

Едно от момчетата привлече погледа на Джейсън. Беше много привлекателно, с тясно лице, ярки зелени очи и жълтеникавочервени коси. Беше към седемнайсетгодишна и седеше далеч от всички в дясната част на първия ред.

На Джейсън му трябваше известно време, за да забележи, че повечето от репортерите в медийната галерия я зяпат, сочат я и се опитват да направят хубава снимка. Нямаше представа защо.

— Затвори си устата и престани да пускаш лиги — чу се пресипнал момичешки глас зад гърба му.

Джейсън се обърна и видя, че момичето, което седеше зад него, също се е вторачило в хубавицата на първия ред.

— Ериъл Пайпър е много над твоята категория — добави момичето.

— Не пускам лиги — възрази Джейсън.

— Да бе! — Момичето беше някъде на шестнайсет, с кръгло лице, яркооранжева коса (на главата ѝ бяха вдигнати подходящи оранжеви очила с рогова рамка) и широка усмивка на розовите бузи.

— Аз съм Сали Макдъф, механик и отвсякъде чудесно момиче от Шотландия.

— Джейсън Чейсър. А това е Бъг, мой брат и навигатор.

Сали Макдъф огледа преценяващо по-малкия от братята.

— Бъг, а? Много е *сладък*! На колко си, малчо?

Бъг се изчерви.

— На дванайсет — отговори Джейсън вместо него.

— Дванайсет? — Сали Макдъф се замисли. — Сигурно е математически гений, щом са го поканили тук. Приятно ми е да се запознаем, Джейсън Чейсър и навигатор Бъг. Надявам се, че ще ви се падне добър наставник.

— Наставник ли?

— Боже, ти си новак! Да завършиш спортното училище не означава само да си велик пилот. Да имаш най-добрия учител е много важно. Ясно е, че най-добрият е Зороастро. Маестрото. През последните четири години неговите ученици три пъти печелят училищния шампионат. Говори се, че Чарли Рийфенстал не дава много домашни, а набляга на пистата — затова много от пилотите искат да попаднат при него.

— А какво знаеш за Скот Сиракюз? — попита Джейсън.

— Ааа, Сиракюз. Тази година ще преподава на пълно работно време. Чух, че миналата година замествал, когато титулярите излизали в отпуска.

— И?

— И учениците му се зарадвали, когато се върнали истинските им наставници. Понеже Сиракюз те обработва дълго и сурово. Много теория, много практика в питстопа — отново и отново, докато не почнеш да го правиш както трябва. И много домашни.

— Ясно — каза Джейсън.

— Защо питаш?

— Просто така.

В този момент задната врата на залата се отвори с леко съскане и всички млъкнаха. Жан-Пиер Леклерк влезе в залата за брифинги. Следваха го десетина учители и лектори, всички с гащеризони. Последният в дългата редица беше Скот Сиракюз: куцукаше след тях с бастуна си.

Директорът Леклерк зае мястото си зад катедрата и почна:

— Дами и господа, уважаеми спонсори, представители на медиите и най-важното... състезатели. Добре дошли в Международното училище за пилоти във ФЛК. Годината още не е започнала както трябва, а светът на ФЛК вече стана свидетел на няколко големи промени. — Джейсън беше готов да се закълне, че след като каза това, Леклерк стрелна поглед към Ериъл Пайпър. — Обаче ние тук в Международното училище за пилоти се приспособихме и макар дебатът да беше твърде енергичен, приветстваме промените.

Фотографите щракаха на поразия с цифровите си фотоапарати. След секунди снимките им вече щяха да са качени на различни новинарски сайтове.

Леклерк продължи:

— А на новото попълнение кандидати ще кажа следното — добре дошли! Добре дошли за най-трудната, най-взискателната година във вашия живот. Не се заблуждавайте — това училище е топилня, врящ котел, ежедневно преминаване през огън и вода — изпитания, които ще тласкат вашите умения, вашите умове, вашите характери до границите на техните възможности. Училището за пилоти не е за хора със слаби сърца и меки колене. Вие ще изпитате въодушевлението на победата... и разочарованието от загубата. Всички вие ще участвате в училищния шампионат, а онези от вас, които спечелят някое от състезанията, ще могат да участват в Спонсорския турнир в средата на сезона.

— Някои от вас ще излязат от тази топилня закалени и с нови сили — следователно достойни за титлата „пилот“... и заради това достойни за договор с професионален отбор. Други от вас няма да успеят, защото ще се пречупят. Но не унивайте — не е позор да се откажеш от спортното училище. Дори само това, че сте били поканени да дойдете тук, означава, че сте много специални момчета и момичета. И като стана дума за нещо специално — Леклерк се усмихна широко, — щастлив съм да обявя, че днес имаме за всички вас една изненада. Тази година официалното приветствие за началото на учебната година ще произнесе най-добрият ученик, който съм имал — Алесандро Ромба, действащият световен шампион!

В залата настъпи оживление.

Присъстващите започнаха да въртят глави, понесе се възторжено шушукане. Джейсън едва не падна от мястото си.

Изправеният зад катедрата Жан-Пиер Леклерк се усмихна самодоволно. Изненадата успя напълно.

Но не му беше и много трудно, защото Алесандро Ромба беше просто най-известният човек на света.

Ромба ла Бомба. Ромба Бомбата.

Действащият световен шампион в професионалната лига беше първи пилот на фирмения отбор на „Локхийд-Мартин“. Освен това беше италианец, ослепително красив, и може би най-смелият човек, сядал зад волана на летящ болид. Заслужаваше напълно своя прякор Бомбата.

Рекламираше лосиони за след бръснене, летящи коли на „Локхийд-Мартин“ и спортните артикули на „Адидас“. Не минаваше и седмица, без лицето му да се появи на корицата на някое от известните списания или голям международен вестник.

Алесандро Ромба излезе на подиума през една странична врата и всички почтително се умълчаха. Повечето жени сред публиката припряно взеха да си оправят косите.

Ромба прегърна Леклерк така, както син прегръща баща си, застана зад катедрата и пусна ослепителната усмивка, която беше само негов патент.

Фотоапаратите защракаха като картечници.

След трийсет минути Алесандро Ромба завърши речта си сред оглушителни овации и викове.

Жан-Пиер Леклерк отново застана зад катедрата.

— Благодаря, Алесандро, искрено ти благодаря. Искам да кажа на всички ви, че през годината, която прекара при нас, Алесандро спечели училищното първенство с рекордните двайсет точки преднина. Научих, че ще остане за обяд и също така е готов да раздава автографи.

Спря да изчака ръкоплясканията и продължи:

— Обаче преди това трябва да свършим малко административни задачи. Сега ще прочета името на всеки кандидат и ще му назнача наставник. Тук в училището вашите наставници ще ви бъдат учители и съветници, довереници и ваши временни родители. Всеки наставник ще отговаря за три отбора. Добре, започваме по азбучен ред. Отбор Бейкър, пилот Барнаби, вие ще бъдете под наставничеството на учител Зороастро. Отбор Кейсмън, пилот Тимъти, наставник учител Раул. Отбор Чейсър, пилот Джейсън, вие ще бъдете под наставничеството на

учител Сиракюз. По-късно ще ви назнача старши механик. Фрийман, пилот Уесли...

Джейсън се обърна към Бъг.

— Е, братле, време е да започваме пилотското училище.

МЕЖДУНАРОДНО ПИЛОТСКО УЧИЛИЩЕ

Питлейн

Питлейнът пулсираше от шумовете и миризмите на състезанието.

Бръмчене на магнитни двигатели. Вой на летящите по правата болиди. Остра миризма на прегрели магнитни дискове, сладникава, напомняща мента миризма на охлаждащата течност.

След като формалностите по откриването на учебната година свършиха, кандидат-пилотите бяха отведени право на състезателната писта. Чантите им бяха отнесени в стаите им, където щяха да се приберат по-късно. Докато траеше церемонията, колите им бяха разтоварени от лайнера и сега ги очакваха в боксовете.

По пътя към питлейна Джейсън и Бъг се изгубиха, естествено.

Спортното училище беше огромно — разполагаше с шест тренировъчни и тринасет състезателни трасета, които се разтваряха като ветрила от старт/финала и боксовете на отборите по бреговете на река Дъруент, където беше разположен и Центърът за управление на състезанията.

Най-накрая все пак успяха да намерят питлейна, където в бокс номер 55 ги чакаше „Аргонавт“.

Скот Сиракюз вече беше там и ги очакваше.

— Господин Чейсър, господин Бъг — започна той. — Много мило, че се присъединихте към нас.

Със Сиракюз имаше още седем ученици — двама със своите навигатори и старши механици... и една сама ученичка.

Която Джейсън вече познаваше.

Сали Макдъф.

— О, вие значи! — възкликна тя.

— Познавате ли се? — попита Сиракюз.

— Запознахме се на церемонията по откриването — обясни Сали.

— Добре. Въпреки това да ви представя. Джейсън Чейсър, запознай се със Сали Макдъф, твоя старши механик. Госпожица

Макдъф идва от дивата шотландска пустош, но е много даровит механик. Госпожице Макдъф, като изключим това, че закъснях безобразно, братята Чейсър са забележителен екип.

Джейсън кимна на Сали.

Сиракюз пък кимна към другите двама пилоти. И двамата бяха едри осемнайсетгодишни момчета. Едното беше азиатец, другото афроамериканец.

— Това са Хорейшо Уонг и Айзая Уошингтън. Този година ще съм и техен наставник.

Уонг и Уошингтън се извисяваха над Джейсън и Бъг. Може би затова ги гледаха като хлебарки.

— Чудесно — продължи Сиракюз. — Днес е понеделник, а в сряда ще участвате в първото състезание за годината. Както във всички състезания тук в училището, точки ще получат първите десет коли по низходяща скала: 10 точки за победителя надолу до 1 за десетия. Тези точки ще бъдат събирани за генералното класиране в училищния шампионат. През годината ви тук ще участвате във всяко възможно състезание с летящи болиди: елиминиране и ендуро. Състезанието в сряда е традиционното за откриване на сезона: Суперспринт 30-2-1: Последният отпада. Трийсет обиколки, но при всяка втора обиколка колата на последно място се отстранява от трасето. Състезанието е бързо, яростно и безмилостно за състезателите, които изостават. В Последния отпада няма изненадващи завръщания и щастливи обрати.

Огледа ги внимателно. Очите му пламтяха.

— Познавам много учители, които оставят учениците си да се подготвят сравнително спокойно за това състезание. Да го използват като начин да опитат водата, да изтръскат ръждата и да придобият усещане за мястото и състезанията. Не гледам по този начин на Състезание №1. Смятам го за състезание, което трябва да се проведе и, дай боже, да се спечели.

— Освен това не вярвам в пилеенето на скъпоценното време за обучение. Затова ще ви дам два часа да прегледате и подгответе колите си, да се уверите, че са пристигнали здрави. А на онези, които не са се срещали досега, да се запознаят — продължи той. — Ще започнем с официална лекция след два часа в 16:00. В стая 17 първо ще се занимаем с електромагнитна физика. Уредил съм професор Кингстън, началникът на катедрата по физика, да ви изнесе специална лекция.

След лекцията имате два часа практика в питстопа, започват в 17:30. Вечерята е от 19:00, но винаги може да се нахраните и малко по-късно. Що се отнася до утре сутринта, ще имаме час по състезателна тактика. Очаквам да сте прочели от 1 до 35 страница „Спортен ум“ на Тейлър и „Правила на състезанията във ФЛК“. Литературата ще откриете на компютрите в стаите ви. Ще направим препитване. Някакви въпроси?

Деветимата ученици го гледаха в безмълвен потрес.

— Не? Чудесно. Значи ще се видим след два часа в стая 17 за лекцията по физика.

* * *

Сали Макдъф бавно обиколи „Аргонавт“. Мръщеше се.

Огледа завършващия му с гърбица фюзелаж, докосна гърловините за охлаждаща течност.

— Хъм.

След това легна върху сервизната скара на колелца и се пъкна под болида.

Джейсън и Бъг стояха и гледаха.

— Хъм — чу се гласът на Сали изпод колата.

А после тя се измъкна, седна, подпря брадичката си с юмрук и се замисли дълбоко, като от време на време плъзгаше поглед по блестящата синьо-бяла сребриста летяща кола.

— Това е боклук — заяви накрая. — Чисто и просто скърпен от вехтории абсолютен боклук. Малко буболече, не мога да си представя, че умно момче като теб ще лети насам-натам с това нещо. За него — кимна към Джейсън — бих повярвала, но за теб — не.

Бъг се усмихна. Сали Макдъф му харесваше.

Но тя още не беше свършила.

— По дяволите, това нещо е направено от чарковете на поне девет различни марки. Искам да кажа, че схващам защо лети бързо, но сто на сто е дяволски нестабилен: по долната част на фюзелажа са подредени шестте обичайни магнитни диска, обаче са смесица от три различни марки. За твой късмет тук няма защо да се тревожиш за това. Училището ни предоставя магнитни дискове. Второ: насочващата призма „Момо“ е супер качество, но като всички хубави работи

призмите „Момо“ бързо се износват. В тази е останал живот само за няколко състезания. Леле, а какво си направил с дюзите? Имам чувството, че си танцувал върху педалите. Те трябва да се свалят, да се разглобят, да се смажат и така нататък. Износил си маркучите за охладителната течност почти докрай — имат-нямат два сантиметра дебелина.

— На последното състезание имахме проблем с управлението — отговори Джейсън отбранително. — А за останалото, да, сам я направих...

Сали вдигна ръка.

— Спокойно, тигре. Спокойно, още не съм свършила. Въпреки всичко този „Аргонавт“ е жесток. Има вид, сякаш си го прекарал през пъкъла, а той моли за още. Харесвам коравите коли, колите със смелост и характер. И с хъс. А тази определено има. По дяволите, дори цветовете ми харесват. Господин Чейсър, няма защо да се тревожиш — на света няма двигател, който Сали да не може да тунингова за върхови постижения.

Следващите два часа Джейсън и Сали си разказваха (а Бъг взимаше участие чрез брат си) за своите коли и предишни състезания, за вкъщи и за мечтите си, свързани със света на ФЛК.

Сали мечтаеше да стане старши механик в професионален отбор. Тя беше най-малкото от девет деца, като всички останали бяха момчета: всичките луди по коли и омазани в масло. Беше прекарала детството си да ги гледа как бърникат своите хотроди — обаче едва когато на 14 получи първата си кола, разкри истинските си познания. Със собствените си ръце и идеи направи истинска ракета с магнитно задвижване. Баща ѝ, стар шотландски здравеняк, Джеф Макдъф, беше ужасно горд с нея.

Джейсън ѝ разказа някои неща за себе си: че живее в Холс Крик, в самия край на Северозападна Австралия с родители, които са ги осиновили. Марта и Хенри Чейсър не можели да имат деца, така че години наред отглеждали сираци. Дотук четиринайсет.

Бяха открили Джейсън в местното сиропиталище, когато бил на четири. До него в стаята за игри седял Бъг — обяснили им, че е трудно двегодишно дребосъче и се успокоява единствено когато е до Джейсън.

Марта и Хенри решили да осиновят Джейсън, но се изправили пред неочаквано затруднение: четиригодишният Джейсън не искал да остави Бъг. Просто не искал да тръгне без него, и толкоз. Директорът на сиропиталището също се включил в молбите да вземат и Бъг, защото ревът му нямало да има край, ако вземат само Джейсън.

И тогава Марта и Хенри Чейсър просто вдигнали рамене и решили да осиновят и двамата.

В четири отидоха за първия си официален час при Скот Сиракюз. Беше убийствен урок по физика за функционирането на магнитното задвижване и принципите зад изобретението на Уилфред Уилмингтън и когато удари звънецът, Джейсън беше психически изтощен.

Това превърна следващите два часа практика в боксовете в истинско мъчение: той отново и отново трябваше да вкарва „Аргонавт“ в питстопа и да спира под огромен паякоподобен механизъм, наречен питмашина.

Питмашината имаше осем ръце, които едновременно изпълняваха различни задачи: смяна на магнитните дискове, допълване на охладителната система, зареждане със сгъстен въздух, регулиране на стабилизаторите — работата ѝ се надзираваше от Сали, старшия механик.

— Чистите спирания в пита са А и Б на състезанията с летящи коли! — изкрещя Сиракюз, за да надвика шумотевницата, която вдигаха трите му отбора. — Състезанията се печелят и губят в боксовете! При всички разновидности на автомобилните състезания има питстоп — някои, като Италианското джиро, изискват механиците да пътуват по суша и да посрещат болида в различни питлейни!

— Питстопът дава на състезателите възможността да използват един важен елемент — стратегията! Кога да влезеш за питстоп? Да се отбиеш ли още един път в бокса, когато финалът е само след три обиколки? Можеш ли да завършиш последната обиколка само с един магнитен диск? — Сиракюз се усмихна. — Обаче, преди да можете да градите стратегии, трябва да се справяте със същинския питстоп.

В момента, когато се плъзна в питстопа под гигантските лапи на питмашината, Джейсън осъзна, но твърде късно, че е прескочил очертаанията му с трийсетина сантиметра.

— Чейсър, остани на място! — изкрещя Сиракюз. — Внимание, всички! Остани на място! Моля, вижте. Госпожице Макдъф, пуснете питмашината.

Сали натисна бутона.

Осемте стърчащи на всички страни ръце на машината се спуснаха около „Аргонавт“ — и заковаха на място; след това се заеха да коригират позициите си, преместиха се трийсет сантиметра напред и се заеха с работата си.

Забавянето беше около пет секунди.

— Господин Чейсър, този питстоп не беше достатъчно добър! — заяви Сиракюз. — Твоята питмашина ще ти бъде вярна, но ти верен ли беше на очертанията на своя питстоп, след като влезе толкова небрежно? Конкурентът ти току-що излетя от пита си с четири секунди преднина и спечели състезанието. В състезанията неточностите се наказват сурово. Ако си неточен, *ще загубиш*. Не знам за теб, но аз не се състезавам, за да загубя.

След малко, когато питмашината смени магнитните дискове по долната част на фюзелажа, Джейсън в нетърпението си да излезе от питлейна по-бързо остави „Аргонавт“ да се промъкне напред през бялата линия по бетона, която бележеше предния край на питстопа.

Чу се остър сигнал.

Питмашината веднага се вдигна на тавана: отказваше да работи по колата.

— Господин Чейсър! — провикна се отново Сиракюз. — Нарушение на правилата за питстопа! Ти току-що си спечели 15 секунди наказание за тайно промъкване през линията по време на стопа. Петнайсет секунди в състезание от ФЛК са цяла вечност. Отново изгуби!

— Но... — опита се да възрази Джейсън.

Сиракюз го изгледа студено.

— Господин Чейсър, не отказвай да признаваш грешките си. Учи се от тях. Да се бърка, е човешко, но да правиш два пъти една и съща грешка е... меко казано, глупаво.

С това, слава богу, практиката в питстопа завърши.

Беше 7:45.

Вече беше късно. Джейсън, Бъг и Сали бяха изтощени. А им оставаше да си научат уроците за утре.

— Благодаря ви — каза Сиракюз за довиждане. — Ще се видим утре сутринта.

И си тръгна.

— Можеше да каже и „браво“ — отбеляза Джейсън.

Сали го потупа по рамото.

— Браво, момче.

— Благодаря.

Джейсън влезе в столовата сам. Бъг и Сали се бяха прибрали в стаите си, за да почиват — по-късно Джейсън щеше да им занесе нещо за ядене.

Пред него крачеха Хорейшо Уонг и Айзая Уошингтън — другите двама питомци на Скот Сиракюз. Нито Уонг, нито Уошингтън не направиха опит да включат Джейсън в разговора.

Уонг се оплакваше.

— Какъв му е *проблемът*? Защо трябва да ходя на някакъв си урок по *физика*? Нали моят старши механик знае какво става в колата ми. Аз просто искам да ме оставят на мира, за да пилотирам.

— Точно така, мамка му! — съгласи се Уошингтън.

— Закова ме заради нарушение в питстопа! Боже, на всеки се случва! Кога за последен път си видял някой в професионалната лига да бъде наказван за нарушение в питстопа? Никога. Така или иначе, докато караше, Скот Сиракюз не беше толкова велик състезател. Тогава какво го кара сега да си мисли, че е толкова велик учител?

Уонг сниши глас и започна да имитира Сиракюз:

— Да се бърка, е човешко, да се прави два пъти една и съща грешка е глупаво.

Двамата се изкикотиха.

— Можем само да се оплакваме от лошия си късмет — въздъхна Уошингтън. — Защо трябваше да ни се падне даскал от пъкъла?

Влязоха в столовата.

Останалите ученици бяха преполовили вечерята си, защото бяха почнали в седем.

Уошингтън и Уонг бързо напълниха таблите си и седнаха при групичка свои връстници на последните свободни места.

Джейсън се огледа за място.

Много от отборите се хранеха със своите учители — смееха се, усмихваха се и се опознаваха едни други.

Сиракюз дори не беше предложил да вечеря със своите отбори.

На една от масите Джейсън видя Барнаби Бейкър и неговия отбор да се хранят със своя учител — слаб като скелет човек с клюнест нос.

Джейсън веднага го позна — това беше Зороастро, прочутият бивш световен шампион от Русия, един от първите пилоти на летяща кола. Мнозина все още го смятаха за най-точния технически пилот, карал в професионалния шампионат. Той беше почти като машина в своята точност, никога не пропускаше завой и изтощаваше противниците си чрез натиск.

Сега, като треньор, беше толкова добър и не по-малко суетен, че благоволяваше да обучава само два отбора, а не три, както правеха всички останали преподаватели. А Международното училище му угаждаше.

Това подтикна Джейсън да спре поглед на другия млад пилот, седнал до Барнаби и Зороастро.

Беше поразително красив младеж на около осемнайсет. Седеше изправен и горд и оглеждаше столовата, сякаш му принадлежеше. Носеше се изцяло в черно: черен гащеризон, черни състезателни ботуши, черно кепе — може би идеята беше да подхождат на черната му коса и черните му очи.

Пълната му невъзмутимост впечатли Джейсън.

Дори само пълната му самоувереност на фона на останалите пилоти в помещението беше обезпокоителна. Говореше се, че най-добрите пилоти на летящи коли се държат така, сякаш светът им принадлежи: че човек има нужда от един вид нарцистична свръхсамонадеяност и свръхсамоувереност, за да лети по пистата със скорост близка до тази на звука.

Джейсън си отбеляза наум да държи под око това момче в черно.

После се зае отново да търси място за сядане.

Бързият оглед разкри, че има само една възможност — и тя беше странна.

В ъгъла на столовата, сам-самичка, седеше Ериъл Пайпър, красивото момиче, което беше видял на церемонията по откриването.

Джейсън вдигна таблата с храната и се насочи към нея.

Осъзна, че отблизо Ериъл Пайпър е още по-красива. Надяваше се, че няма да забележи леката червенина, която се беше появила по бузите му.

— Здравей — каза той. — Имаш ли нещо против да седна тук?

Ериъл Пайпър вдигна рязко глава, сякаш я беше извадил от бленуване и е изненадана да чуе толкова близо до себе си човешки глас.

— Не, разбира се — отговори тя саркастично. — Стига да не те е страх да хванеш въшки.

— Не мога да хвана въшки само защото седя до теб — отговори Джейсън съвсем сериозно. — Хващаш въшки само когато *целуваш* момиче... — Млъкна, почервеня като божур и добави бързо: — Не че дойдох с намерението да те целуна.

Ериъл Пайпър сподави кикота си и се вгледа по-внимателно в Джейсън. Беше на седемнайсет, стройна, грациозна и твърде голяма за четиринайсетгодишно момче като него. На Джейсън никога не му се беше искало повече да е с поне три години по-голям.

И тогава тя каза:

— Ти нищо не знаеш за мен, нали?

Джейсън вдигна рамене.

— Не. Само че си ученичка в спортното училище като всички нас. Аз съм Джейсън Чейсър от Холс Крик, Западна Австралия.

— Ериъл Пайпър, Мобайл, Алабама.

— Защо каза това за въшките? Болна ли си нещо? Затова ли седиш сама?

Ериъл се вторачи в Джейсън и по лицето ѝ започна да се изписва любопитна усмивка.

— Джейсън, в Холс Крик състезаваш ли се с момичета?

— Да, непрекъснато. Някои са най-ожесточените и гадните... искам да кажа настървени състезателки в района.

— Ясно. А виждал ли си някога състезателка в професионалния шампионат?

Това накара Джейсън да се замисли.

— Не... — отговори той бавно. — Не съм.

Ериъл продължи:

— Това е, защото досега училището за пилоти не приемаше момичета и след като то е прекият път за професионалния шампионат,

в него не участват професионални състезатели. Човечеството е странно нещо. Имаме целия този прогрес, всички тези постижения в технологиите, равенство и равни възможности, но някои предразсъдъци отмират трудно. Хората още гледат различно на мъжете и жените в света на спорта.

— Но влизането в училището е организирано много добре — отбеляза Джейсън. — Или те канят, или автоматично си осигуряваш достъп, като спечелиш някой регионален шампионат.

— Да, точно така — кимна Ериъл. — Аз спечелих американския Югоизточен регионален шампионат. След това кандидатствах в Международното пилотско училище. Обаче училището не ме прие. Защото съм момиче.

— Но това е глупаво. — Джейсън поклати глава. — Щом можеш да се състезаваш с летяща кола, не би трябвало да има значение дали си момче, или момиче.

— За мой късмет Върховният съд на Австралия мисли като теб. И принудиха училището да ме приеме. Беше здрава битка, но влязох.

В този миг на Джейсън му светна и той си обясни присъствието на всичките фотографии и журналисти на откриването и защо вниманието им беше насочено главно към Ериъл Пайпър.

Сега разбра и защо седи сама тук в ъгъла. А си беше мислил, че той е аутсайдер, защото е само на четиринайсет.

— И така, сега съм тук, но започнах да се питам заслужаваше ли си? Още през първия ден моят преподавател започна да се държи с мен два пъти по-сурово, отколкото с момчетата. Поне момичето, което е старши механик, си говори с мен. А те не искат да рискуват и да седнат на една маса с мен. Към това трябва да добавим и всички коси погледи по коридорите и в питлейна и вниманието на медиите. По дяволите, дори директорът не ме иска тук...

Тя отмести поглед и Джейсън видя, че очите ѝ почват да се пълнят със сълзи.

— Виж какво — започна той твърдо. Опита се да се сети какво би казала майка му в подобно положение и се сети. — Недей. Не плачи. Не им позволявай да те видят как *плачеш*, защото тогава те ще са спечелили.

Това подеждва.

Ериъл вдигна глава, подсмръкна и преглътна сълзите си.

Джейсън продължи:

— Ериъл, не те познавам, но знам едно. Ти си тук. Сега. В училището за пилоти. Единственото, което има значение в училището, са състезанията. Ако можеш да се докажеш на пистата, хората ще свикнат.

Тя го погледна.

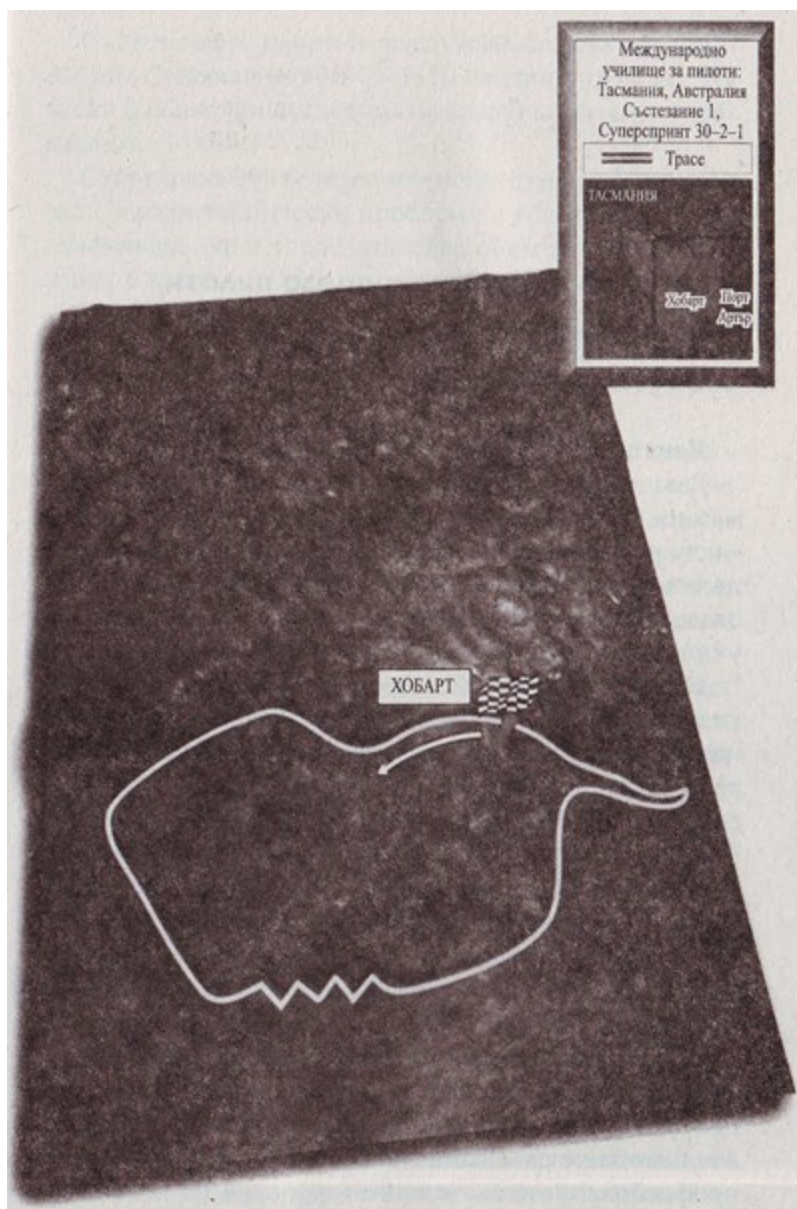
— Знаеш ли, че си много умен за четиринайсетгодишен?

— В началото съм малко бавен — отговори той, — но както на пистата, наваксам. Ериъл, ако смяташ, че ще помогне и го искаш, ще ти бъда приятел.

— Да, Джейсън, ще ми е приятно. Благодаря.

След това започнаха да се хранят.

МЕЖДУНАРОДНО УЧИЛИЩЕ ЗА ПИЛОТИ, ТАСМАНИЯ СЪСТЕЗАНИЕ 1, ТРАСЕ 1

Денят на състезанието.

Ревът на летящите коли разтърсваше въздуха. Размазани болиди с пилота и навигатора вътре се стрелкаха край питлейна. Големите

плаващи трибуни бяха пълни с весело провикващи се зрители, които се наслаждаваха на карнавалната атмосфера в началото на училищния състезателен сезон.

Още от началото Състезание 1 беше направо наелектризиращо. На първия завой две коли се блъснаха и полетяха с 500 км/ч надолу към бреговете на река Дърuent. Бяха се докоснали, докато завиваха, след това се обърнаха и се запреобръщаха с плашеща бързина, а когато докоснаха повърхността на водата и заподскачаха по нея, парчета от фюзелажите им се разхвърчаха; колите се преобрънаха няколко пъти, но пилотите и навигаторите бяха в безопасност в усилените си кабинни. Колите обаче вече бяха за основен ремонт и обновление.

Досега Джейсън не беше виждал нещо подобно.

Скоростта беше много по-висока от тази в състезанията, в които беше участвал. Гонитбата беше яростна. Това беше разликата между аматьорските гонки и професионалното състезание.

Състезанието наистина заслужаваше наименованието си „Суперспринт 30-2-1: Последният отпада“. На всеки 2 обиколки последният в класирането се отстраняваше.

Стартираха 20 състезатели (неколцина се бяха отказали заради технически проблеми с колите си) и това означаваше, че в последните две обиколки ще се сражават 6 коли.

Трасето беше тясно — виеше се на запад из тропическите гори на Долна Тасмания, преди да се насочи обратно към Хобарт по коварното южно крайбрежие на острова.

Толкова тясно трасе се отразяваше брутално на магнитните дискове, което от своя страна означаваше, че отборите трябва да се отбиват за питстоп на всеки седем-осем обиколки. Така към края възникваше (нарочно заложена) дилема: да се отбиеш в питстопа някъде около 30-ата обиколка или да се опиташ да изкараш до финиша с все по-отслабващи магнитни дискове? Разбира се, ако си в боксовете, докато другите пресичат линията на старт/финала, за да завършат една обиколка, ще се окажеш на последно място и веднага ще те отстранят.

Първите две елиминирани коли бяха двата болида, които катастрофираха зрелищно още в началото. Това означаваше, че останалите 18 болида могат да карат в относителна безопасност през

следващите шест обиколки: третото елиминиране нямаше да се случи преди края на Обиколка 6.

Завиване, накланяне, гонене — състезаване.

Джейсън виждаше как светът профучава размазан покрай него: сочното зелено на тропическия лес се превръщаше в мазки зелен цвят. Остро извиващият път близо до водопадите Ръсел — една от забележителностите на Тасмания — се превърна просто в мост за задминаване. Точка, в която може да се промъкнеш покрай някой, който е натиснал спирачките.

Завиваш покрай острите назъбени крайбрежни скали, после надолу към крайбрежната ивица.

730 км/ч.

Осморки под извисяващите се от водата алуминиеви арки, блъскани от вълните, които се стоварваха върху южното крайбрежие.

550 км/ч.

След това рязко спиране до „само“ 210 км/ч за последния завой: коварен ляв, почти обратен, покрай остров Тасман — подобна на колона скална формация недалеч от останките на затвора от XIX век в Порт Артър.

След това отново обратно към река Дърюент — на правата вдигаш максимална скорост — 770 км/ч.

Продължителност: 15 мин.

ОБИКОЛКА: 5

„Аргонавт“ изрева по правата, плъзна се в смъртоносния Завой 1 и се стрелна в тропическия лес.

Намираха се в Обиколка 5 и от общо 18-те болида Джейсън беше на десето място — и се чувстваше много добре.

Точно тогава десният му заден магнитен диск необяснимо спря да работи.

Колата му веднага изгуби част от „сцеплението“ и стана по-трудно управляема.

Специално правените за състезания летящи коли имаха по шест магнитни задвижващи устройства с формата на дискове, монтирани на долната част на фюзелажите. Загубата на един от дисковете беше поносима. Ако два предадяха богу дух, все едно караш автомобил с

колелета на мокър път. Ако ти се развалят четири — имаш усещането, че управляваш по ледена пързалка.

Джейсъновата арматурна конзола светна като коледна елха.

Гласът на Сали изригна в слушалката му:

— Джейсън, току-що изгуби магнитен диск номер шест!

— Знам. Какво стана?

— Не знам — отговори Сали. — Според телеметричните ми екрани просто е спрял да работи, изгубил е цялата си мощност.

— Бъг, к'во ще кажеш? Да се отбием ли в питстопа?

Брат му само изхъмка в слушалката.

— Да, прав си, ще е на косъм — каза Джеймс. — Сигурен ли си, че ще успеем?

Бъг измърмори утвърдително.

— Добре — съгласи се Джейсън. — Сали, Бъг е прав. На десето място сме и на обиколка и половина от следващата елиминация. Вероятно всички останали се готвят за питстоп след Обиколка 8. Ако влезем в питстопа сега, ставаме от раз последни, но ако в пита всичко мине както трябва, ще имаме цяла обиколка да наваксаме. А освен това ще разполагаме с нов комплект магнитни дискове. За нас това е най-добрата възможност.

— Тогава идвайте, момчета! — изрева Сали. — Чакам ви!

„Аргонавт“ взе отлично последния остър завой при Порт Артър и когато в Обиколка 6 пилотите се стрелнаха към Дъруент, Джейсън зави в питлейна.

Спря точно в очертанията на питстопа.

Часовникът започна да отброява.

00:00

00:01

Питмашината, вече кръстена от Сали Тарантула, започна да се спуска към „Аргонавт“. Шест от ръцете ѝ свалиха шестте магнитни диска от долната страна на колата, а останалите две допълниха резервоарите с охладителна течност и презаредиха дюзите със сгъстен въздух.

00:04

00:05

Джейсън потропваше нетърпеливо. Всяка прекарана тук секунда беше изгубена.

Руум! Руум! Руум!

Летящите коли, които досега бяха зад него, профучаваха край пистоповете.

— По-бързо! По-бързо! — прошепна той.

00:08

00:09

Питстоп от десет секунди щеше да е много добре.

Руум!

Изведнъж колата на последно място профуча край стопа. Вече официално се намираха на опашката.

Тарантулата почти беше свършила. Само маркучът за охладителната течност още беше свързан с „Аргонавт“. Джейсън, нетърпелив да се върне в състезанието, натисна газта и запълзя напред.

— Нарушение в питстопа! Кола 55! — понесе се от говорителите усилен от уредбата металически глас. — Наказание петнайсет секунди!

— Какво?! — изрева Джейсън.

И тогава видя контролъора на питстоповете. Учителите се редуваха да изпълняват тази длъжност. Днес контролъор беше професор Зороастро, учителят на Барнаби, както и на онова тайнствено момче в черно. А точно в момента сочеше предните криле на „Аргонавт“. Те бяха пресекли границата на питстопа точно с два сантиметра и половина.

— О, не, в никакъв случай! — извика Джейсън.

Червена бариера се спусна със съсък пред „Аргонавт“, за да му попречи да излезе от питстопа. Цифров хронометър на бариерата започна да отброява от 00:15 надолу.

Сега на Джейсън всяка секунда му се струваше повече от вечност.

00:10

00:09

00:08

Джейсън погледна Сали. Зад нея стоеше Скот Сиракюз — скръстил строго ръце.

00:02

00:01

00:00

Барьерата се вдигна, „Аргонавт“ излетя от питстопа и се стрелна по състезателното трасе.

Шестте чисто нови магнитни диска на корема на фюзелажа вляха нов живот на Джейсън.

„Аргонавт“ летеше като куршум и взимаше острите завои в тропическия лес, сякаш се движеше по релси.

С новите си магнитни дискове болидът разполагаше с предимство в сцеплението в сравнение с другите коли, чиито магнитни дискове вече бяха на почти шест обиколки.

Гласът на Сали:

— Намираш се на двайсет секунди след предпоследната кола, номер 70, и я приближаваш. Деветнайсет... вече осемнайсет секунди.

Бъг каза нещо.

— Знам — успокой го Джейсън. — Знам.

На всеки два километра печелеха грубо по две секунди. Обаче от тази обиколка оставаха само 40 километра за надминаване.

При тази скорост, разбира се, стига Джейсън да караше без никакви грешки, щяха да стигнат Кола 70 на самата линия на старт/финала.

Профучаха край водопадите Ръсел.

Десет секунди от предпоследния.

Покрай острозъбите скали и напред по крайбрежната права — точно навреме, за да видят как Кола 70 се стрелва зад склона далеч напред.

Шест секунди.

Джейсън започна да описва осморки из завоите под крайбрежните арки — и изведнъж опасният стабилизатор на Кола 70 се оказа близо.

Четири секунди изоставане.

В този момент Джейсън видя пред тях обратния завой при Порт Артър, видя каменната колона с размерите на сграда на остров Тасман.

Това беше мястото за задминаване.

Той имаше нови магнитни дискове, а другото момче — не.

Кола 70 влезе в обратния завой.

„Аргонавт“ влезе в по-широката част, като пресече линията на идеалния завой на 70 от външната част. Двете коли летяха една до друга и опасно близо до насечената скална колона — и „Аргонавт“ излезе от него, а крилатият му нос беше на едно равнище с позаоблената муцуна на другата кола!

Тълпите на трибуните скочиха на крака.

Коментаторите на местните телевизионни канали направо полудяха и запръскаха слюнки за дързостта на атаката.

Кола 70 и „Аргонавт“ се носеха страна до страна надолу по Дърuent, нос до нос — и пресякоха заедно старт/финала.

Продължителност: 18:02 мин.

ОБИКОЛКА: 7

От високоговорителите металически глас обяви: „Край на Обиколка 6, елиминираната кола е №70. Пилот Уолкън“.

Тълпата зарева възторжено.

Джейсън натисна педала до ламарината, а другият болид намали и пилотът му заблъска по волана, преди да се насочи към изхода от трасето в края на правата.

„Аргонавт“ оставаше в състезанието.

Продължителност: 01:15 ч.

ОБИКОЛКА: 25

Почти час по-късно Джейсън още беше сред участниците.

Излезе на шесто място.

В края на Обиколка 25 осемте коли влязоха повече или по-малко заедно в боксовете.

Джейсън закова „Аргонавт“ точно в очертанията.

Тарангула се спусна и започна да си върши работата.

Точно пред него в питстопа беше влязло момчето в черно.

Болидът му беше суперизточен „Локхийд-Мартин Прорейсър-5“, боядисан изцяло в черно и номериран просто — 1. Беше много самонадеяно да си лепнеш номер 1 на колата, след като в професионалния шампионат този номер се даваше на миналогодишния

шампион. Обаче в пилотското училище пилотът избираше своя състезателен номер.

Питмашината на Черното момче работеше с необикновена точност — монтираше нови магнитни дискове, доливаше охладителна течност в резервоарите на колата му, вкарваше сгъстен въздух.

И изведнъж момчето в черно изчезна — излетя от питстопа си цели три секунди преди Джейсън.

Сигурно питстопът му беше продължил само седем секунди.

„Как го направи? — помисли си Джейсън. — По дяволите, наистина е добър!“

Тарантулата свърши и Джейсън натисна газта, за да влезе отново в състезанието.

Продължителност: 01:21 ч.

ОБИКОЛКА: 27

Три обиколки до края, а на трасето бяха останали седем болида.

Следващата елиминация беше резултат на страхотен сблъсък на коварното крайбрежно трасе: вторият в класирането изгуби два магнитни диска, докато преодоляваше осморките, виещи се под металните арки — магнитните му двигатели не бяха закрепени както трябва при последния питстоп и се откачиха от скоростта.

Резултатът беше страховит челен удар с 500 км/ч в една от дебелия стоманени арки. Последва оглушителен взрив, но пилотът и навигаторът катапултираха частица от секундата преди сблъсъка и оцеляха.

Което означаваше, че когато останалите коли пресякоха старт/финала, този пилот беше елиминиран — четиринайсетата и последна елиминация в това състезание.

Вече всички се бяха отбивали по три път в питстоповете — заради това всички се състезаваха с магнитни двигатели с приблизително еднакво износване.

Бяха останали шест болида. Две обиколки до края.

Сега започваше спринтът към финиша.

Супербърз и свръхнапрегнат. Една грешка и отпадаш. Минуты на шофиране под огромно напрежение.

Проверка на класирането:

Джейсън се движеше на пето място.

Момчето в черно и неговият източен „Локхийд-Мартин Прорейсър-5“ с номер 1 беше начело.

Джейсън виждаше Барнаби Бейкър — със своя кафеникав „Локхийд“ той беше втори.

Трети беше едно французче, което със своето „Рено X-700“ настъпваше Бейкър по задния спойлер, но Барнаби успяваше да проваля всичките му опити да го надмине.

На четвърто място се движеше един червено-бял „Боинг Евърчардж-III“. Това беше болидът на Ериъл Пайпър — „Свирачът от Хамелн“.

„Браво, Ериъл — помисли Джейсън. — Не мърдай оттам.“

След това караше Джейсън, следван от Айзая Уошингтън на последното място.

Шестте болида взеха завоя в края на правата и за последен път навлязоха в тропическата гора.

Покрай водопада и отново на крайбрежната права.

Фасулска работа.

Влетяха в осморките на крайбрежните арки и най-неочаквано „Аргонавт“ се разтресе силно, а задницата се плъзна във въздуха, все едно че се състезаваха по кално трасе. В същата секунда гласът на Сали Макдъф изтреця в ухото на Джейсън:

— Телеметрията ми направо откачи! И двата ти задни магнита току-що изгубиха мощност!

Джейсън — продължаваше да се бори с волана — изсумтя:

— Забелязах, Сали.

Стоманените арки просъскваха на сантиметри покрай него. Колата на Уошингтън го надмина с рев и „Аргонавт“ остана на последно място.

— По дяволите! — изрева Джейсън. — Прецакани сме! Стигнахме чак дотук, а сега...

Наистина бяха прецакани. Само с четири магнитни диска Джейсън не можеше да поддържа високата скорост и нужния контрол.

„Аргонавт“ започна да изостава. Обаче Джейсън продължи да кара. Беше решен да завърши състезанието и да спечели 5 точки, които получаваше класираният се на 6 място, та дори това да означаваше да доуцуква до финала дълго след останалите.

Излетя от S-образните завой и пред него се откри широкият залив, който водеше към обратния завой при Порт Артър.

Видя как черният болид с номер 1 се накланя в последния завой с математическа точност — след това изчезна зад огромната каменна колона, следван плътно от Барнаби, който все още успяваше да задържи френския състезател с реното. Следваше Ериъл Пайпър, която се носеше близо до тях.

Точно в този момент се случи.

Колата на Ериъл не взе обратния завой наляво. Вместо това продължи напред, стрелна се надясно и се насочи право към открития океан.

Джейсън се ококори.

— Какво по дяволи... — успя само да изломоти.

Уошингтън взе последния завой — беше доволен, че е минал на четвърто място — и пое към финала.

Обаче Джейсън не откъсваше поглед от летящата кола на Пайпър.

Тя беше започнала силно да се тресе и да занася надясно — в напълно погрешна посока — и се стрелна в далечината в суперширок завой.

— Нещо не е наред — измърмори Джейсън. — Ако беше изпуснала завоя, вече щеше да се е върнала на трасето...

И тогава му светна.

— Изгубила е контрол над колата!

И докато го казваше, видя последният обратен завой да лети към него и изведнъж се изправи пред избор: да спечели 6-те точки за класирането на пето място или да помогне на Ериъл.

Бъг отбеляза, че от училището ще пратят спасителни екипи, за да приберат Ериъл.

— Не — възрази Джейсън. — Погледни я. Отдалечила се е твърде много. Няма да стигнат до нея навреме. Ние сме единствените, които можем да ѝ помогнем.

И взе решение.

Вместо да вземе последния остър завой наляво, Джейсън наклони „Аргонавт“ надясно и полетя с рев след изгубилата контрол над колата си Ериъл.

Журналистите никога не бяха виждали нещо подобно.

Че заради голямото напрежение „Свирачът от Хамелн“ беше пропуснал последния завой — това не беше нищо ново. Обаче това, че „Аргонавт“ се понесе след него в далечината — беше!

Щабът на състезанието изпрати два оранжеви пикапа със спасителни екипи — такава беше стандартната практика при подобно произшествие. Обаче те не можеха да знаят, че това не е обикновено произшествие.

„Аргонавт“ се носеше ниско над водата; застана до опашката на червено-белия „Свирач“ и двете коли започнаха да описват широк десен завой.

— Сали! Дай ми радиочестотата на Ериъл! — извика Джейсън в микрофона.

Сали му я каза и когато „Аргонавт“ се изравни с тресящата се кола на Ериъл, Джейсън я видя как се бори с волана.

— Ериъл! Какво става?

— Джейсън, всичките ми магнитни двигатели отядно изгубиха мощност! Изключиха едновременно точно когато се готвех да взема обратния завой!

— С какъв контрол над болида разполагаш?

— Никакъв! Имам чувството, че всичко спря работа едновременно! Контрола на дюзите го няма! Електрониката не реагира! Дори не мога да загася задвижването, а останалите дискове бързо губят магнетизъм.

Лоша работа. Магнитните двигатели от лявата страна на колата й поемаха цялата тежест и затова губеха мощност два пъти по-бързо. И караха колата да се върти в широк кръг, като я накланяха надясно.

Онова, което влошаваше положението, беше гледката пред тях.

Южните крайбрежни скали на полуостров Порт Артър се издигаха от океана като огромна стена. В основата им се разбиваха високи океански вълни. Широкият десен завой на Ериъл я беше завъртял на 270 градуса: сега тя се носеше на север и щеше да се блъсне в скалите.

— Ериъл! — изкрещя Джейсън. — Катапултирай.

— Не! — викна тя в отговор.

— Не? Да не си мръднала? Защо?

— Джейсън, ако катапултирам, „Свирачът“ ще се размаже в скалите и вече няма да имам кола. А без кола ще изхвърча от училището.

— Ако загинеш, също си аут от училището.

— Няма да катапултирам!

Скалите приближаваха.

Бързо. Прострени нашироко. Неподвижни.

До сблъсъка оставаха не повече от десет секунди.

Джейсън мислеше трескаво.

— Добре...

Даде газ и плъзна „Аргонавт“ под летящата стремглаво напред червено-бяла кола на Ериъл.

Скалите се приближаваха все повече.

Девет секунди... осем... седем...

Фюзелажът на „Свирачът“ хвърляше тъмна сянка върху Джейсън и Бъг — бяха само на педи под него.

Шест... пет... четири...

Скалите вече бяха много близо.

И тогава Джейсън дръпна джойстика назад и „Аргонавт“ постепенно се издигна.

Извитата гърбица на въздухозаборника изстърга във фюзелажа на „Свирачът“. Широкият плосък заден обтекател също докосна корема на носещата се с висока скорост кола на Ериъл и ѝ предостави нещо подобно на триточкова опора.

Три секунди...

Джейсън натисна газта докрай и пое теглото на две летящи коли с една.

Двата болида започнаха да се издигат, болезнено бавно, балансирайки един върху друг.

Нагоре... нагоре...

Две секунди...

Още нагоре...

Една секунда...

Назъбените скали се извисяваха над тях и се приближаваха с шеметна скорост. „Свирачът“ щеше да успее да прелети над тях, но „Аргонавт“ май нямаше да се справи.

Твърде късно.

Удар.

Джейсън профуча над скалите с космическа скорост и те откъснаха радиоантената от долната страна на „Аргонавт“.

Въпреки всичко беше успял: прелетяха на сантиметри над зъбатите канари и беше избутал колата на Ериъл над тях.

Опасността отмина. Двата сервизни пикапа на Международното училище за пилоти застанаха от двете страни на „Свирачът“ и го уловиха в дебел лъч електромагнитна енергия. Стабилността на колата на Ериъл моментално се възстанови и пикапите внимателно я затеглиха към щаба на състезанието.

Джейсън отклони „Аргонавт“ и пое към питлейна.

Бъг му каза нещо и Джейсън му изръмжа:

— Млъкни, малко нахално копеленце!

„Аргонавт“ се плъзна леко в бокса, където беше посрещнат от Сали Макдъф, Скот Сиракюз и шумна тълпа зяпачи.

Сали се усмихваше широко.

Сиракюз се мръщеше мрачно.

Имаше и зяпачи: фотографи, оператори и журналисти.

— Откачалник! — изрева Сали и го тупна по каската. — Но, млади момко, запомни думите ми: никога повече не излагай моя малък Бъг на подобна опасност!

Джейсън се усмихна, след това се обърна и застана пред Сиракюз.

— Поздравления, господин Чейсър. Ти току-що си спечели име. Но също така не успя да завършиш състезанието, което означава, че изгуби шестте точки, които се полагат за петото място. Ще обсъдим това по-късно.

След което се обърна и си тръгна.

Светкавиците започнаха да проблясват, осветителите пузнаха прожекторите, журналистите се катереха един върху друг и крещяха въпроси. Искаха да разберат какво е накарало Джейсън да рискува живота си, за да спаси Ериъл.

Сред суматохата се чу вик, че Ериъл Пайпър току-що е влязла в бокса си. Ятото представители на медиите хукна нагам и Джейсън остана на тишина и спокойствие в бокса заедно с Бъг.

Седна и си пое дълбоко дъх. Бъг се стовари до него.

След няколко минути Сали дойде при тях.

— Току-що проверих задните магнитни двигатели. И знаеш ли какво? Били са заредени само десет процента, когато сме ги монтирали на „Аргонавт“.

— Какво?! — възкликна Джейсън. — Откъде ги взе?

— От същото място като всички. — Сали поклати глава. — От училищния отдел за части и оборудване. Всички коли в училището получават чарковете оттам. Обаче има и още нещо.

— Какво?

— Спомняш ли си онзи магнитен диск, който се скапа още в началото на състезанието и те принуди да се прибереш за питстоп в Обиколка 5? Ами проверих и него. И той не беше зареден догоре. Същото количество. Десет процента.

— И според теб какво означава това? — попита Джейсън.

— Означава — бавно отговори Сали, — че или сме на право галактически кутсузлии, щом в нашия дял части попадат три наредени магнитни диска...

— Или...?

— Или че някой ни е скроил номер — отсеке Сали.

Казаното увисна във въздуха.

— Някой е уредил да получим три прецакани магнитни двигателя от училищния отдел за части и оборудване. Помисли малко. За състезанието взех осемнайсет магнитни диска — три комплекта по шест. Днес в течение на състезанието щяхме да използваме и трите комплекта. Така че щяхме или да отпадне, или да се наложи да влезеш за подранил питстоп. Джейсън — тя се намръщи, — мисля, че днес някой саботира колата ни.

След няколко минути дойде Ериъл Пайпър. Медийната буря беше изтръгнала нужното ѝ от нея — малко думи, които да подплатят снимките и кадрите — и беше продължила по пътя си.

— Ето го моя рицар в блестяща броня — каза тя.

— Здравсти — отговори Джейсън и представи Сали и Бъг.

— Благодаря за помощта и за разбирането, че не мога да катапултирам.

— Забрави. — Джейсън махна с ръка. — Ти щеше да направиш същото.

Ериъл поклати глава.

— Джейсън, не съм толкова сигурна. За някои от нас героизмът не е първичен инстинкт. Въпреки това благодаря.

Изгледа го и продължи:

— Има и още нещо. Моят старши механик Боти проведе няколко бързи диагностики на колата. Изглежда, някои от магнитните дискове са били пипани преди състезанието — източена е деветдесет процента от заредената енергия. Освен това бордовата ми електроника била заразена с компютърен вирус, програмиран да заработи към края на състезанието — затова изгубих контрол над колата в последната обиколка.

— Не е за вярване... — каза Джейсън. — Ние също получихме прецакани дискове, но не са ни качили вирус.

Ериъл впери поглед в него.

— Някой не е искал да завърша това състезание. А ако не беше ти, всичко щеше да завърши зле. Много по-зле. Джейсън, страх ме е. Мисля, че някой иска да ме разкара от училището завинаги.

ТРЕТА ЧАСТ

ВЪТРЕШНИ ВРАГОВЕ

Нямаше почивка за Джейсън и неговия отбор след страхотната драма по време на Състезание 1.

Състезанията следваха едно след друго — по две на седмица, като обикновено се провеждаха във вторник и четвъртък; а през останалите дни ходеха на училище.

Едно нещо се изясни много бързо: момчето в черно, победителят в първото състезание, беше много добър пилот.

Той спечели и Състезание 2.

И Състезание 3 също.

Във второто състезание Джейсън успя да финишира пети, но беше НЗ (тоест не завърши) в Състезание 3 заради друг тайнствен механичен проблем: този път бутилка разредена охлаждаща течност.

Момчето в напълно черната Кола №1 всеки път печелеше с по километър преднина. И всеки път като сянка го следваше неговият съотборник Барнаби Бейкър. В резултат двамата оглавяваха класирането с 30 и съответно 27 точки.

Техният треньор Зороастро се разхождаше наперено из училището, както се полага на треньор, под чието ръководство са двамата най-добри сред състезателите. Зад затворени врати други се оплакваха, че двамата състезатели на Зороастро нечестно *карат като отбор*, като Барнаби забавя всички зад гърба на свръхневъзмутимото момче в черно.

Джейсън трябваше да зададе само няколко въпроса, за да разбере кой е този талантлив младеж.

Казваше се Зейвиър Зонора и излезе, че е племенник на Зороастро. Беше благословен не само със замайващо красива външност, голямо пилотско умение, невероятно спортно родословие и най-модерния модел на „Локхийд-Мартин“, но имаше и още едно предимство.

Беше *принц*.

Ама съвсем истински принц. Родителите му бяха кралят и кралицата на Монези — малка суверенна европейска държава недалеч от Монако.

Винаги когато минаваше, момичетата механици в спортното училище започваха да се кискат и да си шепнат. Майките на момичетата от доброто общество в Хобарт го молеха да посещава техните приеми: надяваха се, че младият принц може да хареса дъщерите им.

Джейсън и Бъг го срещаха от време на време край боксовете. Един път Джейсън му се усмихна и подвикна: „Здрасти, Зейвиър“.

Принцът замръзна на сред крачка. Обърна се.

— Ако държиш да говорим, ще се обръщаш към мен с „принц Зейвиър“ или „Ваше Височество“ — заяви, преди да продължи пътя си с вирнат нос.

— Да бе — подхвърли Джейсън зад гърба му. — Ама на куково лято.

Животът в училището за пилоти просто не спираше.

Часове, състезания, домашни, сън.

На Джейсън му беше трудно да се справя с бързането, което цареше в училището.

Харесваше му да се състезава всеки втори ден, но след това се връщаха в класната стая да го анализират. След анализа право в симулатора, състезателната лаборатория или на питстоповете, за да тренират ли, тренират.

Най-лошото беше, че за него и Бъг беше направено специално изключение, за да могат да взимат редовните си часове между тези по пилотиране.

Резултатът беше повече информация, отколкото Джейсън беше поемал през целия си живот, и това понякога се оказваше истинска мъка. Макар определено да беше умен, той никога не се беше чувствал уютно в разграфения по часове училищен живот. Единственото, което можеше да направи, беше да гледа да не изостава.

Разхвърляни между часовете му по пилотиране бяха редовните упражнения в гигантската училищна центрофуга — огромна механична ръка. В единия край беше монтирана кабина на болид,

който описваше бързи окръжности. Подобно на стария динамичен симулатор на полети на НАСА, центрофугата беше създадена да тества поносимостта на всеки състезател към ускорението.

Джейсън неизменно губеше съзнание около 8 G, което беше среден резултат. Някои други пилоти и навигатори издържаха до 8,7 или 8,8, преди да обърнат очи. Беше изненада, когато се оказа, че ученикът, който издържа на най-високо ускорение, е... Бъг.

Малкото момче успяваше да устои на удивителните 9,3 G в центрофугата — и плюс това да изпълнява някои физически и умствени задачи. Докато мнозина от останалите момчета се задавяха или повръщаха, докато бяха в центрофугата, Бъг пицеше от удоволствие като дете на въртележка.

Джейсън и Бъг имаха собствено помещение в източното крило на спортното училище.

То представляваше високотехнологичен апартамент на три нива — с вградени в стената койки, разгъващи се дивани и дори пожарникарски кол за по-бърза връзка между трите нива. Всъщност апартаментът беше с детски размери и това го превръщаше в най-уютната бърлога на света. Освен това от него се откриваше възхитителна гледка към залива Сорм.

На Джейсън му харесваше, харесваше му и независимостта, която му осигуряваше това жилище.

Но Бъг беше друг.

Въпреки удивителните си математически способности (и невероятните резултати в центрофугата) той си оставаше тихо малко 12-годишно момченце от прашен пустинен градец, на което липсваха мама и татко.

Затова Джейсън седеше с него до късно през нощта, пицеха дълги имейли и когато след няколко минути идваше отговорът, Бъг подскачаше от радост.

След това си лягаха, а после изведнъж се разнасяше звънът на будилника и беше дошло време за следващото състезание.

А какво разнообразие от състезания имаше!

Състезания на вратички, ендуро, спринт и последният отпада. Трасетата също не отстъпваха по разнообразие.

Обаче след 15 състезания класирането не изглеждаше никак добре за Джейсън и „Аргонавт“.

Принц Зейвиър беше спечелил удивителните пет от всички петнайсет състезания, получавайки по 10 точки за всяка победа. В другите състезания беше свършвал на предни позиции и така беше събрал смайващите 118 точки от 150 възможни.

Международно училище за пилоти
Класиране в училищния шампионат след 15
състезания

Пилот	№	Кола	Точки
1. Зонора, З.	1	„Острие на скоростта“	118
2. Бейкър, Б.	09	„Дяволска колесница“	105
3. Кришна, В.	31	„Калкута-IV“	102
4. Уонг, Х.	888	„Малко Токио“	100
5. Уошингтън, А.	42	„Черният куршум“	99

От всичките двадесет и пет състезатели в дъното на класирането чезнеше:

20. Чейсър, Дж.	55	„Аргонавт“	79
-----------------	----	------------	----

След безплодните им усилия да завършат Състезание 1 и 3 шампионатът за Джейсън и Бъг беше започнал в дъното на класирането.

Оттогава бяха успели няколко пъти да завършат и на почетната стълбичка, главно в състезания на вратички и в свръхдългите ендуро (състезания на дълги разстояния, които продължаваха по няколко часа) — точките, които спечелиха, ги изкачиха малко по-нагоре в класирането.

Обаче в и след Състезание 9 отново бяха сполетени от технически проблеми.

След произшествието с „източените магнитни дискове“ в Състезание 1 Сали Макдъф беше започнала да проверява нивото на заряда в магнитните дискове. В Състезание 9 и 12 тя откри, че *отново* са им дали изтощени магнитни двигатели от училищния отдел за части и оборудване.

А изскочиха и други технически проблеми.

В Състезание 13 охладителната течност отново се оказа разредена. Появи се и някакъв тайнствен компютърен вирус, който пречеше на Тарантула да работи нормално. Имаха усещането, че във всяко състезание се борят срещу цяла армия зловни гномчета, които непрекъснато им причиняват неприятности. Само с огромни усилия изобщо успяваха да завършат.

Затова един ден Сали отиде в училищния отдел за части и оборудване да разследва проблема с фалшивите части и след час се върна пламнала от гняв.

— Тъп мазен боклук! Момчето на тезгяха просто ме изгони — изръмжа тя. — Каза: „Извинявай, скъпа, но не сме ние. Вероятно не си се грижила достатъчно за частите, които са ти дали“. Скъпа? Скъпа!? Казах му, че сме получили шест изтощени двигателя, а той просто се вторачи в мен и вдигна рамене. Все едно че говорех на някоя от статуите на Великденския остров.

Техният учител, Скот Сиракюз, не прояви кой знае какво съчувствие. Причината беше, че техните колеги по отбор, Уонг и Уошингтън, бяха сред първите пет в класирането, участваха в същите състезания и нямаха никакви технически проблеми.

Това правеше Джейсън да изглежда човек без късмет или още по-лошо — недостатъчно добър.

Красивата Ериъл Пайпър преживяваше същите трудности с магнитните двигатели и дефектни части. След като за малко не катастрофира в Състезание 1, когато компютърен вирус нападна ПК в бокса, тя инсталира нов файъруол, който сякаш реши проблема. В момента беше на 12-о място — добро, но не сензационно класиране за първото момиче, прието в училището за пилоти.

Във всеки случай едно от най-важните състезания в спортния календар на училището приближаваше и това много тревожеше Джейсън.

Спонсорският турнир в средата на спортния календар беше специална проява в чест на спонсорите, благодетелите и известните бивши ученици, провеждаше се след Състезание 25 и беше отворен само за онези ученици, които бяха спечелили поне едно състезание.

Спонсорският турнир беше отлична възможност да се покажеш пред някои от големите играчи в професионалния шампионат. Проблемът беше, че Джейсън още не беше печелил състезание, а при 15 вече отметнати шансовете му да спечели някое бяха силно ограничени.

Във всеки случай вече беше време да се заеме с проблемите на своя отбор. Дошъл беше моментът да стигне до източника на всички неработещи части и на разредената охлаждайна течност — училищния отдел за части и оборудване.

Училищният отдел за части и оборудване се помещаваше в гигантски склад зад боксовете близо до бреговете на река Дърюент. Беше огромна постройка — толкова голяма, че училището беше издигнало върху нея трибуна, откъдето имаше отлична гледка към финалната права.

През един от малкото свободни следобеди Джейсън, Бъг и Сали Макдъф отидоха до входа за ученици и отвориха вратата. Точно в този миг един набит младеж с остригана четинеста глава излезе от отдела.

Сали го изгледа с интерес как се отдалечава и после попита:

— Знаете ли кой е този?

Джейсън изпрати дебеловратия младеж с присвит поглед.

— Не, кой?

— Оливър Кох. Старшият механик на Зейвиър Зонора.

— Така ли?

Влязоха в отдела за части и отидоха до тезгяха, който отделяше посетителите от подобната на пещера вътрешност на складовото помещение. Натрапчива миризма на грес, каучук и охлаждайна течност изпълваше въздуха.

Посрещна ги млад мъж с лукаво лице, казваше се Върнолд Смайт. Тъкмо бършеше мързеливо изцапаните си с грес ръце с някакъв стар парцал.

— Да? Какво има? — попита той, след като прибра парцала в един от джобовете на крачола на работния си гащеризон.

— аз съм Джейсън Чейсър. Отбор „Аргонавт“. Имахме затруднения с части, взети от отдела. Магнитни двигатели, които не са заредени на сто процента, и разреждана охлаждаща течност.

— Не сте получили дефектни магнитни дискове оттук — каза бързо Смайт. — Това просто не може да се случи.

— Но стана точно така. Бяха заредени само десет процента.

Смайт се наведе над тезгяха.

— Не е вярно! Всеки диск, който излиза от склада, се проверява при изнасяне. — Посочи с брадичка Сали Макдъф. — Старшата ви механичка е прецакала работата. Оставила ги е твърде близо до източник на размагнетизиране или микровълнов предавател.

Сали направо изръмжа:

— *Никога* не оставям магнитните двигатели до микровълнов преда...

— Случва се. — Смайт вдигна рамене. — А що се отнася до охлаждащата течност, ние я раздаваме в оригиналните опаковки на производителя със запечатани гърловини. Получих оплаквания и от други състезатели. Едно момче от Индия и онази мацка Пайпър. Вероятно просто ви се е паднала някаква нередовна партида. Във всеки случай ще отбележа оплакването.

В този момент Бъг подръпна Джейсън за ръкава и му прошепна нещо.

Джейсън кимна, след това погледна мазния парцал, който се показваше от джоба на Смайт, и каза:

— Ще имаш ли нещо против, ако преди следващото състезание нашият старши механик присъства на замерването на нашите дискове? Преди да ги изнесе оттук?

Лицето на Смайт се вкамени.

— Не ми харесва тонът ти. Намекваш ли нещо?

— Например какво?

— Нима искаш да кажеш, че нарочно позволявам на определени състезатели да се раздават изтощени магнитни дискове?

— Нека кажем, че ми писна да съм „кутсузлия“. Просто искам да се уверя, че утре няма отново да изпитам липса на късмет.

Смайт отговори хладно:

— Аз съм просто подчинен на началника на Училищния отдел за части и оборудване Ралф А. Абът. Той пък е подчинен на Жан-Пиер Леклерк. Какво ще кажеш за следното: донеси ми бележка от него или от моя пряк началник и ще позволя на твоя старши механик да присъства на замерването. Докато не видя тази бележка, защо просто не се разкарате? — Замръзналото му лице се изкриви в коварна змийска усмивка: — Хайде чупката, че си имам работа.

Излязоха от отдела за части и Бъг отново прошепна нещо на Джейсън.

— Да, видях я — отвърна той.

— Какво си видял? — любопитства Сали. — Какво си шепнете?

— Бъг видя нещо в джоба на Смайт — обясни Джейсън. — Когато влязохме, Смайт пхна парцала в джоба си. Но не го напъха достатъчно навътре и Бъг видя отдолу пачка стодоларови банкноти. Не мога да си представя, че омазан в масло склададжия като Върни Смайт ходи на работа с толкова пари в джоба.

— Което означава, че...? — попита Сали.

— Означава, че ги е получил преди малко. Кой беше в отдела преди нас?

— Оливър Кох... — отговори Сали.

— Точно така. Старшият механик на Зейвиър Зонора.

Бъг пак прошепна нещо.

— Не. — Джейсън поклати глава. — Не мисля, че можем да ги пипнем. Още не. Това, че сме видели пари в джоба му, не е доказателство. Обаче смятам, че трябва да държим под око Смайт и отбора на принц Зейвиър.

На следващия ден Джейсън летеше с „Аргонавт“ в северна посока по протежение на тасманийското крайбрежие през леещия се дъжд.

Наклон, завой, газ и отново напред.

Наклони се наляво и влезе в бърз завой, който го изведе през средната част на Тасмания, и пое на юг към залива.

Имаше добра и лоша новина.

Добрата новина беше, че в това състезание беше на трето място след Хорейшо Уонг и Айзая Уошингтън.

Лошата новина: в състезанието бяха останали само три коли.

Това беше състезание-практика между тримата ученици на Скот Сиракюз: Джейсън, Уонг и Уошингтън.

Беше в деня преди Състезание 16 и докато повечето от останалите учители бяха дали на учениците си свободен ден за почивка и подготовка преди него, Сиракюз беше уредил за своите ученици да проведат частно състезание на Трасе 9 — писта, която обикаляше долната половина на Тасмания.

Въпреки ужасното време „Аргонавт“ летеше без затруднения.

Изфуча над язовира „Серпентайн“ и зави на юг към залива Рек.

Единственият проблем беше, че се намираше на четвърт обиколка зад останалите състезатели — поради неочаквана повреда в Тарантула още при първия питстоп.

Загубата беше четвърт обиколка.

А състезанието беше само от 10 обиколки.

Тъй като пистата беше по-дълга и открита, се смяташе, че на всеки четири обиколки ще се налага питстоп. Или не.

И така в края на Обиколка 8 Джейсън трябваше да реши.

Да влезе ли в пита, или не?

Да не се отбива в боксовете, докато другите две коли са вътре, щеше да му помогне да навакса и дори да ги изпревари. Смел ход, какъвто Уонг и Уошингтън сигурно не биха очаквали.

Също така не беше съвсем нов: някои от най-изненадващите победи на догонващи в професионалния шампионат бяха на пилоти, които дръзко бяха пропускали последния си питстоп.

Обаче другата страна на медала беше по-слаби магнитни двигатели. Дали Джейсън щеше да успее да завърши двете последни обиколки с непрекъснато изтощаващите се магнитни дискове? Ако караше перфектно — наистина перфектно — може би щеше да успее.

— Да го направим! — каза той на Бъг, когато зави в правата преди финала и видя, че Уонг и Уошингтън влязоха в питлейна.

Даде газ — и прелетя покрай отклонението за питлейна.

Уонг и Уошингтън рязко извиха глави, когато чуха рева на отминаващия по финалната права „Аргонавт“.

Джейсън натискаше здраво газта.

Трябваше да направи две обиколки и всяка секунда, която успееше да измъкне, докато другите двама бяха в питстоповете си, беше резерва.

Нагоре по крайбрежието, след това завой на запад, през средата на острова.

Другите двама завършиха престоя си в боксовете, върнаха се на пистата и се спуснаха да го преследват.

Джейсън продължаваше да пришпорва „Аргонавт“.

Другите две коли започнаха да наваксват изоставането си. Обаче това трасе не беше толкова тясно и съответно не бе толкова немилостиво към магнитните дискове. Уонг и Уошингтън не наваксваха чак толкова бързо.

Бъг му събщи, че магнитните дискове са паднали до 15%.

— Ще успеем — отговори Джейсън.

„Аргонавт“ стигна до западното крайбрежие и се стрелна по протежение на бреговата ивица. Профуча покрай западния връх на острова, зави на север и Джейсън отново видя пред себе си финалната права.

Руум! „Аргонавт“ прелетя над старт/финала.

— Още една обиколка — заяви Джейсън.

— Давай, Джейсън — каза Сали Макдъф в слушалките му.

Колите на Уонг и Уошингтън също профучаха над старт/финала: преследваха Джейсън като гладни акули.

Изоставаха с десет секунди, но наваксваха бързо.

Наляво и през средата на острова.

Девет секунди.

„Аргонавт“ започваше бързо да губи сцепление.

Бъг докладва, че магнитните дискове работят с 10% енергиен запас.

— Джейсън, пази си магнитите, използвай повече дюзите — посъветва го Сали по радиото.

— Добре сме — успокои я Джейсън. — Трябва да издържим още само половин обиколка.

Над язовирната стена. Носът сочеше право в дъжда.

8%

Той взе левия завой, за да излезе на южното крайбрежие, много по-предпазливо, което му струваше още време.

4%

Уонг и Уошингтън вече бяха почти по петите му.

2%

Последната права беше дълга и „помитаща“ — покрай южните крайбрежни скали на Тасмания — и не беше твърде жестока към магнитните дискове. Джейсън успя да се задържи начело.

Тогава пое по последния ляв завой и...

... скоростта му падна.

0,4%... 0,2%... 0,0%

— Не! — изкрещя отчаяно Джейсън.

Бутна джойстика напред, но не се случи нищо.

Уонг и Уошингтън профучаха покрай „Аргонавт“, влязоха във финалната права, продължиха да се отдалечават с бързината на ракети и се превърнаха в точки.

Уонг щеше да пресече финала пръв, изпреварвайки съотборника си с 0,3 сек.

Джейсън удари волана с юмрук.

— По дяволите!

Включи енергийния резерв за извънредни случаи и подкара бавно „Аргонавт“ по финалната права. Стигна до бялата линия под леещия се като из ведро дъжд.

Когато се върна в бокса, завари отбора на Уонг да танцува победоносно. От екипа на Уошингтън също бяха доволни, че са завършили добре.

Скот Сиракюз също беше там и когато го видя, само поклати глава.

— Господин Чейсър, господин Чейсър, смел ход. Но също така и глупав. При повече от две хиляди състезания, проведени в това училище, само десет са спечелени от пилоти, които са пропуснали последния си питстоп. Така процентът на успех може да се сметне като 0,005%. Може и да ти се струва много смело, когато виждаш по телевизията Алесандро Ромба да го прави, но погледнато статистически, да пропуснеш последното спиране е глупава тактика. Моля, докато съм ти наставник, не го прави отново, защото някой ще вземе да си помисли, че окуражавам подобни глупости.

— Господин Уонг, добро каране. Изключителна работа на твоя старши механик. Господин Уошингтън, завоите ти имат нужда от

изглаждане, но като цяло добра работа. А ти, господин Чейсър, имаш да работиш още много. Трябва да залягаш на техниката си и карай своя старши механик внимателно да проверява питмашината преди всяко състезание. — Сиракюз се обърна да си върви. — Момчета и момичета, това е всичко за днес. Ще се видим утре на Състезание 16. Както обикновено трябва да сте на питлейна два часа преди старта. Лека нощ.

И си тръгна.

Следващите няколко състезания минаха без големи произшествия — нямаше повредени части или изтощени магнитни дискове.

Само истинска надпревара.

„Аргонавт“ показва няколко обещаващи финала. Първо едно трето, после пето място, което го изкачи на петнайсетото място в общото класиране.

Ериъл Пайпър предизвика малка сензация, когато открадна победата от Барнаби Бейкър на последния завой в Състезание 18. Обаче след това отново я притиснаха технически проблеми и през следващите състезания два пъти не завърши и се смъкна на 14 място.

На Ериъл не ѝ пукаше — победата ѝ в Състезание 18 ѝ осигуряваше старта в многоочаквания Спонсорски турнир.

Джейсън обаче все още нямаше победа.

В Състезание 22 едва не спечели — това беше надпревара на вратички около изкопите на стария миньорски град Куинстаун, но се класира втори след Зейвиър Зонора. В този ден отново необичайно за сезона се лееше дъжд — толкова силен, че няколко от арките на вратичките рухнаха заради свличания на почвата и състезанието едва не беше отменено.

По време на самото състезание Бъг надмина себе си, като измисли много умен състезателен план — никой от другите навигатори и дори този на Зонора не се беше сетил за този маршрут.

Джейсън изпълни плана добре, но принц Зейвиър беше невероятен пилот — а в дъжда направо страхотен — и макар планът на неговия навигатор да беше по-обикновен, не беше по-малко резултатен

със Зейвиър зад волана. Черния принц успя да спечели състезанието само с една точка преднина.

Джейсън сам се наруга. Състезателният им план беше страхотен, работата на Сали при питстоповете беше отлична. *Неговото* пилотиране беше причина да загубят. Той се беше оказал най-слабата брънка.

А сега оставаха само три състезания, за да спечели.

Същия ден се случи още нещо странно.

Докато стоеше на почетната стълбичка с Бъг и Сали, Джейсън забеляза Барнаби Бейкър — той беше завършил на 9-о място — вторачен нагоре в него, а до него Зороастро — неговия и на Зейвиър учител.

Забеляза и че Зороастро посочи Бъг и прошепна нещо в ухото на Барнаби.

Барнаби кимна.

Само Джейсън забеляза случилото се от висотата на подиума. Не знаеше какво може да значи това.

Но същата вечер разбра.

Вечерта, когато с Бъг се върнаха в спалното от вечеря, лампите на стълбището за техния етаж не светеха.

Целият район беше тъмен и тих. Предвещаващ нещастие.

На средата на стълбите четири неясни силуета — два пред тях и два зад гърбовете им — изскочиха от мрака.

Бяха попаднали в капан.

Двамата пред тях бяха принц Зейвиър и Барнаби Бейкър. Двамата отзад: набитият Оливър Кох и навигаторът на Барнаби — лукавият Гуидо Моралес.

— Брей, това била детската градина. Добро състезание, деца. Недостатъчно добро, но прилично усилие.

— Благодаря... — Джейсън се опита да продължи нагоре, но Барнаби и Зейвиър му препречиха пътя.

Моралес започна да се изкачва по стълбите, впил поглед в Бъг.

— Вие, малките, си падате по състезанията на вратички. Обичате стратегиите за тях. Харесва ви да си начертаете свой собствен курс.

— Какво искаш? — попита Джейсън.

— Чейсър, Чейсър — въздъхна Моралес. — Да знаеш, това ти е проблемът. Смяташ, че всичко се върти около теб. Не. Сега става дума за него: за твоето малко навигаторче. Просто искам да си поговоря с него. Да го поздравя за измислянето на такъв страхотен курс днес. Да му дам една малка награда.

Моралес изпука с пръсти. Извисяваше се над Бъг. Сви ръка в юмрук и го пъкна под очилатия нос на малкия.

— Това е наградата ти, очилато магаре такова!

Замахна да удари Бъг в лицето, но Джейсън се хвърли напред и избута братчето си от траекторията на удара — и отнесе цялата му тежест вместо него.

Блъсна се в стената. Силно. От носа му рукна кръв.

— Опа! Извинявай! — подигра му се Моралес. И отново тръгна към Бъг, който се отдръпна към стената безпомощен, ужасно уплашен...

— Не! — изкрещя Джейсън, изправи се и застана пред Бъг. — Не го пипай!

Бъг мразеше да го докосват, абсолютно мразеше. По дяволите, та той позволяваше само на двама души на света да го прегръщат: на Джейсън и на майка им. Не даваше дори на баща им да го гушка. Един як удар от Гуидо Моралес сигурно щеше да го докара до ступор.

Джейсън трябваше да направи всичко възможно да попречи на този гадняр да докосне Бъг... дори това да означаваше да изиграе ролята на боксова круша.

— Ей, задник, ако искаш да си опитваш късмета с някого — викна той на Моралес, — защо не се пробваш с мен?

Примамката подейства.

— Задник? Задник значи? — присмя му се Моралес. — Ах, ти, малък никаквец...

И стовари кроше в корема на Джейсън. Ударът беше неочакван и силен. Джейсън се преви, залитна, но не падна.

Преглътна.

Изправи глава.

Погледна Моралес право в очите. И му се подигра:

— Удряш като момиче.

Два нови светкавични удара го свалиха на колене.

Моралес надвисна над него.

— Достатъчно! — Гласът на принц Зейвиър изкънтя от горния край на тъмното стълбище.

Моралес потърка кокалчетата си и се дръпна от Джейсън.

— Май си забравил какво ти казах, когато пристигнахме тук: човек никога не знае какво произшествие може да се случи на подобно място. До скоро, Чейсър.

Джейсън погледна нагоре към Зейвиър Зонора.

— Следващия път, Зонора, гледай да се изправиш срещу нас на място, където се брой. На пистата.

Сянката не отговори.

Големите момчета изчезнаха в мрака също толкова бързо, колкото се бяха появили. Джейсън и Бъг останаха сами на стълбището.

Бъг се втурна към Джейсън — очите му бяха пълни със сълзи — и го прегърна.

Джейсън се изправи, докосна носа си и изохка.

Бъг прошепна нещо.

— Няма нищо, малкият. Нали сме братя.

На следващия ден в училищната зала за брифинги имаше голяма изненада.

На подиума, освен директора по състезанията Колдър се качи не друг, а самият директор на спортното училище Жан-Пиер Леклерк.

— Пилоти — започна той от катедрата, — искам да направя едно съобщение. Получихме чудесни новини. Току-що дойде информацията от Асоциацията на професионалните пилоти за участниците от пилотското училище в Ню Йорк Чалънджър.

Залата забръмча.

Ню Йорк Чалънджър беше част от едноседмичния нюйоркски спортен фестивал, апогеят на състезанията от ФЛК, който се провеждаше всеки октомври. А върхът на сладоледа по време на фестивала беше поредицата „Ню Йорк Мастърс“: четири различни състезания, като всеки ден се провеждаше по едно: суперспринт, състезание на вратички, масово преследване и накрая състезание за издръжливост на дълги разстояния с търсене на трофей. Спортният фестивал беше не само отдаване на почит към състезанията, но и най-

желаната и престижна титла в състезанията с летящи коли на света и последният от четирите Големи шлема.

Обаче Ню Йорк Чалънджър се провеждаше, два дни *преди* сериите от Ню Йорк Мастърс. Беше сложно състезание от обиколки по улична писта, която криволичеше из улиците и парковете на Ню Йорк Сити.

Участието ставаше само чрез покана и обикновено там можеха да се видят изгряващите и новопристигащите състезатели от сателитните лиги. Често на школи като Международното училище за пилоти се даваха по няколко покани, за да ги раздадат по свое усмотрение. Да участваш в Ню Йорк Чалънджър беше не само чест — това беше и невероятна възможност за всеки нов пилот, защото караше пред очите на професионалните отбори, които щяха да са там заради Ню Йорк Мастърс.

— Имам удоволствието да обявя — продължи Леклерк, — че тази година Асоциацията на професионалните пилоти предоставя четири покани за участие в Ню Йорк Чалънджър. В съгласие с традицията в училището, която продължаваме, те ще бъдат отправени към заемащите четирите първи места в училищния шампионат в неговия край през септември.

Бръмченето в залата се усили: пилотите и техните отбори започнаха да обсъждат и да пресмятат шансовете си да се доберат до първите четири места.

Но още беше краят на май. Имаше още много време до края на училищния шампионат.

Джейсън, Бъг и Сали се спогледаха. Лицето на Джейсън беше насинено.

— Първите четири? Иха, ще можем ли да се справим? — прошепна Сали.

— До края на сезона има бая състезания — каза Джейсън. — Има време всеки от пилотите да може да се класира. Както и да е, това ни осигурява голяма награда, за която да се борим.

В този момент Леклерк се изкашля, за да прочисти гърлото си, и отново привлече вниманието на всички.

— Трябва да направя още едно съобщение, което се отнася до ежегодния Спонсорски турнир в края на седмицата тук в училището. Две неща. Първо, за формата на турнира.

Всяка година форматът на проявата се променяше: някои години беше състезание на вратички, други — ендуро, а имаше и години, когато се провеждаше като серия от състезания.

— Тазгодишният Спонсорски турнир — продължи Леклерк — ще се проведе под формата на продължаващи цял ден индивидуални преследвания с елиминиране.

Залата отново зашумя от вълнение. Този формат беше подобен на професионален турнир по тенис: щом победиш един противник, преминаваш в следващия кръг, докато в края на деня не останат само двама състезатели, които да се преборят за победата. Всеки сблъсък беше „победи или умри“, затова подобна серия винаги се радваше на голям интерес.

Обаче в този момент Леклерк продължи:

— Второто ми съобщение, свързано със Спонсорския турнир, е по-скоро административно. Уверен съм, всички знаете, че състезанието отдавна беше планирано да се проведе тази седмица през почивните дни и под погледите на всички спонсори и дарители на училището. Заради необичайно суровото време напоследък и неговото въздействие върху нашите трасета — свлачища, силно вълнение по крайбрежието — беше взето решение Състезания 23 и 24, предвидени за днес и вторник, да се отменят. Ако времето позволи, Състезание 25 ще се проведе в четвъртък, както е предвидено.

Това съобщение накара Джейсън да ахне от изненада.

— Какво?! — прошепна той.

Обаче всички останали в залата, изглежда, бяха омаяни от съобщението за Ню Йорк Чалънджър и това не ги смути.

— Не е за вярване... — обади се Сали Макдъф. — Току-що задраскаха две състезания...

— А ние още не сме се класирали за Спонсорския турнир.

Тримата се спогледаха мълчаливо — нямаше нужда да казват нищо.

Ако искаха да се състезават в особено важния Спонсорски турнир в края на седмицата, трябваше непременно да спечелят Състезание 25 в четвъртък.

Второто място вече не можеше да ги спаси.

Сега просто се налагаше да спечелят.

Следващите няколко дни минаха много бързо.

За щастие времето се пооправи и макар Състезание 23 и 24 да бяха отменени, беше дадена зелена светлина в четвъртък да се проведе Състезание 25, както беше предвидено.

Скот Сиракюз продължаваше с уроците, като дори назначи часове в дните, отделени преди за отменените състезания. На повечето други отбори тези дни бяха оставени за почивка или да работят по колите си в свободното време.

Странното беше, че във вторник, деня, предвиден първоначално за Състезание 24, Хорейшо Уонг и Айзая Уошингтън тайнствено се разболяха и заради това пропуснаха новите часове на Сиракюз. Макар да бяха уморени, Джейсън, Бъг и Сали въпреки всичко се явиха.

Същия ден беше разкрит и форматът на Състезание 25.

Простичко казано, провежданото по средата на училищния шампионат Състезание 25 беше много специално.

То беше ендуро, осемчасов маратон на второто по дължина училищно трасе, разнообразна писта, която се виеше около остров Тасмания, следваше крайбрежната ивица и от време на време се стрелваше навътре в сушата. Понеже за всяка обиколка щяха да са нужни удивителните 24 минути, то продължаваше само 20 обиколки.

Обаче това трасе имаше две много специални характерни особености.

Първата особеност беше една сполучлива имитация на най-характерната особеност на Италианското бягане — *пряк път*.

Прочутият пряк път в Италианското бягане сечеше през тока на „ботуша“, който представляваше Италия. Оттам идваше дефиницията за успешното използване на прекия път: „срязване на тока“.

Прекият път на спортното училище пресичаше главния провлак на полуостров Порт Артър при град Дунъли, с което предлагаше на пилота 30 секунди преднина пред останалата част от глутницата, ако той или тя успее да разбере точния маршрут през един къс подземен лабиринт.

И втората характеристика: *неравна зона за сигурност с размагнетизиращи ивици* на всички остри завои и S-образни участъци на трасето.

На жаргон бяха известни като „дяволски фенери“ — размагнетизиращи неравности, обичайни за професионалните трасета и особено неприятни. Простираха се по краищата на завоите на пистата за летящи автомобили и приличаха много на наземното осветление на самолетна писта, което се рее във въздуха.

Казано с една дума, това бе начин да се налага дисциплина в пилотирането. Ако излезеш извън въздушното трасе и прелетиш само за части от секундата над някоя размагнетизираща лампа, магнитните ти двигатели губят мощност в експоненциален размер. А колата ти губи сцепление и управляемост. Да се справиш с размагнетизиращите лампи е просто — не минавай по тях.

След като Уошингтън и Уонг ги нямаше, Джейсън, Бъг и Сали се възползваха от възможността да поговорят със Сиракюз за тактиката в най-важното състезание в четвъртък.

— Какво ще кажете за прекия път? — попита Джейсън. — Да се опитаме ли да срежем тока?

— Не — бързо отговори Сиракюз. — Прекият път е радостта на идиота. Прилича на добра възможност, но всъщност не е.

— Ами ако изоставаме и това е единствената ни надежда?

— Пак няма да има полза — отвърна Сиракюз. — Това е капан за глупаците, за онези, които си *падат* по „преките пътища“. Всъщност е измислен, за да въздейства на човешката алчност. Бих го използвал единствено ако предварително знам точния път през лабиринта.

— Но ние не можем да го знаем — обади се Сали. — Достъпът до миньорските шахти на полуострова е строго забранен. Не ни е позволено да ги проверяваме преди състезанията.

Скот Сиракюз наклони глава.

— Не, госпожице Макдъф, това не е точно така. Съществуват законни начини за справяне с подобни лабиринти, стига човек да има достатъчно търпение.

Остави изречението недовършено и ги погледна в очите.

— Предлагам, докато не научите тайната на лабиринта, да не ползвате прекия път по време на състезанието в четвъртък.

Джейсън и Бъг се върнаха в стаята си — уморени и облъскани.

В интерес на истината трябва да се каже, че в този момент Джейсън се чувстваше толкова смазан, колкото не се бе чувствал никога. Беше капнал от твърде многото часове, чувстваше се

недооценен от учителя си, превъзхожден от останалите пилоти — и останал без състезания, които да спечели.

Вероятно затова се стресна, когато видя в коридора две тъмни сенки.

И не само се стресна: в първия миг замръзна, защото се страхуваше от още един сблъсък със Зейвиър и Барнаби.

Но точно в този миг една от сенките проговори:

— Къде е малката ми Ларва на мраволъв? — отекна буботещ женски глас.

И Джейсън се засмя радостно.

Бяха дошли родителите им.

Прекараха чудесен следобед сред природата.

Бъг се беше сгушил до Марта Чейсър и изглеждаше много доволен, докато Джейсън разказваше на родителите си всичко, което им се беше случило в Международното училище за пилоти, откакто бяха пратили последния имейл до вкъщи.

Разказа им за непрекъснатите им технически проблеми, за последните състезания, за Черния принц и коридорното грубиянство на Барнаби (това изобщо не се хареса на Марта Чейсър и тя настоя да съобщят на училищните власти, но за облекчение на Джейсън, Хенри Чейсър я спря с думите: „Не, скъпа, това е битка, която момчетата трябва да водят сами“.) Разказа им и за непрекъснатите часове в учебния план на Скот Сиракюз, който, изглежда, не се ползваше с популярност сред останалите учители.

Разказа им и за Състезание 25, което той и Бъг трябваше да спечелят, ако искаха идващата събота да застанат на старта в най-важния турнир.

— Първо, синко — внимателно започна Хенри Чейсър, — нека ти кажа следното за вашия учител, господин Сиракюз. Никога не се тревожи, ако ти се е паднал труден учител. Повярвай, онези, които товарят много, винаги са най-добрите учители.

— Защо?

— Защото трудните учители искат да се научиш, Джейсън. Сиракюз не е тук, за да ти е най-добрият приятел. Не е тук, за да си прекара лесно старините. Тук е, за да преподава. И на мен ми се струва, че преподава здраво, колкото може. Ами ти: учиш ли се колкото можеш по-здраво?

Джейсън се понамръщи.

— Ама той никога не казва „чудесно“ или „браво“.

— О, това ли било? Искаш да имаш положителна обратна връзка? Искаш ли да знаеш как можеш да го постигнеш?

— Да.

Хенри Чейсър се усмихна тайнствено.

— Джейсън, гарантирам ти, че ако почнеш да учиш колкото може по-здраво, той ще започне да се отнася по различен начин към теб.

Джейсън въздъхна и наведе глава.

Баща му го потупа по рамото.

— Няма нищо, сине. Ти си само на 14. Все някога ще научиш тези неща. А сега има по-важни задачи. Разкажи ми отново за това състезание в четвъртък, което трябва да спечелиш на всяка цена.

За съжаление следобедът свърши и когато взе да се свечерява, семейство Чейсър си събра нещата и поеха обратно към спортното училище.

По обратния път — Бъг беше почти заспал — Джейсън седеше и зяпаше бездейно прелитация покрай прозорците на колата пейзаж.

Заради това се сепна, когато Хенри Чейсър внезапно отби, за да помогне на един моторист.

Джейсън гледаше как баща му, осветен от светлината на фаровете, застава до младия мъж, който бе клекнал до мотоциклета си.

Не можеше да види лицето на мъжа, но забеляза, че летящият му мотоциклет „Кавазаки ХТ-700“ е изцяло покрит с някаква странна сива пудра.

— Ей, приятел, имаш ли нужда от помощ? — попита Хенри Чейсър. — А ако искаш, мога и да те откарам?

Мотоциклетистът махна с ръка в знак на отказ. Коженият му екип също беше покрит с тази сива прах.

— Не. Току-що го оправих — обясни мотористът. — В магнитните прекъсвачи беше влязъл прах.

Младият мъж наистина беше отстранил повредата, защото моторът му заработи и той го обкрачи, взе каската си и вдигна ръце да си я сложи.

В този миг Джейсън зърна лицето му.

След миг летящият мотоциклет изчезна в мрака, а Хенри Чейсър вдигна рамене и се върна в колата.

Джейсън седеше замръзнал на мястото си.

Беше познал моториста.

Върнолд Смайт, служителят в училищния отдел за части и оборудване.

— Сигурно ще е трудно състезание — отбеляза Хенри Чейсър, след като остави Джейсън и Бъг пред спортното училище.

Двамата с Марта щяха да се настанят в парка с каравани и да останат няколко дни, за да могат да гледат голямото състезание в четвъртък.

Хенри продължи:

— Осем часа означават много питстопове — твоята старша механичка я чака дълъг ден. Стой настрана от тези „дяволски фенери“. Ако минеш над някой от тях, със състезанието ти е свършено. Внимавай някой от другите пилоти да не те блъсне върху тях. О, и още нещо, Джейсън...

— Да?

— Никога не забравяй принципа на Бредбъри.

— Да, татко. — Джейсън въздъхна. Баща му винаги го казваше. Това беше приносът на Хенри Чейсър към спорта: принципът на Бредбъри. — А какво ти е мнението за „срязването на тока“?

— Не бих го направил — отговори Хенри. — Професионалистите рядко го правят в Италианското бягане, и има защо. Прилича на Венерински капан: отвън изглежда красив, но паднеш ли му — ще те изяде. Или ще те забави, а може и направо да отпаднеш от състезанието.

— Точно това каза и господин Сиракюз — призна Джейсън.

— Скот Сиракюз е казал същото? — попита Хенри. — О! Разбира се... — И се изкиска.

— Какво? — любопитства Джейсън.

Хенри Чейсър се усмихна.

— В Италианското бягане Скот Сиракюз веднъж се опита да среже тока. Това беше последното му състезание на Ботуша: няколко надпревари по-късно дойде тежката катастрофа в Ню Йорк, която

сложи край на кариерата му. Тогава, в Италия, Скот беше много назад от основната група, заради сблъскване с друга кола, затова реши да среже тока. Когато срежеш тока в Италия, можеш да спечелиш до *четири минути* преднина пред останалите. Ако успееше, щеше да се върне в борбата за първите места.

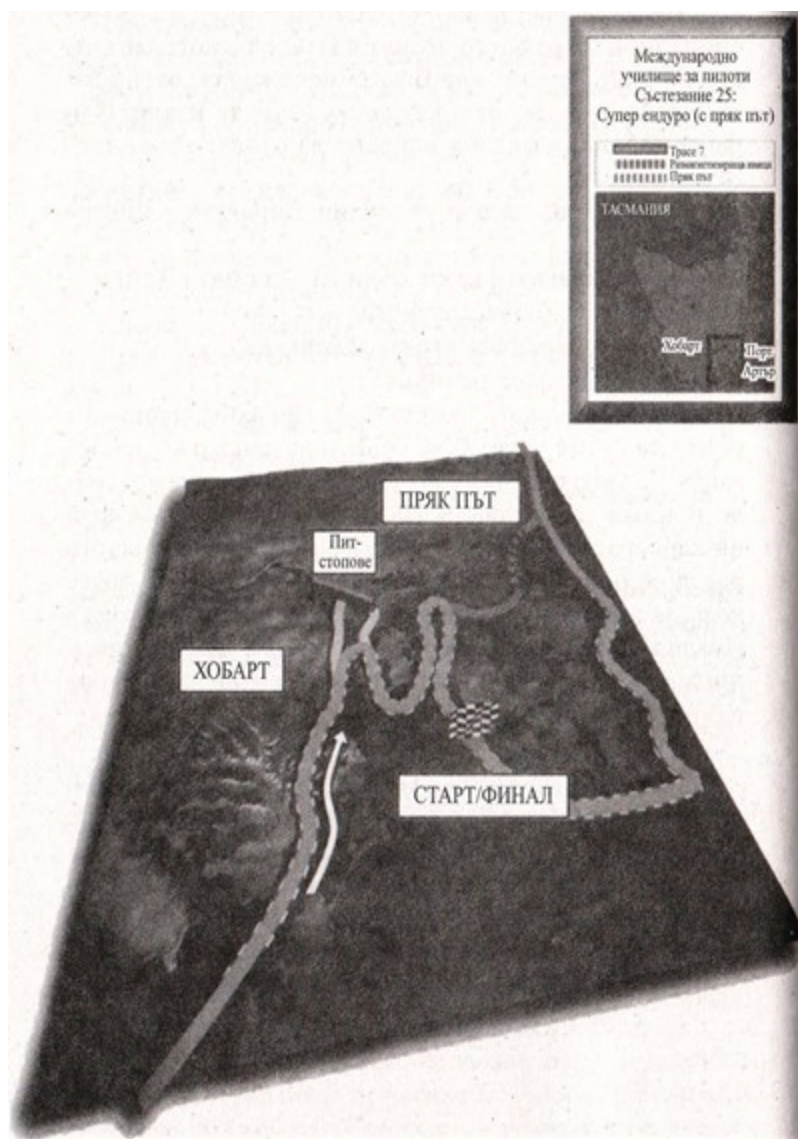
— И какво стана? — попита нетърпеливо Джейсън.

— Два часа по-късно състезанието завърши, а той още не беше излязъл от лабиринта. Излезе чак четири часа след края, и то от мястото, където беше влязъл. Не беше успял да намери правилния път. Когато пресече финала във Венеция, вече разглобяваха трибуните! Не е чудно, че е против срязването на тока.

— Даа — проточи Джейсън, — хич не е за чудене.

СЪСТЕЗАНИЕ 25

ОБИКОЛКИ: 11 (ОТ 20)

Продължителност: 4 часа и 24 мин.

Състезание 25 с лекота спечели титлата най-оспорваното състезание досега.

Никой не отстъпваше и сантиметър.

Онези пилоти, които още не се бяха класирали за Спонсорския турнир, даваха всичко за победата. А онези, които се бяха класирали, се състезаваха не по-малко яростно, защото знаеха много добре, че ако един от тях спечели, това означава по-малко конкуренция в неделя.

Енергията на състезанието беше направо яростна.

В Обиколка 11 Джейсън още участваше.

След като на косъм избягна сблъсък между три коли в Обиколка 2, той не изоставаше от рано поелите водачеството Зейвиър, Варишна Кришна (талантлив млад пилот от Индия) и Айзая Уошингтън и сега, след повече от четири часа състезание, се намираше на доброто 4-то място в класирането.

Размагнетизиращите ивици предизвикваха хаос — ако вземеш по-широк завой, се озоваваш върху някоя и магнитните двигатели се изтощават пред очите ти.

Причина за голямата катастрофа в Обиколка 2 отново бяха „дяволските фенери“ и неколцина от състезателите отпаднаха.

Вината беше на Барнаби Бейкър.

Беше се плъзнал над размагнетизиращата ивица, докато се опитваше да вземе острия завой близо до боксовете. Беше останал над размагнетизиращите лампи повече от пет секунди — това беше достатъчно и шестте му магнитни диска да паднат. Изгубил контрол над колата, той се плъзна обратно на пистата, като забърса още двама състезатели, между които и Ериъл Пайпър, и сложи край на участието им.

Ериъл беше адски ядосана.

Джейсън чувстваше, че се справя много добре с дяволските фенери — не чак съвършено, но много добре. Във всяка обиколка се плъзгаше за малко над няколко от ивиците и губеше мощност. Обаче ако се съдеше от съвпадението на плановете за отбиване в питстоповете, никой от останалите състезатели не се справяше по-добре.

А най-важното беше, че никой от участниците в ендурото не се беше опитал да се възползва от прекия път.

Водачите завършиха Обиколка 11 и групово се отправиха към боксовете. Джейсън също.

Плъзна се в своя питстоп и Тарантула започна да се спуска върху „Аргонавт“: стискаше в ръцете си магнитни дискове и маркучи за охлаждаща течност.

Задъханият Джейсън отпи няколко глътки енергийна напитка. Досега отбиванията в боксовете бяха минавали добре. Магнитните им дискове и компютърните системи изглеждаха наред...

Изведнъж Тарантула замръзна.

— Неее! — изрева Джейсън.

Сали Макдъф се хвърли към конзолата на сервизния робот, затрака по клавиатурата и изкрещя:

— Системата отново заби! По дяволите! Трябва да рестартирам.

Пръстите ѝ бягаха шеметно по клавиатурата.

Джейсън рязко се извърна...

... и видя как първо Кришна, след това Уошингтън и накрая Зейвиър излитат от питовете един след друг и отново се включват в състезанието.

— Хайде, Сали, хайде!

— Още секунда! — извика тя. — Още само секунда...

— По дяволите!

Секундите отлитаха — и всяка забиваше по пирон в ковчега на Джейсън.

10 секунди...

15...

20...

— Готово! — изликува Сали.

Тарантула завърши работата си и се вдигна нагоре под тавана на бокса, а Сали се провикна истерично:

— Давай, давай!

Джейсън натисна педала до ламарината и „Аргонавт“ с рев се върна на трасето...

... където беше посрещнат от изненадваща гледка.

Веднага след изхода от боксовете Джейсън видя Кола № 1 — черният „Локхийд“ на принц Зейвиър, „Острие на скоростта“, се беше завъртял в центъра на пистата. Зейвиър размахваше юмруци към една оранжева кола, която се беше блъснала в близките дървета.

Джейсън веднага разбра какво се е случило.

Докато Зейвиър бе излизал от питлейна, злополучният пилот на оранжевия болид — вечният последен Brent Хърст — се бе носил насам без ни най-малка представа, че Зейвиър излиза от боксовете. В резултат се бяха разминали на косъм. „Острие на скоростта“ се беше завъртял, а Хърст беше пропуснал следващия завой, минал беше над дяволските фенери и се бе плъзнал безконтролно към дърветата.

Зейвиър успя да даде газ и двамата с Джейсън се върнаха в играта почти едновременно. Изоставаха с 20 секунди от водачите, като „Острие на скоростта“ изпреварваше „Аргонавт“ със съвсем малко.

Колкото и да се опитваше, през следващите три обиколки, Джейсън не успя да стопи преднината на водачите.

Последва още едно отбиване в боксовете, но след като повече или по-малко всички спираха по едно и също време, разликата във времето на двамата водачи — Кришна и Уошингтън — и останалите от групата, водени от Джейсън и Зейвиър, си остана непроменена — 20 секунди.

Едва след като завърши Обиколка 14, Джейсън получи просветление.

Обиколките бяха на път да свършат!

Оставаха още шест, повечето състезатели планираха още един питстоп, а той въобще не наваксваше.

Беше ужасно. С тази огромна разлика от 20 секунди никога не можеше да спечели. А трябваше!

Освен ако...

— Сали! Бъг! Бързо допитване! — извика той в микрофона. — Дали в следващата обиколка да не опитаме прекия път?

— Джейсън, право да ти кажа, не знам... — измърмори Сали. — Ако се прецакаш вътре, сто процента губим.

— Вече и без това губим — възрази Джейсън. — Освен ако не извадим някакъв галактически късмет! Бъг?

Бъг прошепна отговора си.

— Толкова зле значи? — възкликна Джейсън. — Братко, има ли някоя статистика, която не знаеш?

Анализът на по-малкия му брат не му вдъхна доверие. Само един пилот на летяща кола беше печелил професионално състезание,

използвайки успешно прекия път — от 165 трасета, оборудвани с пряк път. Това не беше добър коефициент.

— Прецакани сме — изпъшка Джеймс.

Обиколките се сменяха: 15, 16...

Изоставането си оставаше 20 секунди.

„По дяволите — помисли си Джеймс, — дори Черния принц не мога да надмина.“

Обиколка 16. Поредното отбиване в боксовете.

Кришна и Уошингтън точно излизаха по питлейна, когато Зейвиър и Джейсън се плъзнаха по него.

Докато Тарантула си вършеше работата, Джейсън не отместваше поглед от оживения бокс на Зейвиър.

В средата на това оживление стоеше „Острие на скоростта“. Джейсън видя как Зейвиър обсъжда разгорещено нещо със своя старши механик Оливър Кох. А в дъното на техния бокс стоеше млад мъж, който не носеше черната униформа на членовете на принцовия отбор...

Джейсън замръзна.

Младият мъж в дъното на бокса на Зейвиър беше Върнолд Смайт.

— Ей, Сали — подвижна Джейсън. — Откога Върни Смайт е в бокса на принца?

— Доjde преди няколко обиколки. Започна дълъг разговор с Кох неизвестно за какво.

Джейсън погледна отново към питстопа на „Острие на скоростта“. Видя Зейвиър и Кох да разговарят. Германецът правеше някакви резки жестове, сякаш даваше подробни упътвания на пилота.

След това Джейсън погледна отново към Върнолд Смайт. Спомни си, че го беше видял преди две вечери край шосето, покрит целия със сив прах, а летящият му мотоциклет беше в същото състояние.

И внезапно Джейсън прозря.

— Бъг? Прекия път при Дуньли е през изоставена мина, нали?

Бъг потвърди.

— Каква мина?

Бъг каза, че било въглищна мина.

— Въглищна мина... — замислено повтори Джейсън. — Варовиков прах...

— Джейсън? Какво замисляш? — попита Сали.

Джейсън обясни:

— Във въглищните мини използват варовиков прах, за да пречат на процеждането на запалителни газове от стените. Това е сив прах, с която миньорите пръскат стените и таваните в рудника. Покрива всичко. Веднъж четох за това в един трилър.

— И какво?

— Ами във вторник вечерта случайно видях Върнолд целия покрит със сив прах...

И изведнъж картината му се изясни.

— За това Кох и Зейвиър са платили на Върни! — извика той. — Не са плащали на този задник да ни дава негодни части. Платили са му да отиде и да разузнае за тях прекия път, да открие пътя през лабиринта! Боже мили, току-що извадихме галактически късмет!

Рууум!

„Острие на скоростта“ се изстреля от питстопа — точно в мига, когато Тарантула се вдигна и се отдръпна от „Аргонавт“.

Вече със свален визьор Джейсън насочи дюзите напред и полетя след Зейвиър сякаш животът му зависеше от това.

„Острие на скоростта“ на принц Зейвиър изскочи от питлейна, преследван по петите от „Аргонавт“.

Боксовете бяха построени вдясно от устието на река Дърuent, в средата на най-гадната част от трасето с остри завой, чиито краища бяха покрити с неравни размагнетизиращи ивици.

Зейвиър се стрелна в първия завой остро наляво, като се наклони силно. Джейсън го следваше отблизо с „Аргонавт“.

Следващият завой беше тесен десен — и точката, където състезателите можеха да си опитат късмета, срязвайки тока на полуостров Порт Артър при провлака Дунъли.

Преди да влезе в завоя, Зейвиър пое по алтернативния маршрут, зави *наляво*, изоставяйки основното трасе, и се отправи към прекия път.

Това, че водачите бяха избрали по-дългия, но безопасен маршрут, правеше решението му още по-дръзко. Това, че принц Зейвиър Зонора — елегантен, красив, и водач във временното класиране — беше решил да го направи, вълнуваше зрителите още повече.

Обаче тогава се случи нещо още по-удивително.

„Аргонавт“ зави също наляво и пое след „Острие на скоростта“ към прекия път пред тях.

Двете коли се стрелнаха с висока скорост към провлака Дунъли. Докато летеше, Джейсън виждаше безбрежния син океан отвъд тясната ивица земя.

Обаче на преден план, подобен на оръдейна площадка, която сякаш пази пътя, зееше ниският бетонен входен тунел към прекия път през мината.

„Острие на скоростта“ не се поколеба. Потъна в рудника с 300 км/ч.

Джейсън преглътна. Трябваше да следва отблизо принца, защото той знаеше правилния път.

Черният входен тунел на мината се носеше към него като пастта на изгладнял великан. Джейсън си пое дълбоко дъх.

— Дръж се, Бъг. Влизаме!

След това „Аргонавт“ се гмурна под земята и изчезна в мрака на изоставения рудник.

ОБИКОЛКА 17 (ОТ 20)

ПРЕКИЯТ ПЪТ ПРЕЗ ЛАБИРИНТА

Фучаха през мрака.

Стените на мината прелитаха покрай Джейсън с удивителна бързина — целият подземен свят пред него бе пронизан от подобните на мечове светлини на фаровете. Шахтите бяха с височината и ширината на някогашните железопътни тунели.

Пред себе си виждаше червените стопове на „Острие на скоростта“, което потъваше във вътрешността на земята по стръмния входен тунел, който падаше право надолу.

Червените светлини без предупреждение се стрелнаха наляво, защото бяха стигнали до дъното.

Джейсън даде газ — не биваше да изпуска от поглед тези стопове...

Бъг каза нещо.

— Знам, знам! — изкрещя Джейсън в отговор. — Опитвам се да не го изпусна!

За миг „Острие на скоростта“ изчезна от погледите им и след още миг Джейсън изведнъж се озова пред две разклоняващи се шахти... а стопове не се виждаха никъде.

Полазиха го ледени тръпки.

Не...

И в този момент видя червените очи на стоповете напред по шахтата вдясно и изпита дълбоко облекчение, докато даваше газ.

Шахтите на рудника се снишиха. „Острие на скоростта“ се носеше по тях със скоростта на самолет, взимаше завоите с лекота: тук един остър ляв, там един широк десен, а „Аргонавт“ го следваше плътно по петите.

В този момент Джейсън забеляза, че тунелът започва да се издига. Значи бяха започнали да се приближават към повърхността. Следваше отблизо „Острие на скоростта“, взе един последен завой и...

... го заслепи ярка слънчева светлина.

Бяха излезли!

Бяха успели да минат през лабиринта на прекия път!

Възхитителната източна брегова линия на Тасмания се простираше отляво, а „Острие на скоростта“ на принц Зейвиър се отдалечаваше бързо по протежението ѝ.

„Аргонавт“ се наклони силно, за да избегне специално поставените размагнетизиращи ивици на кръстовището между прекия път и нормалното трасе, и точно в този момент — руум! руум! — две коли профучаха от двете му страни.

Варишна Кришна и Айзая Уошингтън!

Доскорошните водачи в класирането!

Джейсън се ококори.

Благодарение на Черния принц „Аргонавт“ беше отново в играта.

Следващата обиколка и половина Джейсън преживя най-яроостното каране в живота си.

Пое по S-образните завой в горния десен ъгъл на Тасмания, между остров Кейп Берън и остров Флиндърс, като се стараше да не налети на някой „дяволски фенер“ и да надмине противниците си.

Точно тогава Варишна Кришна се опита да се промъкне покрай Зейвиър на острия завой до питлейна, обаче принцът го блокира безмилостно и го принуди да мине по размагнетизиращата ивица.

Кришна изгуби контрол, плъзна се настрани и Уошингтън се стрелна покрай него и го измести от второто място. Джейсън също опита да се възползва, но Кришна си върна контрола върху болида и не само препречи пътя на „Аргонавт“, но и го накара да намали за малко темпото.

Джейсън изруга.

По такъв начин в Обиколка 18, когато оставаха само още две, Джейсън продължаваше да е четвърти в състезание, което по същество се беше превърнало в надбягване между четири коня. Продължаваше да кара след трима от най-добрите пилоти в училището: Зейвиър, Уошингтън и Кришна.

Сега, когато от началото на състезанието вече бяха минали почти осем часа, всички караха с изтощени магнитни дискове, изхабени нерви и изчерпани сили. Ожесточението на битката означаваше, че всеки от четиримата водачи в класирането през последните няколко обиколки се е плъзвал над „дяволските фенери“, губейки допълнително сцепление.

Кое то пък означаваше, че при оставащите им две обиколки и падаща мощност на дисковете те трябва да влязат за последен път в питстоповете.

Някъде в средата на Обиколка 18 в ушите на Джейсън прозвуча гласът на Сали Макдъф:

— Джейсън, другите екипи се подготвят за последния питстоп. Сега ли искаш да влезеш, или ще изчакаш следващата обиколка?

Джейсън изду устни и се опита да прецени положението.

Магнитните му дискове бяха паднали на 39% от първоначалната си мощност. Две обиколки по това трасе щяха да глътнат около 30% от енергията: 15% на обиколка. Оставащите 9% му осигуряваха може би три плъзгания по размагнетизиращите ивици.

„Трябва да спечелиш! Второто място днес не е решение.“

Бъг сякаш прочете мислите му и го каза гласно.

— Трийсет и девет процента — повтори Джейсън. — Можем да се справим.

Бъг обаче се съмняваше.

Сали, която слушаше по отворения канал, се намеси:

— Джейсън, хич не си и помисляй. Не и този път.

— Те няма да го очакват — възрази той.

— Джейсън, в тренировъчното състезание с Уонг и Уошингтън не проработи. Нали помниш статистиката, която изнесе Сиракюз. Пропускането на последния питстоп е довело до победа в 0,005 от случаите.

В този миг Бъг му припомни друга от мъдростите на Скот Сиракюз: „Да се греши, е човешко, да повтаряш грешката е глупаво“.

Джейсън присви очи.

— Ще го направим!

И когато трите коли начело в класирането свиха в питлейна, за пълна изненада на тълпите „Аргонавт“ профуча край отклонението и се стрелна по старт/финалната права, опитвайки се да увеличи колкото може повече дистанцията от останалите участници, преди да са изскочили от боксовете и да го погнат като побесняла глутница.

Джейсън стигна до входния тунел на прекия път и се стрелна вътре. И воден от фотографската памет на Бъг, който беше запаметил предишното им минаване през изоставената мина, пое по същия път.

Излязоха от другата страна, Джейсън взе малко по-широк завой и задницата му докосна външния край на размагнетизиращата ивица. Равнището на мощността в магнитните дискове падна с 3%.

— Джейсън, другите вече се на питлейна и се насочват към трасето! — предупреди го Сали. — Сега ще те погнат!

„Аргонавт“ се стрелна по пистата.

Джейсън се съсредоточи напълно върху пилотирането. Другите три автомобила започнаха да скъсяват дистанцията — носеха се по трасето с нови магнитни дискове. Обаче Уошингтън и Кришна нямаха смелостта да последват Зейвиър в лабиринта на прекия път и завиха надясно по обичайния по-дълъг маршрут. С което на практика се изключиха от финалното преследване.

Зейвиър обаче смело се гмурна в тунела и продължи да топи преднината на „Аргонавт“.

От другата страна на трасето Джейсън отново закачи „дяволските фенери“, докато взимаше острия завой около планината Крейдъл — беше само леко докосване, но въпреки това в същия миг магнитометърът му падна с още 3%.

„Острие на скоростта“ продължи да навакса. На правите Джейсън го виждаше в страничните си огледала как лети към него.

Равнище на мощността: 18%.

„Аргонавт“ стигна до острите завой близо до боксовете и въпреки че Джейсън се опита да ги вземе много внимателно, за негов ужас на почти обратния десен завой преди старт/финала отново закачи „дяволския фенер“ и равнището на мощността му изведнъж се срути до 15%.

Джейсън знаеше какво означава това.

Оставаше още само една обиколка, но при непрекъснато намаляваща мощност и преследван от безскрупулен противник, той имаше само един шанс: да пилотира без грешки.

ОБИКОЛКА 20 (ОТ 20)

„Аргонавт“ се стрелна наляво в широк завой към прекия път преди провлака. Започваше последната обиколка.

Тълпите по трибуните бяха наскачали от местата си. Хенри Чейсър остана седнал, притиснал устата си с ръка. Марта Чейсър до него изглеждаше съвсем доволна и навела глава, спокойно плетеше.

„Аргонавт“ влетя във входния тунел на лабиринта за последен път.

„Острие на скоростта“ също се плъзна наляво, насочи се към провлака и започна последната обиколка.

„Аргонавт“ се стрелна нагоре по крайбрежието.

„Острие на скоростта“ влетя в прекия път.

„Аргонавт“ описваше осморки между горните острови.

„Острие на скоростта“ полетя с рев покрай брега.

При планина Крейдъл Джейсън намали драматично, за да вземе завоя, който в предната обиколка му беше струвал 3% мощност. Сега „Аргонавт“ се плъзгаше в завоя като човек, който се опитва да бърза по лед, следвайки трасето като костенурка с 450 км/ч.

„Острие на скоростта“ се носеше с 600 км/ч и увеличаваше бързината си.

След като Джейсън мина половината завой, равнището на мощността в магнитните дискове беше паднало на 7,5%. Само колкото да стигне до финала — стига да не докосне някой „дяволски фенер“.

Надолу по дивото крайбрежие на Тасмания — сега „Острие на скоростта“ се виждаше ясно в огледалата му и създаваше усещането, че се извисява над него.

Колата на Зейвиър се движеше сигурно и безопасно и непрекъснато увеличаваше скоростта. „Аргонавт“ се плъзгаше и поднасяше, куцаше към старт/финала.

Всеки можеше да разбере до какво ще доведе това.

„Острие на скоростта“ щеше да настигне „Аргонавт“ точно преди края.

Равнище на мощност в дисковете: 3%.

— Хайде... — викна Джейсън. — Давай...

Черният „Локхийд“ на принц Зейвиър вече изпълваше огледалата на „Аргонавт“.

„Аргонавт“ взе левия завой в залива Сторм с жалките 325 км/ч. Червените светлини на „дяволските фенери“ се стрелкаха от двете му страни.

Част от секундата по-късно „Острие на скоростта“ взе същия завой с 450 км/ч.

„Аргонавт“ прелетя край боксовете и намали до пълзене, за да вземе първия остър десен завой.

„Острие на скоростта“ се стрелна в същия завой. Двете коли бяха почти на една линия.

Равнище на мощността в магнитните дискове: 1%.

Джейсън зави наляво — последният остър завой в състезанието — и точно в този миг „Острие на скоростта“ се залепи до задния му стабилизатор.

И понеже това беше последният завой в състезанието, остър десен, Зейвиър реши да нанесе своя удар и да надмине Джейсън от *външната страна!*

Двете коли влязоха в завоя *страна до страна.*

Хенри Чейсър скочи на крака.

Сали Макдъф започна да се моли пред монитора си.

Тълпите по трибуните също се изправиха.

Двата летящи болида — бяло-сребристосинята Кола 55 и черната Кола 1 — изскочиха от последния завой, стрелнаха се по финалната права и в екстаза на скоростта пресякоха финала едновременно.

Обиколка 20 (от 20)

За невъоръженото око изглеждаше сякаш двете коли пресякоха финала едновременно. Обаче по-късно официалната лазерна дигитална снимка от финала на Състезание 25 показва, че след осем часа състезание, след 20 обиколки яростно съперничество, Кола № 1, „Острие на бръснача“, пилотирана от Зонора, З., която се движеше с 365 километра в час и ускоряваше, е пресякла финиша 4,2 см след Кола №55, „Аргонавт“, управлявана от Чейсър, Дж., която се движеше с 320 километра в час.

След свършената обиколка на смелия млад пилот Чейсър „Аргонавт“ се беше класирал за Спонсорския турнир, изпреварвайки съперника си с една боя.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ТУРНИРЪТ

ГРИЛЪТ „ПРИ ЧУУКА“

Хобарт, Тасмания

Бъг отвори кутийката кола, запръска във въздуха като триумфиращ професионален състезател на почетната стълбичка с шампанско и запищя от наслада.

До него Джейсън и Хенри Чейсър викнаха радостно, вдигнали ръце във въздуха.

Беше вторник вечер и семейство Чейсър празнуваха победата на отбор „Аргонавт“ в Състезание 25 и свързаната с това квалификация за Спонсорския турнир идната събота.

Семейната традиция повеляваше, че изборът е на победителя — члена на семейството (или членовете), който щеше да бъде почетен, трябваше да избере заведението. Бъг веднага беше избрал своя най-любим ресторант на света — грила „При Чуука“.

Затова цялото семейство плюс Сали Макдъф, която така или иначе вече беше почетна Чейсър, седяха около обикновена пластмасова маса, отрупана с опаковки от пилешки бургери, лучени търкалца, пържени картопки и кутийки кола. Всички се смееха и разказваха любимите си мигове от изправилото ги на нокти състезание.

Е, не съвсем.

В един момент по време на вечерята Джейсън забеляза, че майка му не участва във веселбата: седеше вперила очи в нищото и потънала в мисли.

— Мамо, какво ти е? — попита той.

Тя се обърна стреснато, сякаш събудена от сън, и бързо се усмихна.

— Нищо, скъпи. Радвам се за вас, момчета.

Джейсън се чувстваше като пъпа на света, след като бе пропуснал последното отбиване в боксовете, финиширал беше едва ли не ходом, но бе победил принц Зейвиър. Спомените му за този следобед бяха неясни образи.

Спомняше си как се върна в питстопа след състезанието. Тържествуващата Сали го измъкна от кабината, с Бъг си направиха „дай ми пет“, докато стояха на почетната стълбичка с дънкови гащеризони и каубойски ботуши. Гледаха как на огромното табло с общото класиране към отбора на „Аргонавт“ се добавят 10-те точки за спечеленото състезание, което ги изкачи на 12-о място.

Спомняше си и как Скот Сиракюз дойде при него след награждаването и се вгледа внимателно в очите му.

— Господин Чейсър, ти отново пропусна последното влизане в боксовете.

— Да, господине, точно така.

— Значи реши да не се вслушаш в съвета ми?

— Не, господине. Реших да се вслушам в нещо друго, което казахте за грешките преди време, когато се упражнявахме да влизаме в питовете и аз все минавах през линията.

Сиракюз се смръщи.

— И какъв е бил моят съвет?

— Казахте да не крия грешките си, а да се уча от тях. Затова реших да се поуча от последната си грешка — миналия път, когато пропуснах последния питстоп. Този път обаче всичко беше наред.

— Да, с точно 4,2 сантиметра — замислено отбеляза Сиракюз.

Джейсън се усмихна.

— Татко веднъж ми каза, че може да спечелиш със сантиметър или с километър. Но че и в двата случая си е победа.

И за пръв път, откакто Джейсън познаваше Сиракюз, го видя да се усмихва.

— Добра работа днес, господин Чейсър. Направо не мога да си представя какво ни очаква, когато в събота излезеш на пистата.

И се обърна да си тръгне.

— Господин Сиракюз! — извика Джейсън подире му. — Семейството ми е тук и тази вечер ще празнуваме. — Направи пауза. — Искате ли да дойдете?

Сиракюз се поколеба, сякаш това беше въпрос, който най-малко на света е очаквал да чуе.

— Добре — отговори накрая. — Това е... много мило. В колко часа?

Джейсън му каза.

Сиракюз кимна.

— Хубаво. Имам малко работа, трябва да приготвя няколко урока. Може и да се позабавя, но ще дойда.

И наистина Сиракюз пристигна в ресторанта с точно 45 минути закъснение, точно в момента, когато поднесоха на масата им класическата сладоледена торта на Чуука с номера на „Аргонавт“ 55 в центъра.

Когато Сиракюз седна при тях, Джейсън се запита дали учителят му яде често пилешки бургери, обаче както се оказа, Сиракюз се справи без затруднение с мазния си сандвич.

Минаха само четири секунди, преди Хенри Чейсър, доморасъл експерт по автомобилни състезания, да започне да разпитва Сиракюз за състезателната му кариера.

— Значи — започна Хенри, — имам предвид онзи път, когато се опитахте да срежете тока в Италия. Тогава останяхте в лабиринта колко? Четири часа?

— Четири и половина — поправи го Скот.

— Какво стана всъщност?

Джейсън чакаше отговора не по-малко нетърпеливо.

Сиракюз явно се опитваше да подбира думите си внимателно.

— Да кажем, че просто не очаквах кариерата ми да приключи малко по-късно в Ню Йорк.

И след като го каза, погледна Джейсън, сякаш очакваше той да разгадае какво означава този неясен отговор.

Джейсън се замисли.

— Не сте очаквали да катастрофирате в Ню Йорк — повтори той на глас. — А това значи, че сте очаквали да се състезавате и в бъдеще в Италия...

— Точно така.

— Не е възможно...

Сиракюз бавно кимна.

— Правилно си разбрал.

— Вие сте проучвали лабиринта — каза Джейсън. — Разузнавали сте италианския пряк път за следващото състезание!

Сиракюз пак кимна.

— Много добре, господин Чейсър. До днес ти си първият, който се сети.

Джейсън не можеше да повярва. Беше толкова лукаво умно. Той продължи:

— Всички са си мислели, че влизането в лабиринта е отчаян опит да настигнете водачите, но не е било така. Въобще не сте имали намерение да настигате водачите, нито да спечелите състезанието. Прекарали сте четири часа в проучване на лабиринта, в изучаване на тайните му, за да може да ги използвате *през следващите години*.

— Четири часа и половина, по-точно — каза Сиракюз. — Но после Алесандро Ромба ме отнесе в Ню Йорк и така и не успях да се възползвам от тези познания. Трудна работа. Обаче мисля, че днешното използване на прекия път — как ти последва Зейвиър — не беше по-малко умно. Надявам се, че си си водил бележки, докато беше вътре. Защото това познание ще е с теб винаги, когато този пряк път отново се ползва. Или поне докато Училището не реши да го преработи.

Лицето на Джейсън светна от похвалата на Сиракюз и той погледна баща си, спомняйки си думите му, казани два дни по-рано: „Когато започнеш да учиш толкова здраво, колкото можеш, гарантирам ти, че ще започне да се отнася по друг начин с теб“.

Хенри Чейсър знаеше колко много значи това за сина му и се усмихна многозначително.

Обаче седящата до Хенри Марта Чейсър отново се беше отнесла. След известно време Скот Сиракюз стана да си върви.

— Благодаря ви за приятната вечеря, но вече трябва да си ходя.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Джейсън.

— Не стой до късно, момче. Това, че се класира за голямото състезание в събота, не те освобождава от часовете утре. Часовете ще се проведат както обикновено.

— О, вие никога ли не почивате? — попита Джейсън шеговито.

— Ще се видим сутринта, господин Чейсър. Лека нощ на всички.

МЕЖДУНАРОДНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ПИЛОТИ

Хобарт, Тасмания

31 май, петък

Следващият ден се оказа като епизод от онзи телевизионен сериал — „Животът на богатите и известните“ — макар че Джейсън го гледаше само от прозореца на класната стая, който гледаше към река Дъруент.

Знаеше, че ежегодният Спонсорски турнир е известен с карнавалната си атмосфера, но се оказа неподготвен за разкоша на случващото се. Бреговете на реката бяха украсени със знамена. Летящи лодки весело надуваха сирените си и приветстваха флотилията от яхти и други летящи плавателни съдове, които се спускаха към Хобарт.

По обяд в Хобартския кралски яхтклуб започнаха да пристигат огромни летящи яхти. Те принадлежаха на известни кинозвезди и прескочили за малко политици и, разбира се, на шефовете на автомобилни фирми и собствениците на отбори. Цял нает летящ лайнер пристана на кея и стовари тълпа блестящо облечени жени и елегантни мъже — елита на Европа и американското Източно крайбрежие.

Последни пристигнаха и най-известните гости — професионалните пилоти, учили в спортното училище.

Ла Бомба Ромба от Италия.

Фабиан от Франция.

И Ангъс Карвър, боен пилот и член на елитния отбор на американските военновъздушни сили.

Това беше парад на знаменитостите. Медиите направо подлудяха.

Обаче Джейсън не можеше да го разбере.

Що се отнасяше до него, той смяташе Спонсорския турнир за състезание по елиминиране. Обаче за всички тези хора той се свеждаше до присъствие на галаприема с вечерно облекло тази вечер и галавечерята в чест на победителите в събота вечерта, за да въртят сделки и за да ги видят. Не пропускаха и всички по-малки купони на

открито. Очевидно Спонсорският турнир беше едно от големите събития в световния календар на висшето общество.

Джейсън нямаше представа какво е висше общество.

Към три часа за пълната радост на медиите пристигна най-голямата частна яхта. Но носа ѝ имаше кралски герб.

Кръстът на кралското семейство на Монези.

Бащата на принц Зейвиър, крал Франсис Монезки, беше дошъл да гледа как най-големият му син се състезава.

Докато ставаха всички тези събития, Джейсън, Бъг и Сали имаха часове: Джейсън и Бъг под надзора на Скот Сиракюз се упражняваха на симулатора по виртуални писти, осеяни с „дяволски фенери“.

В същото време Сали беше заета да монтира в техния бокс две видеокамери, защото след това предстоеше час упражнения по влизане в питстопа — Сиракюз смяташе, че през последните състезания влизането в бокса на „Аргонавт“ е било малко хаотично, и искаше Сали да може да види какво прави преди, по време и след всеки стоп.

Интересното беше, че Хорейшо Уонг и Айзая Уошингтън отново бяха твърде неразположени, за да влязат в часовете.

Джейсън подозираше, че се преструват, за да могат да измъкнат малко време за почивка преди големия ден. И двамата се бяха класирали за турнира и странното беше, че и преди, когато боледуваха, на следващия ден се състезаваха сякаш не им е имало нищо.

От своя страна, Сиракюз дори не мигна, когато училищната сестра му звънна, за да му съобщи за тяхното неразположение.

Странно, но Джейсън усети, че Сиракюз се отнася с повече уважение към отбор „Аргонавт“, отколкото към двата други отбора, просто защото бяха дошли на училище, макар че умората им личеше. Изглежда, печелеха уважението на своя учител с това, че се придържаха към строгия му учебен план.

Джейсън и Бъг трябваше да се срещнат с родителите си на речния бряг, но когато стигнаха до уговореното място, видяха, че ги чака само Хенри Чейсър.

— Къде е мама? — попита Джейсън.

— Плете — отговори Хенри. — Не знам какво ѝ влезе в главата, но снощи, когато се върнахме, извади чантата с плетките и плете до

след полунощ.

— О, боже...

Обядваха сандвичи и гледаха летящите лодки по реката.

След това отново на училище — беше дошло време за упражненията в питстопа.

Това беше може би най-тежкият час, защото Сиракюз ги товареше здраво — и всичко се наблюдаваше от всевиждащите видеокамери.

Сиракюз ги накара да упражнят и една почти архаична форма: ръчен питстоп. В бокса нямаше електричество и Сали трябваше да монтира шестте магнитни диска на „Аргонавт“ ръчно.

Бъг измисли как да направи такъв питстоп по-бърз: когато видя, че Сали се измъчва, изскочи от кабината да ѝ помогне.

— Навигатор! Отлична идея. Днес не се срещат често ръчни питстопове, но може да се случи да няма ток. Това, че е спрял, не значи, че и състезанието е приключило. Точно така трябва да се справиш с подобен проблем: слизаш от колата и помагаш на своя старши механик. Браво, господин Бъг!

Малкият засия от удоволствие.

През няколко стопа се събираха пред мониторите, за да изгледат заснетия материал. Сали се смръщи, докато гледаше какво прави.

— Ха, заела съм целия бокс. Изтощени дискове ето там, бутилки с охладителна течност тук и навсякъде разхвърляни бутилки със сгъстен въздух. Боже, нямах представа...

Сиракюз кимна.

— Можех да ти кажа и можех да те посъветвам какво да направиш, но понякога човек трябва сам да види.

Точно в 16:00, цели два часа преди официалния край на упражненията, Сиракюз обяви практиката за приключила.

— Днес свършихте добра работа. Вземете си по нещо разхладително и седнете.

Така и направиха.

Проблемът беше, че Сиракюз още не беше свършил.

Беше изкарал на екрана една голяма таблица.

— Пристигна току-що. Това е разпределението за утре. Четиринасет участници. Подреждането се основава на досегашното класиране на участника в шампионата.

Джейсън заглежда разпределението за състезанието. Приличаше на разпределение за турнир по тенис:

Първи кръг	Четвъртфинал	Полуфинал	Финал
1. Зонора, З.	1. Зонора, З.		
16. [Бай]			
10. Лукас, Л.			
8. Уонг, Х.			
6. Кортес, Х.			
11. Фарос, А.			
14. Мориалта, Р.			
4. Кришна, В.			
3. Уошингтън, А.	2. Бейкър, Б.		
13. Такеши, Т.			
12. Чейсър, Д.			
5. Пайпър, Е.			
7. Диксън, У.			
9. Шумахер, К.			
15. [Бай]			
2. Бейкър, Б.			

Джейсън зърна името си в долната половина на схемата. Срещу кого щеше да е първото му голямо състезание?

О, не!

Ериъл Пайпър.

Първото му голямо състезание щеше да е срещу единствената му приятелка в спортното училище. Как гласеше старата поговорка: „На пистата приятели няма“.

Във всеки случай, като гледаше участниците в долната половина на схемата — Ериъл, Барнаби Бейкър и Айзая Уошингтън — му хрумна, че това е по-тежката група.

С отвращение отбеляза, че принц Зейвиър и Барнаби Бейкър са спечелили бай^[1] за първия кръг. Тъй като в турнира имаше само

четиринайсет участници, класираните на първите две места получаваха бонуса на бай още в първия кръг.

Форматът за деня беше известен като състезание по двойки: две коли се надбягват в оградена писта с формата на сплескана осмица. Можеш да спечелиш надбягването само по два начина: като надминеш по обиколки противника си, а ако никой не е надминал другия, като прекосиш първи финала след 100 обиколки. Тъй като пистата не беше дълга — за една обиколка бяха нужни 30 секунди — за 100 щяха да са нужни около 50 минути.

— Е, имате ли някакви въпроси за утре? — попита Сиракюз.

Това изненада Джейсън.

Беше първият път, когато Сиракюз предлагаше съвет за предстоящо състезание.

— Разбира се. Каква е тайната на състезанията по двойки?

— Е, господин Чейсър, ти цедиш направо, а? — отговори Сиракюз замислено. — Каква е тайната на състезанията по двойки? Какво ще кажеш за това: „Никога не се отказвай. Никога не казвай: «Не мога повече».“. Независимо колко безнадеждно изглежда положението ти, никога не се предавай. Някои състезатели рухват, когато нещо не върви както трябва или противникът им ги настъпва по петите. Просто се отказват, пускат другия да мине и губят състезанието. Никога не го прави. Защото не знаеш той какви проблеми има под фюзелажа си. Можеш да се откажеш от победата само две секунди преди той да влезе в питстопа.

— А какво ще кажете за питстоповете по време на състезанията по двойки? — намеси се Сали.

— Трябва да са много бързи — отвърна Сиракюз. — Когато всяка обиколка трае трийсет секунди, не можеш да си позволиш питстоп по-дълъг от петнайсет. Ако продължи повече, противникът ти ще се залепи за теб. И ще се озовеш на крачка от грешката и поражението.

Бъг прошепна нещо на Джеймс.

— Бъг пита: кога да влизаме в питстопа? Рано, късно? Първи или винаги втори, както пише в учебниците?

— Питстопът е Х-факторът в късите надбягвания — обясни Сиракюз, — защото винаги, когато спреш, рискуваш да не потеглиш отново. Много състезатели са влизали в питстопа, за да не излязат

повече, и са наблюдавали безпомощно как техният противник върти обиколка след обиколка, за да спечели лесна победа. Затова книгите съветват да влизаш в пита втори. Съгласен съм с това. И затова днес исках да упражнявате питстопове.

Погледна Сали и добави:

— Колкото по-дълго продължи късото надбягване, толкова работата в пита става по-важна. Ще трябва да решиш дали да извършиш пълно сервизно обслужване, или само да смениш магнитните дискове. Важното е да си на пистата. Докато си на нея, дори да си само с един магнитен диск, пак можеш да спечелиш. *Никога не се отказвай. Никога не казвай: „Не мога повече!“*. Но от всичко — обърна се към Джейсън, — което видях досега, за теб, господин Чейсър, това не е проблем.

[1] Вуе (англ.) — бонус за класиралите се напред състезатели, които получават право да минат в следващия кръг, без да играят. — Б.пр. ↑

ТЪРЖЕСТВЕНАТА БАЛНА ЗАЛА

Хотел „Уолдорф“, Хобарт

Беше като излязла от приказките.

За тема на вечерта беше избрана „Сред облаците“, така че тържествената бална зала на „Уолдорф“ беше пълна с двайсет и четири метрови сини платна и пухкави облаци, надувани с помпи. Впечатлението беше зашеметяващо: все едно вечеряш високо в небесата — буквално между облаците.

Джейсън Чейсър пристъпи в балната зала, облечен с предаван от ръка на ръка смокинг. До него Бъг и Хенри Чейсър бяха с обикновени костюми с вратовръзки — най-хубавите дрехи, които имаха. Сали Макдъф носеше лъскава небесносиня рокля, която подчертаваше най-хубавото в гърдестата ѝ фигура. Марта Чейсър продължаваше да се държи странно и отказа да дойде: настоя, че имала работа в караваната.

Балната зала беше пълна с богати и известни хора, облечени в най-хубавите дрехи, които можеха да се купят с пари. Мъже с вечерни костюми по поръчка, жени с ръчно изработени рокли на „Валентино“, обсипани със скъпоценни камъни.

Прочути състезатели бяха пръснати из помещението: в единия край стоеше настоящият световен шампион Алесандро Ромба; при бара бе пилотът от военновъздушните сили на САЩ Карвър. А на маса близо до сцената, потънал в разговор с крал Франсис и Зейвиър Зонора, седеше много руганият френски пилот Фабиан — черната овца на професионалната лига: хитър, блестящ и крайно безскрупулен. Освен това напълно безразличен, че всички фенове на спорта извън Франция го мразят.

— Ей, Джейсън!

Джейсън се обърна и видя Ериъл Пайпър — изглеждаше абсолютно сензационно в плътно прилепнала по тялото сребриста рокля.

— Изглеждаш много добре — каза тя, докато оглеждаше смокинга му. — Но не толкова добре, колкото нашия малък навигатор.

— И намигна секси на Бъг, който на мига си пусна боята.

— Джейсън, мисля, че вчера направи страхотно състезание — продължи тя. — Искане много кураж да пропуснеш последния си питстоп.

— Трябваше да спечеля — простичко обясни Джейсън.

— Както и аз, приятелю, в утрешната първа обиколка — каза Ериъл. — Знаеш поговорката: на пистата приятели няма. Джейсън, утре няма да ти правя никакви отстъпки. Просто исках да го знаеш.

— Не се тревожи, аз също ще се състезавам с все сили.

— Но след това ще си останем приятели, нали? — попита Ериъл. Пайпър наистина загрижено и Джейсън осъзна, че вероятно е губила приятели, след като ги е побеждавала на трасето.

Усмихна се.

— Разбира се. — И добави закачливо: — Естествено, стига ти да не ме намразиш, след като те победея.

Ериъл се ухили.

— Ах, ти, малък нахалник! Добре. Ще се видим на пистата!

Обърна се и с танцуваща походка пое към масата си.

Джейсън и отборът му се отправиха към своята.

Скот Сиракюз вече беше там.

— Здравейте всички — поздрави ги и стана да ги посрещне. — Малко по-различно от снощната ни вечеря, а?

— Да, доста — отговори Хенри. Като човек, който се труди неуморно и живее скромно, цялото това богатство и власт наоколо го плашеха. Чувстваше се твърде неловко и не беше сигурен как да се държи в подобна компания. — А и май няма да сервират пилешки бургери.

— Каквото ти се яде, това ще си поръчаме — избоботи един глас с италиански акцент зад гърбовете им.

Хенри, Джейсън, Бъг и Сали се обърнаха стреснати.

Зад тях стоеше огромен като мечка мъж, облечен в скъп смокинг, който едва обхващаше огромното му шкембе. Дебелите му бузи бяха обрасли с безукорно подстригана черна брада.

Джейсън го позна на секундата и от удивление раззина уста.

— Умберто Ломбарди — каза Сиракюз, — позволи ми да ти представя госпожица Сали, Джейсън Чейсър, баща му Хенри, братчето на Джейсън и негов навигатор Бъг.

След това се обърна към Джейсън.

— Умберто е мой стар приятел и когато днес се срещнахме, го попитах дали би се отбил при нас по време на вечерята. Той пък настоя да вечеря на нашата маса.

Джейсън още не можеше да се свести.

Ломбарди беше милиардер и собственик на отбора „Ломбарди“ — един от малкото отбори в професионалната лига, собственост на частно лице.

Беше италиански строителен предприемач, спечелил богатството си с неприлично успешния проект „Венеция II“. Когато предложил идеята си Венеция да се построи наново на 80 километра от оригиналния град — точно копие в комплект с кристалночисти хлорирани канали плюс ултрамодерни жилища — му се смеели и го сочели с пръст като луд.

Обаче с напредването на проекта, когато хората видели, че идеята на Ломбарди приема една прекрасна форма, апартаментите се разпродали бързо — основните клиенти били автомобилни състезатели с наклонности на плейбои и богатите и известните от цяла Европа.

Венеция II се бе превърнала в най-модния адрес на света. Скоро се бе появила и Венеция III — къде другаде, ако не на Венис Бийч, Калифорния. Последваха я Венеция IV, V и VI.

Обаче истинската страст на Ломбарди бяха състезанията от ФЛК и скоро чрез този огромен мъжага светът на Формула летящи коли се попълни с един приятен чудак. Дори когато тимът му се класираше последен в поредния шампионат, той с радост пръскаше пари по него. Беше известен като откривател на нови таланти — таланти, които фирмените отбори с големи бюджети бързо му отмъкваха.

— Трябва да знаете — продължи да боботи той, докато седеше между Джейсън и Хенри Чейсър, — че тези галавечери понякога са много мухлясали. Хайвер, трюфели, гъши дроб. Пфу! Честно, понякога единственото, което ми се яде, е някой голям чийзбургер! — И мушна Джейсън с лакът в ребрата. — Не се тревожи, млади приятелю, ако храната мирише, ще си поръчаме пица по телефона. Така ще осигурим на тези социални паразити материал за клюки чак до следващия прием.

Джейсън се ухили. Умберто Ломбарди му харесваше.

И тогава Ломбарди — гръмогласният гигант Умберто — като че ли чак сега забеляза Бъг, който седеше от другата страна на Джейсън с ококорени очи, почти скрит зад гърба на брат си.

— Я! — избоботи той. — Боже, прекалено си малък, за да се носиш из въздуха с болид...

От този момент галавечерята тръгна като по вода.

За Джейсън вечерта мина като миг.

Умберто Ломбарди беше най-добрата компания, която бе имал. Разказваше за състезания и за работата си като строителен предприемач, за срещите с филмови звезди и дори за това, че тъкмо той привлякъл Скот Сиракюз в професионалния спорт.

Тази вечер Джейсън разбра, че състезанията във ФЛК не се провеждат само на пистата. *Бизнесът* състезания се въртеше на вечери като днешната.

Жан-Пиер Леклерк произнесе реч сред флагове, на които бяха изрисувани емблемите на училищните спонсори, и Джейсън разбра за какво става дума при спонсорството — за признание. Както Леклерк правеше сега пред едни от най-влиятелните хора в света — човек винаги споменава своите спонсори.

Когато речта завърши, гостите се пръснаха из залата.

В един момент Джейсън стана от масата, за да иде до тоалетната, и видя Ериъл Пайпър на бара — неописуемо красива в тясната си сребриста рокля, но същевременно и много измъчена, притисната там от някакъв висок тип с гелосани назад коси и остър клюнест нос. Папийонката му беше разхлабена и той милваше с показалец брадичката на Ериъл.

— Ей, Ериъл — приближи Се Джейсън. — Как върви? Здравсти — подхвърли на мъжа. Трябваше му известно време, за да осъзнае кой е този тип — прочутият френски пилот Фабиан.

— Джейсън, моля те... — каза Ериъл.

— Малкият, я се разкарай — изръмжа Фабиан. — Не виждаш ли, че сме заети? — Френският му акцент беше подчертан, а говорът — пиянски завален. После се обърна отново към Ериъл. — Та както вече казах, в света на ФЛК може да има големи възможности за момиче с

твоите... въз... дарби. Разбира се, само ако изиграеш картите си както трябва. Обмисли предложението ми и можем да се видим по-късно.

Пъхна нещо в ръката на Ериъл и си тръгна.

Джейсън не можеше да види добре какво е, но му заприлича на чип карта за врата на хотелска стая.

Погледна Ериъл — тя стискаше здраво чип картата и се беше вторачила в гърба на Фабиан, сякаш взимаше някакво много важно решение. Джейсън я гледаше и виждаше как по лицето ѝ преминава странна смесица от чувства — пресметливост, отвращение и *амбиция*.

— Ериъл? Добре ли си? — попита той загрижено.

Ериъл продължаваше да гледа след Фабиан, който вече беше излязъл от залата и вървеше към асансьорите.

— Джейсън — каза тя, без да го поглежда, — ти си мило и добро момче. Обаче на този свят има неща, които още не разбираш.

И стиснала чип картата в ръка, тръгна след Фабиан.

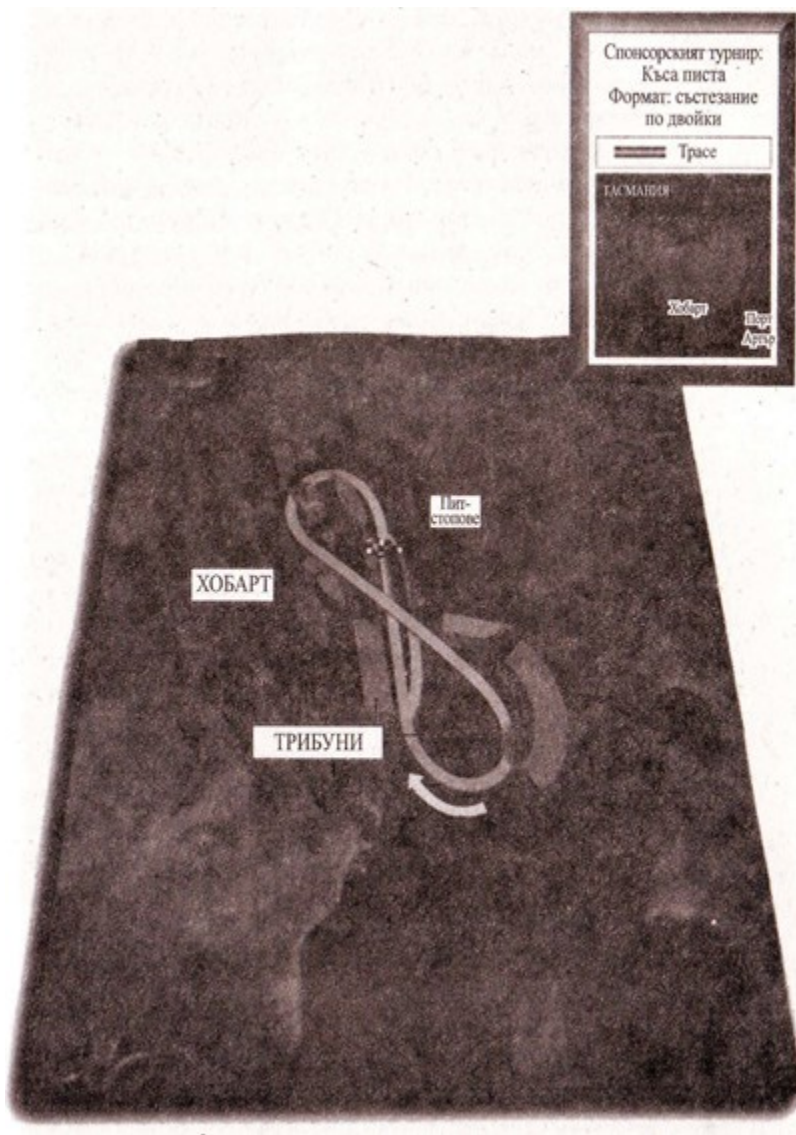
Джейсън не можеше да направи друго, освен да я гледа как се отдалечава.

— Разбирам много повече, отколкото си мислиш — каза на въздуха, след като тя си тръгна.

В 10:30 Джейсън, Бъг и Хенри Чейсър се сбогуваха с Умберто Ломбарди и Скот Сиракюз.

Вече беше време да си лягат.

Утре трябваше да се състезават.

Изведнъж изпита увереност въпреки неугледния си състезателен екип: стария дънков гащеризон, работни ботуши и очуканата мотоциклетна каска.

Баща им би трябвало да е с тях — той много искаше да усети напрежението в питлейна заедно със своите момчета — обаче в последния момент Марта го спря, защото имала нужда от неговата помощ за странния проект, който я държеше затворена в караваната от ден и половина.

Напрежението във въздуха беше ясно осезаемо.

Това не беше обикновен състезателен ден в спортното училище. Тук залогът беше нещо повече от точки за генералното класиране в

шампионата. Днес човек можеше да направи кариера — или да провали кариерата си.

Джейсън видя Ериъл в нейния бокс и ѝ помахаше. Тя също го видя, но не отвърна на жеста му, нито го погледна в очите.

В 8:45 в питлейна се проведе церемония, предавана по телевизиите: на нея се изтегли поредността на двойките. Всяко единоборство получи номер и Жан-Пиер Леклерк започна да вади номерата от един цилиндър.

Първото състезание за деня... Чейсър срещу Пайпър в 9:30 предобед, но преди да бъде даден старт, в 9:00 беше предвиден Парад на състезателите пред главната трибуна, която се издигаше при старт/финала. Докато оглеждаше лъскаво екипираните други отбори, Джейсън се притесни, че ще го „представят“ на събраните спонсори в старите му дънки.

Но нямаше избор.

Парадът на състезателите започна и той стоеше пред очите на света, заобиколен от знамена и плакати и под реещия се над него телевизионен дирижабъл със старите си работни дрехи... Никога не се беше чувствал толкова неловко. Мразеше всяка минута от това представление.

Най-после парадът милостиво свърши, тълпата зарева и пистата беше освободена за първото състезание за деня.

Сали се зае да подготвя „Аргонавт“ и Тарантула.

Бъг работеше по стратегии за влизане в пита — и от време на време поглеждаше боязливо към препълнените трибуни.

Стрелките на часовника отбелязаха 9:25 и високоговорителите заехтяха от гласа на директора по състезанията: „Състезателите Чейсър и Пайпър, моля, заемете местата си на пистата! Пет минути до старта...“.

Джейсън се изправи...

... и точно в този момент родителите му се втурнаха в района на пита, а майка му се дереше:

— Джейсън, Ларва на мраволъв! Чакайте!

Носеше голям плик за пране.

Когато стигна до бокса на отбор „Аргонавт“, беше останала без дъх.

— Мамо! — възкликна Джейсън. — Какво има?

— Съжалявам, че не сварих да ги направя по-бързо — отговори Марта Чейсър, дишаше тежко.

Отвори плика за пране...

... и вътре имаше красиви състезателни екипи.

Сини.

Сребристи.

И бели.

Цветовете на „Аргонавт“.

Бяха цели гащеризони, към които имаше безшевно закачени подходящи ръкавици и обувки. Дизайнът също беше много як. Основно бяха бели, а отдалече се създаваше илюзията, че облечените с екипите са потопили ръцете и краката си в синя боя — хубаво хрумване бяха ивиците блестящо сребристо, които увенчаваха сините участъци. На лявото рамо на екипите се виждаше номер 55.

Един екип за Джейсън.

И един по-малък за Бъг.

И още един — трети — за Сали Макдъф.

Марта подаде гащеризона на Сали.

— Скъпа, погрижих се твоят да има корсажче за гърдите.

В този момент Хенри Чейсър извади своята изненада: две кутии, на които имаше надписи „Шоей“.

— Не мога да повярвам... — промълви Джейсън.

Отвори своята кутия и извади отвътре чисто нова тъмносиня каска „Шоей“.

За Бъг имаше същия модел каска, само че неговата беше бяла. Тъй като нямаше нужда от каска, Сали получи хубаво бейзболно кепе, на което имаше избродиран надпис: „Аргонавт 55“.

— Когато в четвъртък ви гледах как победихте — обясни Марта, — си помислих: „Какъв голям отбор!“. Обаче всеки голям отбор трябва и да *изглежда* голям. Така че купих материали и няколко списания за ФЛК, за да проверя съвременните модни тенденции, и прекарах последния ден и половина, решена да ви осигуря *външния вид* на голям отбор.

Джейсън я прегърна. Бъг също.

— Благодаря, мамо!

— Хайде, момчета, облечете екипите, защото ви чака състезание, което трябва да спечелите.

След минути отбор „Аргонавт“ излезе на пистата пред ревящата публика с новите състезателни екипи. На ръцете им се полюшваха каски „Шоей“, а лицата им бяха безизразни като на покерджии.

Отборът на Ериъл Пайпър вече беше на пистата, застанал до „Свирачът от Хамелн“.

— Какво е това? Герои от комикс? — кисело подхвърли навигаторът на Ериъл.

Джейсън кимна на Ериъл, докато се пъхаше в кабината на „Аргонавт“.

— Няма приятели на пистата, Джейсън — подхвърли тя.

— Както кажеш.

СЪСТЕЗАНИЕ 1

ЧЕЙСЪР С/У ПАЙПЪР

Двете летящи коли стояха една до друга на пистата. Отдясно „Аргонавт“, а отляво — „Свирачът от Хамелн“.

Всичко, което Джейсън можеше да види от кабината, беше широк, наподобяващ стъкло коридор от плексиглас, простиращ се напред, преди да завие рязко в джунглата на градските сгради.

Двукратен вой на сирена, стартовият светофар светна зелено и двете коли се стрелнаха напред от местата си в стартовата решетка, а тълпите по трибуните ревноха възторжено.

Два болида.

Една затворена писта.

Ослепително слънце.

Размазани стени.

„Аргонавт“ и „Свирачът от Хамелн“ се наклониха и завиха, докато се носеха като два куршума по пистата и се накланяха, и връхлитаха, разминавайки се на косъм, докато се бореха за позиция.

С крайчеца на окото си Джейсън видя червено-белия нос на „Свирачът“ да се носи по пистата до него.

След пет бързи обиколки не се беше променило нищо.

След десет също.

Размазаната писта се стрелкаше покрай кабината.

Правеха обиколка след обиколка, стрелкаха се отгоре и отдолу по пистата с формата на леко сплескана осмица — в някои точки един до друг, на други — преследвайки другия по петите, водачеството се сменяше, но не можаха да избягат един от друг на повече от няколко дължини на колите.

Тълпата беше омаяна.

Точно тогава, сякаш кон губи подковата си, Джейсън най-неочаквано изгуби един от магнитните си дискове и макар по никакъв начин да не искаше да влиза пръв, зави към питлейна.

Ериъл остана на пистата и извъртя следващата 30-секундна обиколка.

Тълпата замря от вълнение.

Джейсън разполагаше с 30 секунди.

Влезе в питстоба. Тарантула се спусна.

7 секунди... 8...

„Свирачът от Хамелн“ изфуча през градската част.

Нови магнитни дискове. Охладителна течност.

„Свирачът“ пресече пресечната точка на осмицата.

13 секунди... 14 секунди.

— Сали...

— Почти свършвам... Окей! Давай!

Сали съкрати престоя в пита, Тарантула се вдигна под тавана, а Джейсън натисна газта и изхвърча с рев от питлейна точно в мига, когато Ериъл излетя от последния завой. „Свирачът“ се залепи за петите на „Аргонавт“ и беше само на няколко дължини от него!

Беше класическо надбягване на двойки — сега бяха във фазата, известна като „преследване“.

„Свирачът от Хамелн“ (без питстоп досега) се беше залепил за опашката на „Аргонавт“ (1 питстоп) и яростно го преследваше. Ако Джейсън допуснеше и най-малката грешка, която да позволи на Ериъл да излезе и милиметър начело, състезанието щеше да приключи.

Дори да беше десета от милиметъра, монтираните в предните криле микрочипове щяха да започнат да вият веднага щом едната кола излезе с обиколка пред другата.

Джейсън трябваше да задържи Ериъл, докато не дойдеше време да влезе в боксовете.

Обаче тя не влизаше и не влизаше.

Вместо това продължи да го преследва.

Направо се беше залепила за него.

Преследваше го, взимаше всеки завой със свършен наклон, с всяка обиколка го доближаваше все повече. Придърпваше го като рибар риба метър след жесток метър.

След една обиколка беше на две дължини от „Аргонавт“.

След две — на една.

След три обиколки вече беше *преполовила* и едната!

Нямаше милост. Ериъл хвърляше всички сили срещу него, взимаше чисто всеки завой, непрекъснато търсеше пролука, за да се стрелне покрай болида му, превръщаше тази битка в състезанието на живота му.

На четвъртата такава обиколка преднината на Джейсън се стопи до половин дължина на болид.

„Запази спокойствие... — каза си той. — Запази спокойствие...“

Пет обиколки. В повечето случаи фазата преследване завършваше около петата обиколка, когато или преследвачът трябваше да влезе в боксовете, или преследваният не издържаше и катастрофираше.

Шест обиколки.

Ериъл се промъкна до него!

„Опитва се да те накара да направиш грешка.“

Седем обиколки.

Сега се състезаваха един до друг!

Джейсън продължаваше да впира очи в пистата пред себе си — страхуваше се, че ако посмее да стрелне поглед встрани, ще види очите на Ериъл зад визьора на каската ѝ.

Осем обиколки и хората по трибуните започнаха да стават на крака.

Осем обиколки! Вътре в себе си Джейсън виеше. Докога Ериъл щеше да продължава така? Кога щеше да влезе за питстоп?

На деветата обиколка носът на болида на Ериъл започна да се промъква напред.

„Не! Ще ме надмине!“

Зрителите започнаха да викат.

„Никога не се отказвай! Никога не казвай: «Не мога повече».“

И докато се носеха по основната права, започвайки Обиколка 20 — десетата обиколка от фазата преследване — Ериъл зави и влезе в питлейна.

Тълпата избухна в аплодисменти: Джейсън току-що беше оцелял в преследване, продължило девет обиколки — почти двойно повече от средностатистическите.

Питстопът на Ериъл мина почти перфектно и тя успя да излезе на пистата с малка преднина пред Джейсън, но вече в същата обиколка. Мина Обиколка 40, но нямаше никакви промени.

Друга фаза преследване имаше между Обиколка 50 и 55, но Джейсън оцеля и този път.

Около Обиколка 81 Джейсън влезе в ролята на преследващия, но Ериъл решително го отбиваше.

Ериъл опита отново, когато Джейсън трябваше да влезе в пита в Обиколка 90, но нямаше успех.

Това означаваше, че след 96 обиколки и суперсблъсък на двойки в продължение на 48 минути, през последните четири обиколки им остава само да се втурнат към финала.

Двата болида се носеха по пистата, като се накланяха на завоите като ракети. Цветните ивици по фюзелажите им почти съвпадаха.

Когато оставаха още три обиколки, Джейсън почувства изтощение, нервите и рефлексите му бяха напрегнати докрай. Нямаше престава дали ще може да продължи дори още секунди...

Още две обиколки... Погледът му започна да се замъглява... а Ериъл изпълзя леко напред.

60 секунди до края.

Влетяха в градския участък и Джейсън даде пълна тяга на дюзите.

„Аргонавт“ прелетя през надлеза, влезе в десния завой с наклон почти 90 градуса спрямо земята и успя да изскочи един метър пред „Свирачът“.

Двете коли излетяха с рев от последния завой и започнаха последната обиколка. Сега „Свирачът“ беше на по-малко от метър пред „Аргонавт“.

Джейсън стисна зъби. Даде газ.

Виеше му се свят.

Между градските сгради, остър наклон, „Свирачът“ — червена сянка малко пред него; ревят на тълпата пръскаше мозъка му.

През надлеза и към десния завой — всички педали и циферблати на червено!

И тогава, за частица от секундата, видя.

Видя, че Ериъл Пайпър направи грешка.

Взимаше последния завой прекалено отворено. Последният завой от 200-те досега в това изтощаващо нервите и съсипващо рефлексите състезание.

Джейсън мобилизира последните си запаси от енергия и умения и се стрелна напред. Започна завоя широко, но после се гмурна от вътрешната страна на Ериъл.

Когато започнаха да завиват едновременно, „Аргонавт“ се оказа от вътрешната страна на „Свирача“...

... изравни се с него...

... и двата болида се стрелнаха заедно по финалната права и след най-невъобразимото и напрегнато състезание на двойки в продължение на 100 обиколки пресякоха финала с почти изравнени предници. Победителят беше...

... „Аргонавт“.

С носа на предния спойлер.

Официалната разлика, довела до победата му, която беше извлечена от микрочиповете в предните им крила, се оказа 0,04 секунди — „четири стотни от секундата в полза на Дж. Чейсър“.

Джейсън се върна в бокса уморен физически и психически изтощен.

Турнирът продължаваше с неотслабваща сила: другите двама състезатели вече бяха заели стартовата решетка и се приготвяха да тръгнат.

Вдигацият пара „Аргонавт“ се пхна в бокса си — от болида се носеше острата миризма на изразходвани магнитни дискове.

Джейсън и Бъг се измъкнаха от кабината, свалиха каските от потните си глави — и веднага се озоваха в прегръдките на Сали Макдъф и гордите им родители.

— Джейсън Чейсър, ти си голям куражлия и великолепен състезател! — възкликна Сали. — Смятах, че ще те глътне още през първата фаза на преследване.

— Аз също — включи се Хенри. — Девет обиколки! Успя да я отбиваш в продължение на девет обиколки! Никога не съм виждал подобно нещо! Как успя да го направиш?

Джейсън хвърли кос поглед към Скот Сиракюз, който бе застанал наблизко.

— Никога не се отказвай! Никога не казвай: „Не мога повече“.

Родителите на Джейсън се задоволиха с това обяснение и ги оставиха с Бъг да се стоварят на столовете си в дъното на бокса.

Сиракюз дойде при тях, огледа ги — Джейсън и Бъг бяха изтощени, косата им беше мокра от пот и чорлава...

... и се усмихна.

— Добро състезание, момчета. Много добро. Господин Чейсър, от дълго време не бях виждал пилот да запазва подобно самообладание.

— Благодаря, сър — отговори Джейсън.

— Вземете душ и си починете. Следващият рунд ще настъпи побързо, отколкото предполагате, и трябва да сте свежи за него.

След десет минути Джейсън излезе от своя душ в бокса — точно навреме, за да види как Ериъл разговаря оживено с Фабиан.

Всъщност говореше само тя.

Той се отдалечаваше — и не само това, но махна пренебрежително с ръка на сълзливите ѝ молби.

Ериъл остана сама в бокса си, с обляно в сълзи лице.

Джейсън знаеше какво става. Снощи Ериъл беше отишла в стаята на Фабиан — той не искаше да мисли за онова, което се е случило там — а сега беше изгубила още в първия кръг на турнира и франсето вече не искаше да знае за нея.

Сега, докато я гледаше вторачено, Джейсън изпита съчувствие към нея. Снощи тя беше дала нещо на Фабиан — част от себе си, но по твърде сбъркани причини, а той просто се беше възползвал от нея...

В този миг Ериъл се обърна и го видя.

Стояха от двете страни на питлейна и безмълвно се гледаха.

Джейсън не отклони очи. И не възнамеряваше да го прави. Ериъл беше тази, която се обърна и изчезна в бокса.

— Съжалявам, Ериъл — прошепна той в празното пространство, — но на пистата няма приятели.

Турнирът продължаваше с неотслабваща сила, а карнавалната атмосфера се засилваше още повече. Между състезанията свиреха рок групи, а под тентите за VIP гостите спонсорите и представителите на спортното училище сключваха сделки, стиснали чаши шампанско.

От първите шест надбягвания това на Джейсън и Ериъл се оказа най-дълго. Останалите бяха по-къси, без толкова напрежение, и бяха спечелени главно заради катастрофи или грешки при питстопа. Никоя от двойките дори не се доближи до повратните 50 обиколки, да не говорим за 100.

След завършването на първия рунд класирането в турнира изглеждаше по следния начин:

Първи кръг	Четвъртфинал	Полуфинал	Финал
1. Зонора, З.	1. Зонора, З.		
16. [Бай]			
10. Лукас, Л.			
8. Уонг, Х.			
6. Кортес, Х.	6. Кортес, Х.		
11. Фарос, А.			
14. Мориалта, Р.			
4. Кришна, В.			
3. Уошингтън, А.	3. Уошингтън, А.		
13. Такеши, Т.			
12. Чейсър, Д.			
5. Пайпър, Е.			
7. Диксън, У.	9. Шумахер, К.		
9. Шумахер, К.			
15. [Бай]			
2. Бейкър, Б.			

Вторият кръг, или четвъртфиналът, обещавахе някои интересни сблъсъци и не разочарова публиката.

ЧЕТВЪРТФИНАЛИ

1-ВИ ЧЕТВЪРТФИНАЛ

ЗОНОРА СРЕЩУ УОНГ

Зейвиър Зонора, начело в ранглистата, се появи за пръв път на пистата в първото състезание от четвъртфинала. И показа на всички защо точно той е фаворит в турнира.

Беше чисто и просто безмилостен срещу съотборника на Джейсън Хорейшо Уонг.

Карането му по пистата с форма на осмица беше безпогрешно. Не правеше завой на повече от сантиметър от оптималната линия и за осем обиколки се озова на една трета обиколка преди Уонг.

Точно тогава Уонг влезе в бокса — огромна тактическа грешка, каза Бъг на Джейсън; човек не влиза в питлейна, когато е толкова назад — и изведнъж Зейвиър се озова върху му като екзема.

Черното „Острие на скоростта“ изведнъж се извиси зад колата на Уонг като огромен лешояд — Хорейшо започна да се защитава, затваряше всяка пролука, но се паникьоса и трудно се оправяше с джойстика.

Зейвиър направи няколко лениви лъжливи атаки отляво, а после, в Обиколка 11, профуча лесно покрай Уонг от вътрешната страна и състезанието свърши още преди да е започнало.

То се оказа най-краткото до този момент. Някои го сравниха с игра на шах, където майсторът в пет хода дава мат на новака. Други твърдяха, че това си е направо екзекуция на по-слаб пилот от майстор в занаята.

Късата битка привлече вниманието дори на събраните спонсори.

Зейвиър Зонора беше много, много добър. И беше стигнал до полуфинала, без дори да се изпоти.

2-РИ ЧЕТВЪРТФИНАЛ

КОРТЕС СРЕЩУ КРИШНА

Напрегнато и трудно състезание между талантливия, но непредсказуем мексикански пилот Хоакин Кортес и класирания под № 4 в ранглистата много талантлив 18-годишен състезател от Индия Варишна Кришна.

Състезанието беше спечелено от индиеца в Обиколка 74 по време на шестата фаза преследване.

3-ТИ ЧЕТВЪРТФИНАЛ

ШУМАХЕР СРЕЩУ БЕЙКЪР

Всички бяха единодушни, че това състезание е нагледен пример за жестокостта в надбягванията по двойки.

Германецът Шумахер водеше през цялото състезание. Влизанията му в питстопа бяха великолепни — всичките за не повече от 8 секунди — и след това той се изстрелваше на пистата като куршум.

До Обиколка 50 вече си беше осигурил солидна преднина от половин обиколка пред Бейкър и всички коментатори бяха сигурни, че след поредното влизане в боксовете с нови магнитни дискове той ще дръпне напред.

Обаче при този стоп питмашината на Шумахер неочаквано замръзна насред работа.

Системна грешка.

И докато старшият механик на Шумахер ругаеше и се опитваше да стартира наново компютъра, Барнаби Бейкър се носеше по пистата, сам, с полуизразходвани двигатели, и надмина Шумахер по най-баламския начин, докато той висеше в бокса. Така спечели състезанието, което никой не очакваше от него, защото всички бяха на мнението, че не заслужава.

Но всички се съгласиха, че при състезанията по двойки е така.

Оставаше още един четвъртфинал и тълпата зашумя в очакване.

Публиката знаеше, че двамата състезатели се обучават при един същ преподавател — това винаги беше гаранцията за интересно надбягване.

Обаче всички в училището знаеха, че има и нещо друго: Айзая Уошингтън презираше дълбоко своя млад съотборник — смяташе го за прекалено самонадеян.

Сцената беше готова.

Колите заеха местата си в стартовата решетка.

4-ТИ ЧЕТВЪРТФИНАЛ

УОШИНГЪН СРЕЩУ ЧЕЙСЪР

Надбягването между Уошингтън и Чейсър беше направо наелектризиращо.

За разлика от повечето състезания до момента, в това имаше *чувство*. Тълпата усети напрежението във въздуха, докато двете коли заемаха местата си в решетката и Айзая Уошингтън се вторачи гневно в Джейсън и Бъг.

Дойде стартът и те се стрелнаха по пистата, състезанието се развиваше при шеметна скорост, с многократна смяна на водачеството и смели надминавания, които караха тълпата да крещи и ръкопляска.

След 20 обиколки нищо не се беше променило. Водачеството се сменяше след всяко спиране в бокса.

Обиколка 40 — по настояване на Бъг Джейсън пропусна едно влизане в пита и в продължение на три обиколки преследваше противника си, но Уошингтън отбиваше решително всички опити да бъде надминат. След това той самият се впусна да преследва Джейсън, но неговият опит също се провали.

И тогава в Обиколка 57 — грешка!

В тази напрегната обстановка беше само въпрос на време някой да допусне грешка и тя се оказа дело на човека, от когото най-малко се очакваше нещо подобно — Сали Макдъф.

Беше нехарактерна за нея грешка на новак — в стремежа си да координира добре идващия питстоп, Сали неволно смеси използвани и нови магнитни дискове и захрани Тарантула с вече използвани, за да бъдат монтирани на „Аргонавт“.

Стопът завърши, Джейсън даде газ, за да излезе от питлейна, но на мига разбра, че нещо не е наред. Не разполагаше с пълна мощност.

Това се оказа скъпа грешка.

Защото „Аргонавт“ трябваше отново да влезе в бокса — още на следващата обиколка.

— Джейсън, ужасно съжалявам! — проплака Сали, докато Тарантула сменяше дисковете. — Вината е изцяло моя.

— Не се тревожи за това! — извика Джейсън. — Просто гледай да се върнем бързо на трасето.

След секунди отпраши към пистата...

... и изведнъж се озова на сантиметри пред „Черният куршум“ и ненаситната му паст. Вече изоставаше с цяла обиколка и трябваше да лети за живота си: Уошингтън беше с нови дискове, пълен с охлаждайна течност резервоар — и според Бъг очите му били смъртоносни.

Обаче Джейсън не се предаваше. Караше здраво. Съсредоточаваше се с мрачна решителност.

Първата фаза преследване премина във втора, а тя в трета. Когато се налагаше влизане в бокса, Джейсън можеше да го прави само след Уошингтън, защото другото би означавало да се признае за победен.

„Никога не се отказвай. Никога не казвай: «Не мога повече...».“

В Обиколка 82 Уошингтън отново зави по питлейна — съвсем навреме за Джейсън. „Аргонавт“ беше останал почти без охлаждайна течност, а магнитните дискове бяха на път да сдадат багажа.

При следващата обиколка Джейсън се шумугна в бокса за зареждане догоре с охлаждайна течност и нови магнити.

И изведнъж щастиято му се усмихна.

Когато влезе в своя питстоп, Айзая Уошингтън още беше в бокса.

Питмашината му беше замръзнала насред работа и старшият му механик трескаво се опитваше ръчно да я издърпа настрана от „Черният куршум“.

Джейсън си спомни думите на Скот Сиракюз отпреди няколко дни: „Пистопът е Х-факторът в състезанията по двойки, защото щом спреш болида си, рискуваш никога повече да не тръгнеш“.

Което означаваше, че Джейсън си е върнал изгубената преди малко обиколка и в момента са в една и съща.

Джеймс вмъкна „Аргонавт“ в питстопа — и установи, че разстроената от предишната си грешка Сали не е разбрала указанията на Бъг по радиото за пълно зареждане.

Беше подготвила питмашината само за доливане.

— О, Джейсън, толкова съжалявам!

— Дай ми каквото си приготвила, защото трябва да тръгваме! — изкрещя той.

Маркучът на Тарантула впръска малко маслинозелена охладителна течност в резервоара на „Аргонавт“ и Джейсън даде газ...
... а Уошингтън остана в своя пит.

„Аргонавт“ се понесе по пистата със скоростта на куршум. Сам.

Беше успял да направи почти цяла обиколка, когато „Черният куршум“ изхвърча от питлейна — точно навреме — и зае мястото си на пистата веднага след като Джейсън взе последния завой.

Картите рязко се бяха обърнали.

Уошингтън беше прекарал по-голямата част от състезанието, настъпвайки Джейсън по петите, но сега, когато оставаха само 16 обиколки до финала, беше дошъл редът на Джейсън да играе ролята на преследвач.

И въпреки физическото си изтощение Джейсън направи точно това.

През следващите шест обиколки той настъпваше задния спойлер на „Черният куршум“, тормозеше го, плашеше го, като се промъкваше встрани и изравняваше нос с болида на Айзая.

Единственото, което можеше да направи Уошингтън, беше да се опитва да остане отпред.

Обаче точно в този момент Бъг направи предупреждение.

Равнището на охладителната течност в резервоарите на „Аргонавт“ беше опасно ниско, което от своя страна означаваше, че температурата на магнитните двигатели е опасно висока.

Доливането на Сали се беше оказало недостатъчно. Нямаше да могат да изкарат до края на състезанието. Налагаше се да влязат в пита още веднъж, а това щеше да унищожи преднината, която бяха спечелили, и щеше да превърне състезанието в битка до самия край.

— Ааа! Не мога да го направя! — изрева Джейсън.

Обаче в Обиколка 90 се случи нещо съвсем неочаквано.

Точно когато Джейсън се готвеше да се откаже от преследването, да влезе в отклонението за питлейна и да се сбoguва с победата...

... Айзая Уошингтън се отказа.

Накрая на нервите си от непрекъснатите атаки на Джейсън — и без да знае за неговия проблем с охлаждащата течност — Уошингтън свърна в питлейна, с което позволи на „Аргонавт“ да мине пред него и да спечели състезанието.

Тълпата зарева.

Джейсън беше удивен.

Поразяващата умора, която само допреди миг го беше обхванала напълно, се превърна в шок. Току-що беше стигнал до полуфинала!

Когато „Аргонавт“ се върна в бокса, магнитните му двигатели на практика вече пушеха.

Сали Макдъф изтича при болида и прегърна Джейсън и Бъг. Започна да се извинява многословно, но Джейсън не искаше да я слуша.

— Сали — каза той, — спри. Аз направих много повече грешки на пистата, отколкото ти тук, а ти винаги ми помагаш да ги поправя. Виж, печелим като отбор и губим като отбор. Повече не мисли за това.

След минути дойде Айзая Уошингтън, а зад него Скот Сиракюз. За изненада на Джейсън Уошингтън му стисна ръката.

— Добро състезание, Чейсър.

— Ти също кара страхотно.

В този момент Айзая Уошингтън погледна Тарантула и видя данните за магнитните дискове и равнището на охлаждащата течност на „Аргонавт“, изписани на компютърния екран. Всички бяха дълбоко в червената зона, малко преди пълното блокиране.

Челюстта на Уошингтън увисна.

— Какво?! Магнитите и охлаждащата ти течност са били на червено, когато се отказах?

— Ами... да.

— Но... Боже, не... Ти си бил с празни... — Изведнъж погледът му стана леден и подозрителен. — Кой те научи на това?

Джейсън вдигна рамене.

— Господин Сиракюз. В часовете вчера.

— И какво точно ви каза? — настоя Айзая.

Джейсън остави Сиракюз да отговори вместо него.

— Никога не се отказвай — каза учителят им.

Беше три следобед и вече беше дошло време за полуфиналите.
Схемата на участниците изглеждаше така:

Първи кръг	Четвъртфинал	Полуфинал	Финал
1. Зонора, З.	1. Зонора, З.		
16. [Бай]			
10. Лукас, Л.	8. Уонг, Х.		
8. Уонг, Х.			
6. Кортес, Х.	6. Кортес, Х.	4. Кришна, В.	
11. Фарос, А.			
14. Мориалта, Р.			
4. Кришна, В.			
3. Уошингтън, А.	3. Уошингтън, А.		
13. Такеши, Т.			
12. Чейсър, Д.			
5. Пайпър, Е.	12. Чейсър, Д.		
7. Диксън, У.			
9. Шумахер, К.			
15. [Бай]			
2. Бейкър, Б.			
	9. Шумахер, К.	2. Бейкър, Б.	
	2. Бейкър, Б.		

Дойде краят на подгряването в турнира.
Дойде времето за сериозни надбягвания.
Времето на полуфиналите.

ПОЛУФИНАЛИ

1-ВИ ПОЛУФИНАЛ

ЗОНОРА СРЕЩУ КРИШНА

Първото състезание на Зейвиър Зонора в турнира беше на практика екзакуция в единайсет обиколки. Полуфиналът му срещу Варишна Кришна беше малко по-удължена версия на същото упражнение.

Състезанието продължи малко по-дълго — 14 обиколки.

След първото си влизане в боксовете в Обиколка 10 младият индиец откри, че е получил два изтощени магнитни диска. Следващата обиколка влезе отново и смяната беше извършена много бързо, но за младия индиец състезанието вече беше свършило.

Зейвиър Зонора не оставяше подобни грешки ненаказани. След четири обиколки надмина Кришна и завърши състезанието, като избави талантливия индийски пилот от страданията му.

Така, след като по време на турнира беше направил само 25 обиколки — продължили общо 25 минути — Черния принц стигна до финала.

Следващото състезание между двойката Джейсън Чейсър и Барнаби Бейкър щеше да определи кой ще се изправи срещу него.

— Нима вече свърши? — попита Джейсън невярващо.

Току-що беше излязъл от душа в задната част на бокса, загърнат в хавлия, и Сали Макдъф го посрещна с новината, че Зейвиър Зонора вече е победил Варишна Кришна и че трябва да са на пистата след десет минути.

— Какво стана с Кришна? — попита той. — Зейвиър е добър, но не чак толкова. Кришна също е твърде талантлив пилот, за да падне само за четиринайсет обиколки.

— Изглежда, са му дали изтощени дискове — обясни Сали. — Тайнственият демон по магнитите отново е нанесъл удар. Побързай,

шампионе. Наш ред е.

Джейсън грабна състезателния си гащеризон.

— Олеле, а аз още се съвземам от предишното надбягване.

Двете летящи коли стояха на стартовата решетка, заобиколени от своите старши механици, учители и фенове.

Джейсън погледна кафявия „Локхийд“ на Барнаби. Зейвиър Зонора, пресен-пресен от победата си над Варишна Кришна, му даваше някакви съвети, а Зороастро откровено се беше вторачил в Джейсън, опитвайки се да го сплаши психически.

— Пет минути до старта. Всички, освен състезателите, незабавно да напуснат пистата — заехтя от високоговорителите гласът на директора Колдър.

— Бъди нащрек — каза Сали и го тупна по каската за късмет. — Не изпускай от очи това подло копеле. — Обърна се към Бъг и също го потупа по каската. — А ти се грижи за брат си, разбра ли?

Бъг рязко вирна палци пред лицето й.

— Ей, Сали — каза многозначително Джейсън.

Тя се обърна.

— Да?

— Ще победим този тип в бокса.

— И още как — съгласи се тя.

И понечи да си тръгне, но в този момент при „Аргонавт“ дойде още някой, който я накара да остане.

Беше Варишна Кришна.

Чернокос, красив, с гладка шоколадова кожа, Кришна беше много учтив и велеречив. Още беше с мокрия от пот състезателен гащеризон. Изглежда, идваше право от колата си, след като беше изгубил срещу Зейвиър.

— Здравейте всички.

— Кришна? — Джейсън се намръщи. — Какво има?

— Един съвет, момче. Както може би вече знаеш, имах проблеми с дисковете. Нека ти кажа какво се случи. Два от дисковете бяха изтощени, когато машината ги монтира на колата ми. Обаче Дураяс, моят старши механик, е проверил всички преди това и всички били наред. Което означава, че в някакъв момент *по време на състезанието*

магнитните ми дискове са били изтощени. След състезанието намерихме това до сандъка с магнитите.

И показва малък подобен на радио уред с големината на кутия за сандвичи.

Джейсън веднага разбра какво е.

Преносим микровълнов предавател. Често се използваше като резервна радиовръзка от отборите и всички много внимаваха да не се окаже близо до магнитните дискове. По простата причина, че когато бе включен, предавателят изсмукваше магнитната енергия от тях.

— Реших да ви предупредя — продължи Кришна и хвърли неодобрителен поглед към Барнаби, Зейвиър и Зороастро. — Не мога да докажа нищо, но Барнаби е от същия отбор като Зейвиър... е, имам предвид твоят старши механик да си отваря очите за нещо подобно.

Джейсън кимна.

— Благодаря, Кришна. Не знаех, че те е грижа.

Макар да беше загубил, Кришна се усмихна и сложи ръка на рамото му.

— Чейсър, не подценявай впечатлението, което направи. Зная, че имаше трудни мигове тук в училището. Обаче трябва да знаеш, че някои от нас се наслаждават да гледат как се състезаваш. Имаш възхитителния навик да се държиш със зъби и нокти чак до края. Реших, че е време да научиш, че имаш приятел.

Кимна, обърна се и си тръгна.

2-ри ПОЛУФИНАЛ

ЧЕЙСЪР СРЕЩУ БЕЙКЪР

„Аргонавт“ и кафявата „Дяволска колесница“ стояха един до друг на стартовата решетка.

— Ей, Джейсън, време е да се откажеш! — подвикна Барнаби Бейкър.

Джейсън му отговори само:

— Млъквай и се състезавай!

И се състезаваха в една наистина брутална надпревара.

Пълнокръвно надбягване.

С две думи, Джейсън пилотираше като демон. Но Барнаби беше на ниво и през първите 30 обиколки ставаше дума повече за битка на

волите, отколкото за добро каране. Двамата завиваха заедно, летяха един до друг по правите и дори заедно влизаха в боксовете.

През първите 30 обиколки никой от двамата не се опита да влезе във фаза преследване — и тълпите зрители разбраха, че това няма да е преследване, а състезание от 100 обиколки до финала.

Накрая равенството беше нарушено в питстоповете.

След Обиколка 30 Сали вдигна залозите, като започна да връща „Аргонавт“ на пистата напълно зареден и със сменени дискове за 8 секунди и веднъж дори за 7 — първият питстоп този ден под отметката 8.

В резултат Джейсън можеше да се радва на непрекъснато нарастваща преднина.

„Аргонавт“ започна полака-лека да се откъсва от „Дяволска колесница“ и Джейсън вече водеше с цяла четвърт обиколка. Като се имаше предвид развитието на състезанието досега, това щеше да се окаже преднина, която Барнаби нямаше да успее да навакса.

Обаче в Обиколка 75, докато Сали гледаше на монитора как Джейсън профучава по финалната права, една черна фигура се вмъкна в бокса на „Аргонавт“ зад нея и постави нещо до комплекта магнитни дискове.

Микровълнов предавател.

Сали така и не видя злосторника. Когато се обърна и започна подготовката за следващия стоп, той беше изчезнал.

След няколко обиколки „Аргонавт“ влезе за смяна на магнитните дискове и дозареждане и бързо излетя обратно на пистата. В следващия момент Джейсън осъзна, че новите дискове са боклук.

— По дяволите! — изрева той. — Не сега!

Трябваше да влезе отново за смяна.

Но Барнаби нямаше нужда да го прави.

„Аргонавт“ влезе в питстопа, а „Дяволска колесница“ профуча напред и само за две обиколки преднината на Джейсън се стопи, а Барнаби излезе с половин обиколка напред. При оставащите само 19 обиколки до края Джейсън едва ли щеше да успее да навакса.

За жалост на Чейсър преднината на противника му се оказа прекалено голяма. Той отчаяно преследва Барнаби до самия край, но без резултат.

Барнаби запази преднината си и след 100 ужасно оспорвани обиколки пресече линията и си осигури място във финала.

На Джейсън му оставаше само да блъска по волана от яд и да върне „Аргонавт“ в бокса.

Беше изхвъркнал от турнира.

„Аргонавт“ се върна в бокса...

... и около него се събра огромна тълпа.

Обаче това не беше обичайната тълпа. Беше тълпа от официални лица и учители, включително директорът по състезанията Станислаос Колдър, човекът, който отговаряше за организацията на турнира, и Жан-Пиер Леклерк, който беше направил едно от редките си посещения във ВИП тентата.

А по средата на всички тези хора стоеше Сали Макдъф със скръстени ръце — и изглеждаше адски доволна от себе си.

Джейсън се измъкна от „Аргонавт“ и се намръщи. След три надбягвания беше уморен до смърт и единственото, което искаше, беше душ и легло.

— Сали — попита той, — какво става?

Сали се обърна към него и се усмихна.

— Не си сваляй още каската, мой млади и талантлив приятелю — още не сме извън играта.

— Какво искаш да кажеш?

— Съдиите проверяват видеозаписите — обясни Сали. — Ела и виж сам.

Официалните лица наистина гледаха два монитора: те бяха свързани с двете видеокамери, монтирани в бокса на „Аргонавт“; а мониторите бяха онези, които Скот Сиракюз беше сложил, за да може Сали и момчетата да се видят как действат. Сега на единия се виждаше ясна черно-бяла картина от бокса на „Аргонавт“: на нея Сали работеше по Тарантула по време на полуфинала срещу Барнаби. Компютърният екран показваше всички жизненоважни статистики от състезанието, от които се разбираше, че картината е от Обиколка 75, състезателно време 37:30 минути.

Сали се премести в края на екрана и надникна в питстопа и когато го направи, една черна фигура се промъкна в бокса на

„Аргонавт“ зад гърба ѝ и бързо остави преносим микровълнов предавател до купчината с магнитни дискове.

Когато започна да се измъква, черната фигура несъзнателно погледна нагоре — лицето ѝ се озова право срещу камерата — и всички видяха кой е това.

Гуидо Моралес.

Старши механикът на Барнаби Бейкър.

— Господи... — възкликна някой.

— Господа! — провикна се директорът по състезанията. — След десет минути свиквам извънредно прослушване в залата за пресконференции. Моля господата Бейкър и Гонзалес да бъдат предупредени, че присъствието им е наложително. Налага се да отговорят на някои въпроси.

След трийсет минути прослушването беше завършило.

Пред лицето на съкрушителните видеодоказателства на Сали, на които се виждаше как Моралес поставя магнитния предавател до дисковете за „Аргонавт“, за да ги изтощи и да принуди Джейсън да влезе отново в пита, Барнаби Бейкър беше дисквалифициран и победата му беше анулирана.

Колдър беше особено остър в оценките си.

Каза, че ако зависело от него, Барнаби и Моралес щели да бъдат изхвърлени от спортното училище за толкова безчестно поведение. Обаче по молба на техния учител Зороастро, който твърдеше, че това е случайна постъпка, отчаяно действие в разгорещеността на състезанието, спаси задниците им и те трябваше да понесат само унижението да бъдат лишени от победата.

След това изявление дойде ред на съобщението, което 250 000 хиляди зрители посрещнаха с възторжени викове и ръкопляскания.

„Аргонавт“ щеше да се състезава на финала.

На излизане от залата за пресконференции директорът по състезанията каза на Джейсън:

— Господин Чейсър, финалът е след двамадесет минути. Ще се видим на стартовата решетка.

— Ще бъдем там навреме, сър — отвърна Джейсън.

И закрачи към боксовете. Сали тръгна в крак с него, усмихната като сфинкс.

Джейсън я погледна отстрани.

— Защо се хилиш така?

Тя само повдигна вежди.

— Не си включвала камерите по време на другите състезания, нали? — попита Джейсън.

— Да. Не съм.

— Обаче за полуфинала си ги включила?

— Да. След онова, което каза Кришна, реших, че няма да е зле да вземем известни предпазни мерки. — За миг замълча. — Джейсън, ти се състезаваш с конкурентите на пистата, но аз също се надпреварвам с тях — в бокса. Бях решена да ги победя. И го направих. Това беше най-доброто ми състезание досега и аз нямаше да позволя на някой да ни прецака с изтощени магнитни дискове.

Джейсън я погледна. По свой начин Сали Макдъф беше не по-малко горда и решителна от него.

Той кимна.

— Да, Сали, ти наистина си голяма работа.

Следващите двадесет минути отминаха като миг.

Слънцето вече залязваше и огромната писта и заливът бяха окъпани в мека оранжева светлина. Изведнъж блеснаха прожекторите.

Тълпите по трибуните шумяха развълнувано.

От схемата за участие се виждаше, че денят е минал във вълнуващи надбягвания:

Първи кръг	Четвъртфинал	Полуфинал	Финал
1. Зонора, З.	1. Зонора, З.	1. Зонора, З.	1. Зонора, З.
16. [Бай]			
10. Лукас, Л.			
8. Уонг, Х.	6. Кортес, Х.	4. Кришна, В.	
6. Кортес, Х.			
11. Фарос, А.			

14. Мориалта, Р.	4. Кришна, В.		
4. Кришна, В.			
3. Уошингтън, А.			12. Чейсър, Д.
13. Такеши, Т.	3. Уошингтън, А.		
12. Чейсър, Д.	12. Чейсър, Д.		
5. Пайпър, Е.		12. Чейсър, Д.	
7. Диксън, У.		2. Бейкър, Б.	
9. Шумахер, К.	9. Шумахер, К.		
15. [Бай]	2. Бейкър, Б.		
2. Бейкър, Б.			

Обаче сега всичко се свеждаше до едно състезание и двама състезатели: Зейвиър Зонора и Джейсън Чейсър.

Двамата просто не можеха да са по-различни.

Зейвиър — с помощта на бай в първия кръг и двете леки победи в четвърт и полуфинала — беше завъртял само 25 обиколки за целия ден.

А Джейсън беше последният състезател, успял да се класира за турнира, и беше участвал в трите най-изтощителни сблъсъка през този ден. По време на тези състезания, две от които продължиха пълни 100 обиколки, беше навъртял удивителните 290 обиколки, които се равняваха на 2 часа и 20 минути състезателно време.

Двете коли застанаха на стартовата решетка.

„Острие на скоростта“ и „Аргонавт“.

Кола №1 и Кола №55.

Тълпите се умълчаха.

Дори спонсорите във ВИП тентата оставиха чашите шампанско, за да гледат.

Това беше големият миг.

Финалът.

ФИНАЛ

ЗОНОРА СРЕЩУ ЧЕЙСЪР

Финалът в Спонсорския турнир се превърна в спортна класика.

По една много проста причина: започна с катастрофа.

Със своя супербърз „Локхийд“ Зейвиър поведе от старта и при първия ляв завой пресече остро пътя на Джейсън и откъсна левия преден спойлер на „Аргонавт“.

Така след само една обиколка Джейсън трябваше да влезе в бокса и когато излезе за Обиколка 2, се озова на една кола дължина пред „Острие на скоростта“.

Последвалата фаза преследване беше крайно безмилостна.

Точно както беше направил с Хорейшо Уонг по-рано, Зейвиър погна Джейсън.

Пилотирането му беше свършено: истински урок по пилотиране на летяща кола, при това с хирургическа точност. С всяка обиколка Зейвиър се доближаваше малко към „Аргонавт“.

Обаче там, където Уонг се беше провалил, Джейсън дори не се поколеба. Отблъскваше нападението на Зейвиър по единствения възможен начин — караше също толкова добре.

След всяка обиколка тълпата надаваше високи възгласи. След произшествието с предния спойлер никой не очакваше Джейсън да оцелее повече от няколко обиколки. От друга страна, това беше момчето, което днес беше оцеляло в преследване, продължило 9 обиколки.

Една обиколка се превърна в пет.

Фазата преследване продължаваше.

Ловуването на Зейвиър не спираше.

Девет обиколи... десет... *единайсет...*

Джейсън караше и решително стискаше зъби.

Зейвиър го преследваше като хрътка — обиколка след свършена обиколка — и в един момент дори се изхитри да доближи предния си спойлер на 6 сантиметра от задницата на Джейсън... но не успя да се промъкне.

Джейсън успя да отбива атаките му в продължение на удивителните дванайсет обиколки, преди на Зонора да му се наложи да влезе в питлейна.

Джейсън така и не успя да възстанови изгубеното време заради принудителното влизане в бокса.

Резултатът беше жесток. Това означаваше, че ако продължават да се преследват от питстоп на питстоп и той винаги влиза втори, винаги ще е на обиколка след Зейвиър и винаги ще бъде преследван.

И състезанието наистина се превърна в една безкрайна фаза преследване: Джейсън не спираше да бяга, а Зейвиър го преследваше безогледно и жестоко — и винаги беше на една грешка от победата.

Дори влизането в бокса не помагаше. Сали успяваше да свърши питстопа за 8 секунди, но старшият механик на Зейвиър, Оливър Кох, беше също толкова добър.

Минаха 20 обиколки — Джейсън, изтощен и капнал, караше на ръба на безсъзнанието.

40 обиколки — на Сали не ѝ беше позволена и най-малката грешка и тя не допусна нито една.

60 обиколки — вратът на Бъг започна да се схваща от непрестанното обръщане, за да провери какво прави Зейвиър зад тях.

80 обиколки — Зейвиър продължаваше да ги следва по петите.

Не спираше да стоварва свършените си обиколки върху Джейсън, а Джейсън нямаше какво друго да направи, освен да продължава да кара все така перфектно — подобно на механичния заек при кучешките надбягвания, който вечно е на ръка разстояние от муцуните на кучетата, но никога няма да бъде настигнат.

Когато обиколките станаха 90, зрителите се изправиха на крака. Сред учениците мнозина твърдяха, че ако надбягването между Бейкър и Чейсър е било ненавистно, то това е смъртоносно и ще продължи до последната, стотната обиколка.

Случи се в Обиколка 98.

Нещо, което никой не можеше да си представи.

Двамата пилоти влязоха в боксовете — Зейвиър първи, Джейсън след него, понеже трябваше да направи пълна обиколка, преди да успее да се прибере за това жизненоважно последно спиране.

Спря и видя, че Зейвиър *е още вътре*. Оливър Кох подскачаше като луд около „Острие на скоростта“, а Зейвиър крещеше и

размахваше юмруци.

В този миг Джейсън видя какво се е случило.

Накрайникът на маркуча с охладителна течност на Кох се беше счупил и от него пръскаше из целия бокс.

Това означаваше, че най-неочаквано „Аргонавт“ и „Острие на скоростта“ отново са в равностойни позиции.

Сали проведе блестящ стоп...

... точно в мига, когато Кох успя да се оправи с маркуча. Двете коли излязоха от питлейна в един и същ момент, с тази разлика, че сега „Аргонавт“ беше малко по-напред от „Острие на скоростта“!

Бяха пак на пистата, но в оставащите две обиколки Джейсън имаше преднина!

Оставаше една минута гонка до финала.

Джейсън летеше напред.

Зейвиър го преследваше.

Руум! Руум!

Оставаше още една обиколка, а Джейсън продължаваше да води с половин дължина.

Тълпите скочиха на крака.

Последна обиколка.

Джейсън не откъсваше очи от пистата.

Наляво в широкия завой през града... размазани сгради прелитаха от двете му страни...

Нагоре и по надлеза...

Когато влезе в последния десен завой, видя с периферното си зрение, че носът на „Острие на скоростта“ се промъква отляво, чу рева на двигателя му в ушите си.

„Острие“ се изравни с него. Зейвиър не се отказваше.

Двете коли взеха последния завой една до друга.

Джейсън стискаше волана толкова здраво, че кокалчетата му бяха побелели. Стискаше и зъби. Кървясалите му очи бяха широко отворени, на крачка от сензорно претоварване.

„Острие на скоростта“ продължаваше да напредва... и бавно и съвсем малко по малко да го надминава!

Джейсън направо не можеше да повярва. Не можеше да направи нищо!

И тогава осъзна.

Че Зейвиър е прекалено добър, прекалено бърз.

Състезанието се изплъзваше от ръцете на Джейсън.

Пред тях се откри финалната права и „Аргонавт“ и „Острие на скоростта“ се понесоха един до друг по нея и след това през лазерния лъч на финиша... и победителят — във финала — в еднодневното състезание — в целия турнир беше...

... Зейвиър.

С 0,003 секунди. С три хилядни от секундата.

Джейсън всъщност изпита облекчение.

Да, беше изгубил. Беше загубил финала — и беше горчиво разочарован — обаче също така се радваше, че този дълъг, безкраен състезателен ден най-сетне е свършил.

Почти всички 250 000 хиляди зрители останаха по местата си за церемонията по награждаването.

Хората започнаха да ръкопляскаат, когато Зейвиър се качи на почетната стълбичка, за да приеме купата на победителя от директора по състезанията Колдър и Жан-Пиер Леклерк.

Единственото, което можеше да направи Джейсън, беше да стои зад стъпалото за класирания на второ място и също да пляска с ръце.

Беше стигнал толкова далеч, беше се състезавал толкова упорито, бе оцелял в четири от най-трудните сблъсъци в живота си — и беше пропуснал победата за някаква частица от секундата.

Ръкоплясканията за Зейвиър и неговия отбор постепенно замряха и тогава от високоговорителите отново се понесе гласът на говорителя:

— На второ място Кола №55, отбор „Аргонавт“. Пилот: Джейсън Чейсър. Навигатор: Бъг Чейсър. Старши механик: Сали Макдъф.

С наведена от разочарование глава Джейсън скочи леко на подиума.

Онова, което се случи в този момент, го накара да замръзне.

Тълпата направо полудя.

Свършено, абсолютно подивя.

Гръмогласният рев, с който поздравиха него, Бъг и Сали, можеше като нищо да отнесе пистата и трибуните.

Засвяткаха светкавици, засвириха вувузели, хората ръкопляскаха с високо вдигнати над главите ръце. Дори Зейвиър се смая от силата на приветствието.

Но беше истина.

Тълпата поздравяваше много по-топло и шумно пилота, класирал се на *второ* място, отколкото заелия първото!

Джейсън беше удивен и в първия момент не можа да разбере защо е така.

Въпреки това заедно с Бъг и Сали заеха мястото си на подиума на второто място и той, облечен в якия си нов състезателен гащеризон, колебливо помахна на тълпите.

При този жест хората полудяха още повече. Над виковете и свирките се понесе скандиране: „Джейсън! Джейсън! Джейсън!“.

И тогава Джейсън видя майка им. Тя плачеше от радост. До нея баща им беше зает да прави записи и дигитални снимки за семейния албум.

В този миг Джейсън започна да разбира.

Зейвиър беше спечелил турнира и беше карал добре. Тълпата уважаваше това.

Джейсън пък беше загубил, но беше загубил с чест.

След удивителните 390 обиколки, на границата на пълното изтощение, той беше загубил с по-малко от секунда от човек, който беше разбил всеки свой противник, с когото се беше сблъскал. Тълпата уважаваше това дори повече.

Сети се нещо, което му беше казвал баща му. „Джейсън, не това как печелим ни определя, а как губим. Победителите идват и си отиват, но загубилите, които не се предават, а се борят до последно, ще намерят място в сърцата на зрителите.“

Усмихна се при тази мисъл, докато гледаше ревящата ръкопляскаща тълпа, която го поздравяваше.

Колдър даде на всички от отбора на победителите по една огромна бутилка шампанско. Принцът изстреля тапата, разклати шишето и изпрати струя пенлива течност право нагоре над стълбичката на победителите.

Вечерта семейство Чейсър плюс Сали и Скот Сиракюз пак отидоха в пилешкия грил за втора празнична вечеря.

— Знаете ли какво? — обади се Сали, без да спира да дъвче. — Чух, че след награждаването на победителите шефът на професионалния отбор на „Локхийд-Мартин“, Антъни Нелсън, попитал Зейвиър дали не иска да чиракува при тях по време на следващото Италианско бягане, което е другия месец.

— Че как иначе! — изсумтя Джейсън. — Фирменият отбор на „Локхийд“. О! Даа, победителят взима всичко.

— Спокойно де — обади се Хенри Чейсър, когато видя разочарованието му. — Ще дойде и твоето време. Мисля, че днешните ти усилия не са останали незабелязани.

— Така ли? — Джейсън се усмихна криво. — Не виждам никакви шефове на професионални отбори да са направили пътека до нас да ни предлагат да участваме например в някое от състезанията на Големия шлем.

И още докато го казваше, в ресторанта влезе един едър, почти огромен мъж.

Хората започнаха да извърщат глави и да шушукат — не можеш да видиш често милиардер в пилешки грил.

Беше Умберто Ломбарди.

— Аха! — избоботи италианецът. — Това е място точно по мой вкус! Моля, госпожо, три супербургера с допълнително сирене. Някой друг да иска нещо?

Настани се до Марта Чейсър и продължи:

— Сеньора Чейсър, моите най-искрени извинения, че се натрапвам на празненството ви. Моля за вашата снизходителност и ви обещавам, че няма да остана дълго, но преди това трябва да задам един сериозен въпрос на този млад отбор.

Всички на масата го гледаха и мълчаха.

Ломбарди сниши глас.

— Днес всички вие се състезавахте добре. Много добре. Нито един от останалите отбори не се доближи и на йота до това да оцелее в почти 400 обиколки от състезания на двойки. Но ти го направи, Джейсън. Нещо повече — не само го направи, а почти спечели!... Та значи така. Както сигурно знаете много добре, Италианското бягане ще се проведе след три седмици. Досега отборът ми участваше само с

една кола в професионалните турнири, но от известно време обмислям да разширя отбора... и да добавя още един болид.

Джейсън усети как по гръбнака му полазиха тръпки.

— И...?

Ломбарди продължи:

— И значи се питам дали членовете на отбора „Аргонавт“ биха искали да се състезават с втория болид на отбора „Ломбарди“ в тазгодишното Италианско бягане.

Джейсън си изпусна вилицата. Бъг пребледня. Сали зяпна. Хенри Чейсър спря да дъвче. Долната устна на Марта Чейсър затрепери. Само Скот Сиракюз спокойно продължи да се храни.

— Искате... — попита Джейсън невярващо, — искате да се състезаваме за вас в следващия турнир от Големия шлем?

— Ами да — простичко отговори Ломбарди.

Джейсън преглътна.

Това беше прекалено. Важността на казаното от Ломбарди го разтърси като земетресение.

Това нямаше да е като никое от състезанията от старата школа. Дори нямаше да е като Спонсорския турнир тук в спортното училище. Щеше да е нещо по-голямо — мнооого по-голямо. Щеше да е професионално състезание срещу професионални състезатели. В Италия, откъдето се предаваше на живо по целия свят.

— Е? — попита Ломбарди. — Ще се състезавате ли за мен?

Джейсън погледна Бъг, който кимна едва забележимо.

Обърна се към Сали, която, онемяла от шока, също можа само да кимне.

След това се обърна към Ломбарди и каза:

— Да. Ще се състезаваме.

Въпросът беше решен.

„Аргонавт“ заминаваше за Италия.

ПЕТА ЧАСТ

ИТАЛИАНСКОТО БЯГАНЕ

В света на ФЛК имаше четири турнира от Големия шлем. По време те се подреждаха така:

Сидни Класик през февруари.

Лондонското подземно състезание през май.

Италианското бягане през август.

И Ню Йорк Мастърс през октомври.

Разбира се, всичките тези състезания бяха много различни. Сидни Класик беше типично австралийска проява — тежко, безмилостно и продължително надбягване — истинска проверка на издръжливостта като продължаващите по пет дни мачове по крикет или старото автомобилно състезание Батърст 1000 в Ню Саут Уелс: състезание на писта, което продължаваше 20 часа и в което състезателите трябваше да направят 156 обиколки на писта, минаваща покрай осемте океански язовира по протежение на източното крайбрежие. Завършваше под най-величествения финал на света — прочутия мост в пристанището на Сидни. Австралийците го наричаха „състезанието, което кара цяла държава да спре“.

Лондонското подземно състезание беше надбягване на вратички — най-пъкленото от всички. Провеждаше се в мрака на лондонското метро и беше изпитание за тактическите способности на пилота — за 6 часа да успее да мине през колкото може повече подземни метростанции. Досега нито един състезател не бе успявал да мине през всичките.

Ню Йорк Мастърс беше истински карнавал на спорта — за четири дни четири състезания — всеки ден различно. Първия ден — суперспринт; втория — състезание на вратички; третия — общо преследване; и накрая едно от най-редките надбягвания — състезание по търсене и откриване на дълго разстояние, което отвеждаше пилотите от Ню Йорк до Ниагарския водопад и обратно.

Италианското бягане имаше свой собствен неповторим формат. Провеждаше се всяка година в горещините и беше *еднопосочно*. Състезателите не се надбягваха по писта, а стартираха от един град и финишираха в друг на другия край на страната.

Надбягването започваше в Рим, стартът бе в Колизея, след което се тръгваше на север, към Флоренция, Падуа и Милано, а после из висините на Алпите. След това започваше дългият път на юг покрай западния бряг, който стигаше до тока на Ботуша, където пилотите трябваше да решат дали им стиска да го срежат. Следваше финалният спринт нагоре по източната част на страната чак до грандиозния финал във Венеция II.

Интересното беше, че в Италианското бягане имаше два района на боксове — единият на международното летище „Леонардо да Винчи“ във Фиумичино близо до Рим, а вторият в другия край на страната, в Пескара. Това бе причината Италианското бягане да е единственото състезание в света, в което екипите механици трябваше да пътуват по сушата, за да стигнат до втория питстоп. Не беше необичайно, като стигнат в Пескара, състезателите да разберат, че старшият им механик още не е пристигнал.

За разлика от повечето състезания, в които Джейсън беше участвал в спортното училище (те се провеждаха по правилника на Южното полукълбо, като например „финиширане, когато колата пресече линията“), Италианското бягане се провеждаше по значително по-традиционните правила на северните професионални конфедерации, които имаха и различно правило за финиширане: „пилотът трябва да е пресякъл линията“.

Това значеше, че първият пилот или навигатор, който пресече финала, е победител независимо дали е в колата си.

Повече от веднъж се беше случвало пилот, чиято кола се е прецакала в последния момент, да пресече финала на бегом (а в Италия, където линията на финала е на повърхността на водата, да я пресече с плуване).

Накрая трябва да се отбележи, че Италианското бягане беше типично европейско събитие и като такова бе много популярно на Стария континент. Всяка година милиони туристи пристигаха в Италия, за да го гледат на живо. Огромни тълпи заемаха позиции по

протежение на цялото италианско крайбрежие по хълмовете, скалите и трибуните.

Веднъж годишно през август Италия се превръщаше за цяла седмица в центъра на Европа. Цяла Италия гъмжеше от туристи и фенове — всички с пари за харчене. Според икономистите от „Блумбърг“ за седмицата на Италианското бягане в икономиката на страната се наливаха 60 милиарда долара.

Джейсън се готвеше да се гмурне точно в този пулсиращ и бушуващ свят.

МЕЖДУНАРОДНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ПИЛОТИ

Хобарт, Тасмания

Обаче преди Джейсън и Зейвиър да заминат за Италия оставаха още дванайсет училищни състезания.

Макар спортното училище да се гордееше, че двама от неговите ученици са поканени да участват в един от турнирите на Големия шлем, на Джейсън и Зейвиър им беше пределно ясно, че докато са в Италия, състезателният сезон на училището няма да бъде отменен.

Това означаваше, че трябва да съберат колкото може повече точки, преди да заминат. За Зейвиър това не беше голям проблем, защото в момента оглавяваше класацията с 30 точки преднина.

Обаче за Джейсън нещата бяха по-трудни. Като финалист в Спонсорския турнир, той беше събрал 18 точки (в това състезание се даваха двоен брой точки) и това му позволи да се изкачи на седмо място в общото класиране. Обаче Италия щеше да го откъсне от училището за осем дни — което щеше да му коства цели три състезания. А той искаше да завърши училищния сезон сред първите четирима в класирането, за да получи покана за участие в Ню Йорк Мастърс през октомври.

Когато се върнеше от италианското си приключение, щеше да му се наложи да наваксва. Но пък си заслужаваше. Не се случваше всеки ден новак като него да участва в турнир от Големия шлем. Боже, колко беше развълнуван!

Една сутрин няколко дни след турнира Джейсън излезе да се поразходи по тревистия нос, който се извисяваше над залива Сторм. Беше място, където идваше да мисли и диша далеч от трескавия свят на спорта.

Някой го чакаше на това място.

Ериъл.

— Здравсти — каза Джейсън, докато сядаше до нея.

— Здравсти — отвърна тя.

Джейсън не я беше виждал от деня на турнира, деня, в който я беше победил, един ден след като тя бе...

— Джейсън, ти се състезава добре в турнира — каза тя.

— Почти го бях победил, почти.

— Джейсън, направо не можах да повярвам, че удържа толкова дълго срещу Зейвиър. Толкова дълго никой не беше издържал — каза Ериъл. — И то след всички предишни състезания. Ти просто никога не се отказваш.

Джейсън наведе глава и не каза нищо.

Ериъл продължи:

— Знаеш ли, накрая започнах да викам за теб. Да, след като ме победи, се прибрах в стаята си. И да, поплаках си. Но след малко, като пуснах телевизора и видях, че си още в играта и че побеждаваш наред, се върнах за финала и седнах отзад на една от трибуните, за да гледам. — Обърна се към него. — Гордеех се с теб.

— Благодаря.

— Също така разбрах, че съм те предала с онова, което направих предната вечер. С онзи задник Фабиан...

Джейсън я погледна.

— Ериъл...

— Не казвай нищо. Постъпих глупаво. Не трябваше да го правя. Той ми каза всичко, което исках да чуя, но го интересуваше само едно. Джейсън, ти беше единственият човек, който беше добър към мен тук в спортното училище. Надявам се, че можеш да ми простиш и отново да си мой приятел.

Дълго време Джейсън остана безмълвен.

После каза:

— Ериъл, ти никога не си ме предавала, така че никога не сме преставали да сме приятели. Разбира се, извън пистата.

Ериъл го прегърна и силно го притисна към себе си.

Следващите дванайсет състезания минаха като насън.

Тъй като знаеше, че преди да замине за Италия трябва да натрупа точки, във всички надбягвания Джейсън завършваше добре: четири трети места, три втори и две победи. Обаче трябва да се каже, че и

двете му победи бяха, когато Зейвиър Зонора решаваше да си почине и не си даваше зор на пистата.

Този факт истински тревожеше Джейсън.

Беше победил Зейвиър само веднъж в Състезание 25, и то при твърде необичайни обстоятелства — когато предприе твърде непопулярния ход да пропусне последното си влизане в бокса.

Във всеки случай неговите резултати изстреляха отбор „Аргонавт“ нагоре в класирането и когато дойде време да замине за Италия, класирането изглеждаше по следния начин:

Международно училище за пилоти
Класиране в училищния шампионат след 37
състезания

Пилот	№	Кола	Точки
1. Зонора, З.	1	„Острие на скоростта“	226
2. Кришна, В.	31	„Калкута-IV“	235
3. Уошингтън, А.	42	„Черният куршум“	224
4. Чейсър, Дж.	55	„Аргонавт“	217
5. Бейкър, Б.	09	„Дяволска колесница“	216
6. Уонг, Х.	888	„Малко Токио“	215
7. Шумахер, К.	25	„Синята светкавица“	213
8. Пайпър, Е.	16	„Свирачът от Хамелн“	212

Зейвиър беше с голяма преднина! На яки 31 точки пред най-близкия съперник спокойно можеше да не кара в три поредни състезания и пак да остане на първо място.

Джейсън беше на четвърто място, обаче с група добри пилоти по петите. След пропускането на три състезания почти сигурно щеше да изпадне от челната четворка.

Обаче това беше битка, която щеше да води по-късно.

Време беше да замине за Италия.

ВЕНЕЦИЯ II, ИТАЛИЯ

(понеделник от едноседмичния турнир)

Джейсън, Бъг и Сали слязоха от частния летящ лайнер на Ломбарди на главното пристанище на Венеция II.

Треската за предстоящото състезание от ФЛК беше обхванала цяла Италия.

Огромни изображения на Алесандро Ромба висяха по протежение на крайбрежието на летящи билбордове с размерите на сграда. Снимки на шампиона, стиснал кутийка кола или седнал зад волана на летящи спортни коли.

От всеки стълб на уличното осветление се вееха многоцветни знамена — или с цветовете на италианското знаме, или на някой от състезателните отбори. Хората танцуваха по улиците, облечени в екипите на своя любим отбор, пееха и пиеха, тоест с две думи — забавляваха се добре.

Седмицата на Италианското бягане беше седмица на купоните. Вниманието на списанията, вестниците и ТВ токшоутата беше насочено само към едно: Ла Корса. Състезанието.

Букмейкърите въртяха цъфтяща търговия: предлагаха залози за всякакви възможни резултати — за победителя, за завършилите на първите три места в определен ред, други подреждания или просто името на състезател, завършил в челната петица.

Световният шампион и местен герой Алесандро Ромба беше в устата на всички. Победите му в Сидни и Лондон караха всеки фен на ФЛК да се пита дали той няма да излезе първият състезател в историята на спорта да завърши Златния голям шлем — да спечели и четирите турнира от Големия шлем през годината. Всъщност тази година той дори не беше успял да завърши *добре* някой от големите турнири. Непрекъснато участваше в токшоута и всички италианци бяха влюбени в него.

Състезателят от Франция Фабиан също обикаляше медиите. Веднъж Джейсън гледа едно негово интервю.

Водещият попита Фабиан какво е видял в спортното училище в Австралия.

— Там има много таланти деца — отговори франсето. — Много таланти. Двамата студенти, които дойдоха да участват, са едни от най-добрите.

— Какво ще кажете за пилотката в училището? — полюбопитства водещият. — Около записването ѝ се вдигна голяма шумотевица. Какво мислите за нея?

Очите на Фабиан проблеснаха подло.

— Откровено казано, много шум за нищо. Изгуби още в първия кръг на турнира, и то безапелационно. Може да ме наречете сексист или старомоден, но аз лично не виждам място за жени в състезанията от ФЛК.

Джейсън се отврати.

Обаче скоро след това, винаги гладни, винаги търсеци нещо ново, медиите се нахвърлиха върху двамата млади пилоти, които щяха да направят своя дебют в Италианското бягане — един от турнирите за Големия шлем: Зейвиър Зонора и него.

Зейвиър, изглежда, приемаше вниманието на медиите като нещо естествено. Може би това се дължеше на факта, че беше принц. Или пък се дължеше на изкусния отдел Връзки с обществеността на заводския отбор на „Локхийд-Мартин“, който избираше най-подходящите предавания за неговите участия. Вероятно Черния принц бе роден за суперзвезда.

Медиите (особено жълтите им страници) го представяха като предано протеже, като способния ученик, който ще наблюдава и ще се учи от своя учител, № 1 в заводския отбор на „Локхийд-Мартин“ Алесандро Ромба. Целите му бяха скромни: „Много бих се радвал, ако успея да свърша в първата десетка“. И след няколко дни започнаха да го величаят като законен наследник на Алесандро Ромба в ролята му на национален любимец.

На Джейсън му беше по-трудно — дори само това, че се виждаше по телевизията и по кориците на списанията и вестниците, беше достатъчно плашещо.

Медиите се вкопчиха в годините му. При все че другата сряда щеше да стане на 15, те го представяха като блестяща изгряваща млада

звезда — 14-годишното дете чудо — още момче, което въпреки всичко дръзва да влезе в мъжкия свят на ФЛК.

Той беше рядкост, оригинал — нещо като брадатата жена по цирковете — и това не му харесваше.

След първия репортаж, който твърдеше, че е недостатъчно подготвен, му се прииска да напише писмо на главния редактор. След двайсетия — просто мълчаливо се ядосваше.

Щеше му се Скот Сиракюз да беше тука, но неговият учител беше останал в спортното училище — в края на краищата той имаше и други ученици, които да наглежда в състезанията от училищния шампионат. Сиракюз беше казал, че ще се опита да дойде в Италия в неделя за състезанието.

Джейсън се надяваше, че ще успее.

Макар че Италианското бягане започваше в Рим, отборът „Аргонавт“ беше базиран във Венеция II, тъй като целият град и каналите бяха собственост на Умберто Ломбарди.

Джейсън беше отседнал в грандхотел „Ломбарди“ в апартамент, който се оказа третият най-добър в цяла Венеция II. Разбира се, най-добрият беше собственост на Ломбарди. Във втория най-добър беше настанен пилот №1 на отбор „Ломбарди“ Пабло Ривиера.

Във всеки случай апартаментът на Джейсън се оказа по-голям от всички къщи, които беше виждал. Просторен и модерен, с ултрамодерни летящи мебели. От него се откриваха панорамни гледки към Адриатическо море и удивителната възстановка на площад „Сан Марко“ във Венеция II.

До състезанието имаше цяла седмица.

Днес беше понеделник.

Официалната тренировка за местата в стартовата решетка щеше да се проведе в петък на тясна миниписта в сърцето на Италия. След това щеше да има галавечеря.

А самото Италианско бягане щеше да се проведе в неделя.

За повечето състезатели седмицата до старта щеше да е изпълнена с тренировки на самото трасе, щяха да посещават различни Спонсорски прояви и галавечери „само с покани“, организирани от някои отбори.

За Джейсън беше важно, че в седмицата до старта можа да се срещне с членовете на отбора „Ломбарди“. Макар че щеше да се състезава със своя обичаен екип — Бъг и Сали, те щяха да получат подкрепата на напълно оборудван инженерен и технически екип „Ломбарди“, известен като И & Т.

Но най-важното и може би най-тъжното за Джейсън беше, че за първи път нямаше да се състезава с „Аргонавт“.

Защото тук щеше да пилотира един чисто нов болид „Ферари Ф-3000“, боядисан в цветовете на отбора „Ломбарди“ — черно с жълти ивици.

В сравнение с малкия „Аргонавт“ ферарито беше истински звяр: по-голямо, по-бързо, по-жестоко. Беше много по-нов модел от „Аргонавт“ и имаше приблизително формата на болид, само че беше по-тесен и по-обтекаем.

Някога Джейсън си беше мечтал да кара „Ферари“, но сега, когато мечтата му щеше да се сбъдне, някак си му се искаше да се състезава със своя „Аргонавт“.

Обаче пропъди тази мисъл и се вторачи в ниския Ф-3000.

Той и екипът му разполагаха с четири дни, за да опитомят този звяр.

През първите два дни от седмицата до състезанието, понеделник и вторник, Джейсън се упражняваше със своя Ф-3000 под вторачените обективи на телевизионните хеликоптери и телеобективите на папараците. Тълпа журналисти винаги чакаше пред вратите на пистата на Ломбарди в покрайнините на Венеция II.

Във вторник се запозна с Пабло Ривиера, пилот №1 на отбора „Ломбарди“, и той веднага му хареса. Ривиера беше на 26, колумбиец. Млад и талантлив, но още не на върха на пилотажа, колумбиецът не пестеше съветите:

— Най-добрият съвет, който мога да ти дам — каза той, — е да си легнеш рано. Тренировките ще те уморят, но работата с медиите ще те изтощи напълно. Повярвай ми. А единственото, което има значение, е да си готов в деня на състезанието.

Обаче във вторник следобед, когато Джейсън и неговият екип си тръгнаха от пистата в неговата летяща лимузина, той забеляза, че

тълпата представители на медиите е нараснала поне три пъти.

Направо бяха превъртели от вълнение, когато летящата лимузина стигна до изхода.

Тълпата журналисти, оператори и фотографи се хвърли върху колата и я принуди да спре: подвикваха на Джейсън въпроси още по-настойчиво отпреди.

И тогава, зад тях, видя причината.

Там, ухилен гадно, стоеше френският пилот Фабиан.

Джейсън и останалите слязоха от лимузината.

— Джейсън! — завикаха репортерите. — Джейсън!

— Джейсън! Какво отговори на поканата на Фабиан?

Джейсън сбърчи чело.

— Покана? Каква покана?

Фабиан пристъпи театрално и заговори с мазния си френски акцент.

— Дами и господа, моля! Оставете младия Джейсън на мира. За него това е нещо ново.

Тълпата драскачи се смълча.

— Джейсън — обърна се към него Фабиан с повече фамилиарност, отколкото на Джейсън му харесваше, — моят личен спонсор, пивоварната „Циркус Максимус“, реши да организира показно състезание утре по залез-слънце между мен и противник, когото аз избира. Наричаме го „Предизвикателството на Фабиан“.

Тълпата го гледаше в устата и слушаше внимателно всяка негова дума — и Фабиан го знаеше. Той продължи небрежно:

— Днес следобед случайно споменах в телевизионното студио, че ще ми е приятно да се състезавам срещу решителния млад пилот, за когото говорят всички. Тоест с теб. Какво ще кажеш, Джейсън? Искаш ли да се състезаваме?

Всички микрофони, камери и обективи се насочиха към Джейсън.

Светът сякаш спря да се върти.

По-късно Джейсън дори не си спомняше какви думи са излезли от устата му — обаче ги чу много ясно, когато се видя по всички телевизионни канали следобед.

— Готово — беше отговорил на предизвикателството на франсето.

Остатъкът от следобеда и вечерта прекара в разговори по телефона с Ломбарди и неговите механици и инженери.

Ломбарди не се сърдеше на Джейсън, че е приел предизвикателството. Напротив, идеята един от неговите пилоти да участва в показно състезание срещу Фабиан му харесваше.

— Джейсън, аз може да съм богат, но моят отбор в сравнение с останалите във ФЛК е на средно равнище. Със сигурност не е толкова добър, че да привлече вниманието на някой като Фабиан. Обаче ти го направи! Помисли си само каква реклама е това!

Обаче ентусиазмът му стигна само дотук.

Не пожела да изложи на опасност в показното състезание новото „Ферари Ф-3000“. Това беше причината да разреши на механиците да монтират комплект чисто нови магнитни дискове „Ферари ХР-7“ и супераеродинамичния опашен спойлер от Ф-3000 на „Аргонавт“, за да го изравнят по скорост с реното на Фабиан.

Цяла вечер телефоните не спряха да звънят.

В апартамента на Джейсън непрекъснато влизаха и излизаха хора.

И по средата на цялата тази суматоха Джейсън влезе в спалнята си и проведе един-едничък разговор.

ЦИРКУС МАКСИМУС РИМ, ИТАЛИЯ

СРЯДА ОТ СЕДМИЦАТА ПРЕДИ СЪСТЕЗАНИЕТО

Стадионът, осветен в светлооранжево сияние от лъчите на залязващото слънце, досущ приличаше на прочутия римски стадион за състезания с колесници — гигантска писта с формата на овал, заграден по протежение на външната обиколка от огромни трибуни. Те бяха построени във фалшив римски стил върху плоската, спечелена от морето земя на западното италианско крайбрежие, недалеч от Рим.

Единствената разлика между съвременния и древния Циркус Максимус беше мащабът.

Всяка от двете прави беше дълга 12 километра, така че на летящия болид щяха да са нужни грубо две минути да завърши обиколката — по една минута за всяка права.

Червени неоновии реклами на пивоварна „Циркус Максимус“ се извисяваха над горните редове на трибуните.

Пред викащата, вълнуваща се и свиркаща тълпа, разпалвана от безплатната бира, на стартовата решетка застанаха два болида.

Фабиановото пурпурнозлатисто „Рено Трикольор VII“, известно като „Марсилският ястреб“.

И до него: „Аргонавт“, който изглеждаше освежен под слоеве прясна синя, бяла и сребриста боя. Имаше и нещо характерно: новият заден спойлер беше в черно и жълто — цветовете на отбора на Ломбарди.

Малко преди старта Джейсън и Фабиан позираха за фотографите на пистата — съвременните колесничари, застанали до своите колесници, стиснали шлемовете си, а около тях момичета по бикини и началници от пивоварната — всички пред виещата от възторг тълпа.

Фабиан явно беше доволен от допълнителното внимание, което младият Чейсър осигуряваше на показното му състезание. Това, че то щеше да се проведе на 6 август — рождения ден на Джейсън, — беше допълнителен плюс. Медиите бяха представили Фабиан като човек,

който дава на момчето най-невероятната възможност за рождения му ден.

От своя страна, докато стоеше до Фабиан и се усмихваше за камерите, Джейсън оглеждаше „Марсилският сокол“ и прословутите му криле.

Колата на франсето беше оборудвана с противоречивите криле с вертикални стабилизатори, заострени като ножове — и оттам прякора „сатъри“. От „Рено“ твърдяха, че заточването е заради аеродинамичността. Други състезатели се оплакваха, че Фабиан ги използва, за да поврежда колите им в суматохата по време на състезание. Засега заострените криле бяха разрешени от Международната асоциация на летящите състезателни коли. Обаче всички пилоти знаеха — стой настрана от тях.

Фотосеансът свърши и Фабиан се вмъкна в кабината си.

Джейсън се втурна към бокса си, явно в тоалетната там — постъпка, която накара хората по трибуните да избухнат в смях. Новакът явно беше нервен.

След минута Джейсън излезе, вече с каска, и се качи при Бъг.

Бяха готови за единоборството.

Показното състезание беше истинска красота.

„Марсилският сокол“ и „Аргонавт“ се стрелнаха по правата, а въодушевената тълпа правеше мексиканска вълна, докато минаваха.

Състезанието беше двама обиколки и първоначално Фабиан поведе — дори от време на време правеше фигури, за да достави удоволствие на зрителите.

Джейсън упорито го следваше, като показваше станалата вече негова запазена марка решителност, и при една от Фабиановите фигури се наклони откъм вътрешната му страна и го задмина.

Очевидно изненадан, Фабиан го подгони и след една обиколка отново пое водачеството.

Обаче това беше само втората от много смени на водачеството, защото Джейсън навлезе в духа на състезанието и за изненада на всички, докато беше начело, също си позволи да прави акробатични изпълнения: смъртоносните плъзгания или странния тирбушон с претъркуване.

Тълпата виеше от възторг.

Когато състезанието наближи края си, двамата спряха номерата. „Аргонавт“ се промъкна откъм вътрешната страна на „Марсилският сокол“ в предпоследния завой и колите полетяха с все сили към финала.

Куршуми близнаци.

В широкия 180-градусов завой Джейсън пое по стандартната крива, докато Фабиан започна да прави широк завой, плъзгайки се по вътрешната страна с точността на хирург — смъртоносните криле на „сокола“ стигнаха на сантиметри от носа на „Аргонавт“. Една до друга, двете коли се стрелнаха по финалната права, като вдигаха зад себе си еднакви пясъчни вихрушки, преди заедно да пресекат линията...

Ревът на тълпата беше красноречив. Знаеха кой е спечелил. Новакът — с половин дължина на колата. Юмрукът на Джейсън се стрелна във въздуха, докато правеше почетната си обиколка. Колата на Фабиан се появи до него и французинът му предложи „пилотски поздрав“ — кратко докосване по каската с дясната ръка. Беше като ръкостискане след последния сет в тениса — винаги се правеше след състезание по двойки.

Джейсън върна поздрава.

Двете коли направиха една пълна обиколка на пистата под оглушителния приветствен рев и ръкоплясканията на тълпата, преди да спрат на финалната права срещу ВИП трибуната.

Фабиан излезе от кабината. Поклащаше глава в престолено неверие — сякаш искаше да каже: „Кой да предположи — този младок!“.

Джейсън и Бъг слязоха от „Аргонавт“ и Фабиан отиде при Джейсън да го поздрави, но вместо да стисне ръката му, той си свали каската...

... и всички видяха, че пилотът на „Аргонавт“, състезателят, който току-що беше победил Фабиан в това прекрасно единоборство, изобщо не е Джейсън Чейсър.

Застанала в средата на Циркус Максимус, облечена в Джейсъновия кожен гащеризон, стиснала каската на Джейсън в ръка,

до дребния навигатор на Джейсън стоеше Ериъл Пайпър.

На живо по телевизията долната челюст на Фабиан увисна чак до пистата.

— Но... — заекна французинът. — Нали ни снимаха заедно преди старта?

— Изглежда, Джейсън Чейсър, който изтича в тоалетните на бокса, не беше същият, когато излезе — обясни Ериъл. — Е, Фабиан, какво точно каза за жените и състезанията с летящи коли?

Тълпата беше изумена, но само за миг.

В следващия зарева одобрително.

Ериъл се усмихваше доволно.

Далеч на север, на празната писта на Ломбарди, без жив журналист наоколо, Джейсън Чейсър се качи в своето „Ферари Ф-3000“ и започна да тренира, тренира, тренира — в славна тишина и спокойствие.

Това беше най-хубавият подарък за рожден ден, който беше получавал.

КВАЛИФИКАЦИЯ ЗА ПОЛПОЗИШЪН РИМ, ИТАЛИЯ

ПЕТЪКЪТ ОТ СЕДМИЦАТА ПРЕДИ СТАРТА

Черно-жълтото „Ферари“ на Джейсън се извърташе почти на деветдесет градуса, докато се носеше в широка дъга около Колизея.

След това изпълни бърза поредица зигзази по римските улици, преди да направи завой в откритото поле и да влезе в последния участък на квалификационното трасе за полпозишъна — един пъклен участък, известен като Пързалката.

Тази виеща се част от пистата с формата на издължено S всъщност беше ров, специално изкопан и обкращен от множество спонсорски арки. Основна особеност на пързалката бяха четирите прегради, разположени по дължината ѝ. Във всяка имаше тясна вратичка, колкото да мине летящият болид. Това, че отворите бяха разположени в лявата или дясната част на бариерата, превръщаше преодоляването им в брутално предизвикателство за пилота.

Беше достатъчно трудно да минеш през Пързалката по време на квалификацията за полпозишъна — в самото Италианско бягане имаше няколко участъка Пързалка и пилотът трябваше да ги преодолява, *докато други състезатели се стрелкат около него.*

Във всеки случай квалификацията беше състезание за време — най-бързите в Пързалката щяха да заемат челните места в стартовата решетка на неделното състезание. Затова състезателите излизаха на трасето един по един.

Всеки имаше право на три обиколки и се броеше най-доброто време.

Това беше третата обиколка на Джейсън и когато влезе в Пързалката, той летеше с бързината на ракета. Двете предни времена през този ден не бяха нищо особено — но тази обиколка беше бърза.

Стените на изкопа летяха покрай него с астрономическа скорост, той завиваше наляво и надясно и — рууф! — наклони своето „Ферари Ф-3000“ настрани и профуча през първата вратичка.

Малко по-късно, след още три наклонявания, литна през последната вратичка под рева на тълпата. Очите му се стрелнаха към електронното табло с временното класиране.

Италианско бягане Квалификация за полпозишън

Пилот	№	Отбор	Време
1. Ромба, А.	1	„Локхийд-Мартин“	0:50:005
2. Фабиан	17	„Рено“	0:50:230
3. Левицки, Д.	23	ВВС САЩ	0:51:015
4. Карвър, Е.	24	ВВС САЩ	0:51:420
5. Хасан, Р.	2	„Локхийд-Мартин“	0:51:995
6. Мартинес, К.	44	„Боинг-Форд“	0:52:110
7. Идеки, К.	11	„Ямаха“	0:52:525
8. Труво, Е.	40	„Рено“	0:52:740
9. Зонора, З.	3	„Локхийд-Мартин“	0:53:300
10. Ривиера, П.	12	„Ломбарди“	0:53:755
11. Питърс, Б.	05	„Дженеръл Мотърс“	0:54:300
12. Чейсър, Дж.	55	„Ломбарди“	0:54:841

12-и.

12-и не беше зле. Джейсън не беше очаквал, че ще спечели първото място. Надяваше се просто да се представи добре — и да се измъкне от Пързалката със здрава кола. По дяволите, ако беше успял да се нареди сред първата десетка, щеше да се чувства все едно е кацнал на Луната.

Обаче 12-и от общо 28 стартиращи — и с този резултат можеше да се живее.

— Никак не е лошо — каза Сали. — Никак не е лошо... за новак. И разчорли косата на Джейсън.

— Добро каране, шампионе!

Макар да не му се ходеше, Джейсън беше длъжен да отиде на официалната галавечеря по случай Италианското бягане.

Ако галавечерята в спортното училище по случай Спонсорския турнир минаваше за пицна, тази беше съвсем друга категория.

Провеждаше се на Пиаца де Кампидолио — прочутия площад, проектиран от Микеланджело на Капитолийския хълм. Осветявана от прожектори, насочили лъчите в небето, пиацата приличаше на място, излязло направо от приказките.

Летящи лимузини стоварваха елита на Европа — богаташи и звезди на киното и музиката, и, разбира се, пилоти. Възторжени водещи обявяваха всеки новопристигнал на червената пътека.

Обаче за Джейсън цялата тази дандания си беше просто поредната вечеря.

— Колко дълго трябва да стоим? — попита той Сали, докато крачеха през тълпата мъже с папийонки и търсеха масата си.

Бъг ги следваше на една крачка.

— Ломбарди каза, че трябва да останем само до речите — успокой го Сали. — След това сме свободни да си вървим.

— Слава богу. Някакви новини от Сиракюз? Ще дойде ли?

— Последния път, когато говорих с него, каза, че се надява да е тук в събота. Днес в училището е имало състезание — онова, за което Ериъл трябваше да се върне — и е трябвало да остане за него.

— Разбра ли кой е спечелил? — попита Джейсън, докато се промушваше край някакви хора... и се блъсна в човек, когото познаваше.

Зейвиър Зонора.

Неловък момент.

Джейсън, Бъг и Сали се озоваха лице в лице със съперника си — Черния принц.

— Здравей, Зейвиър.

— А, Чейсър.

— Днес в квалификацията кара добре. Тук има сериозна конкуренция. На кое място се класира? Девети?

— Точно така. Девети. Целта ми беше да се класирам в десетката и го направих, така че съм доволен.

В този момент бащата на Зейвиър се приближи зад него.

— Извинявай, синко, но искам да... — Видя Джейсън и млъкна.

— О...

— Здравейте, Ваше Величество — поздрави го Джейсън.

Кралят изглеждаше смаян, сякаш не бе предполагал, че Джейсън е способен да говори, да не говорим за приятелски тон.

— Приятно ми е да те видя отново, тъй, господин Чейсър. Зейвиър? Един човек иска да се запознае с теб. Ако с господин Чейсър сте свършили разговора си. — Кралят кимна на тримата. — Приятна... вечер.

Когато баща му си тръгна, Зейвиър се обърна към Джейсън с леден поглед.

— Е, Чейсър, родителите ти тука ли са? Чух, че в покрайнините на Рим има много добри къмпинги.

— Виж, Зейвиър, ти си голям пилот. Жалко, че си такъв задник.

Обърна гръб на принца и тръгна към масата си.

Освен сблъсъка си със Зейвиър на галавечерята Джейсън имаше още две интересни срещи.

Първата се случи по средата на основното ястие, когато отиде до тоалетната.

Докато си миеше ръцете на мивката, един нисък индиец с вид на бързливец застана до него и също започна да си мие ръцете. И без дори да го погледне, заговори:

— О, боже, о, боже, виж кой бил тук. Джейсън Чейсър, пилот на летящ болид. Как си, Джейсън?

Джейсън се обърна.

— Познаваме ли се?

Индиецът протегна ръка.

— О, извини ме, извини ме. Колко грубо от моя страна. Казвам се Гупта. Рави Нарендра Гупта.

Джейсън отново попита:

— Познавам ли те?

— Не, но аз те познавам, Джейсън.

— За някой от отборите ли работиш?

Рави Гупта се усмихна по такъв начин, че Джейсън на секундата изпита неприятно усещане.

— Ооо, може да се каже и да, и не. Аз съм просто един много заинтересуван зрител на състезанията.

Джейсън се наежи.

— Нали не си репортер?

— О, не. Не, не! Със сигурност не съм. Вярвай ми, младежо. Само заинтересуван зрител. Например нямам търпение да разбера как намираш висшата лига на състезанията? Днес сякаш се справи много добре с квалификациите.

— Зарадвах се, че свърших някъде в средата.

— Харесва ли ти Ф-3000? Не ли много труден за теб?

— Добра кола е — отговори Джейсън, макар че не разбираше защо Гупта му задава тези въпроси.

Точно в този момент Умберто Ломбарди влезе в тоалетната и преди Джейсън да разбере какво става, индиецът беше изчезнал безследно.

Ломбарди забеляза обърканото изражение на Джейсън.

— Нещо не е наред ли?

Джейсън се огледа.

Индиецът наистина не се виждаше никъде.

— Не... не... всичко е наред.

Втората интересна среща беше веднага след приключването на речите.

Точно когато аплодисментите за президента на Италия вече стихваха и Джейсън се канеше да си тръгне, едно младо и много красиво момиче изведнъж седна до него.

— Здравсти. Ти си Джейсън Чейсър, нали?

— Тъъ... — заекна Джейсън, поразен от страхопочитание, — да.

Тя беше приблизително на неговите години — 15, с големи сини очи и смайващи руси коси. Носеше скъпа небесносиня коктейлна рокля, която подходеше на очите ѝ. Накратко, беше най-красивото момиче, което беше виждал.

— Аз съм Дидо — представи се тя с италианско-американски акцент. — Дидо Еманюел и съм голям фен. Преди няколко дена те

гледах по телевизията в училищния турнир, а днес в квалификацията. Ти си направо *удивителен*, а я се виж колко си млад! Окей, извинявай. Видях те и реших да ти кажа здрасти. Така че... *здрасти!*

Джейсън беше направо онемял.

— Здра... здрасти.

— Е — продължи Дидо, — ти май се готвиш да си вървиш. Няма да ти досаждам повече. Може би — да се надяваме — ще се видим отново.

Стана, стрелна го с големите си сини очи и Джейсън направо се разтопи.

Дидо си тръгна доволна от масата, а Джейсън седеше и гледаше подире ѝ.

Сали Макдъф разруши магията, като го потупа по рамото.

— Браво, Ромео. Не знаех, че толкова те бива по приказките с дамите. Хайде да анализираме постиженията ти по време на разговора: *ъъ... да, здра... здрасти и бла... благодаря*. Но не се отчайвай, шампионе, сигурна съм, че следващия път ще се справиш. Хайде да си вървим и да те сложим да спиш. Утре почиваме. А в неделя се състезаваме.

ГРАНДХОТЕЛ „ЛОМБАРДИ“ ВЕНЕЦИЯ II, ИТАЛИЯ

СЪБОТА

Събота за Джейсън беше „фокусен ден“.

Време, през което да поседи и да си мисли за голямото състезание.

Тъй като пресата се беше разположила пред хотела, Джейсън остана в апартамента си през по-голямата част от деня, като през повечето време зяпаше през прозореца морето.

Бъг си играеше на автомобилни състезания с игровата конзола — това беше неговият начин да разпуска. Сали крачеше насам-натам и четеше и препрочиташе „Правила и предписания в боксовете при професионални състезания“.

Следобед пристигнаха Марта и Хенри Чейсър. Бяха искали да дойдат по-рано през седмицата, но Хенри трябваше да свърши нещо във фермата. Сега просто си почиваха — Хенри се възхищаваше на апартамента, а Марта както обикновено плетеше.

Пристигна и новият състезателен гащеризон на Джейсън: чисто нов, черен, кожен, жълти ивици се спускаха по ръцете и краката, а на гърдите се мъдреше надпис „Ломбарди“. Черни ръкавици, черни обувки и лъскава жълта каска допълваха екипировката. Бъг и Сали получиха същите екипи.

В ранната привечер Джейсън взе едно съдбоносно решение. Обслужването по стаите му беше омръзнало и той слезе във ВИП трапезарията на хотела, за да хапне.

ВИП трапезарията беше клуб-ресторант, запазен за хотелските гости, които населяваха високите етажи.

Седна сам на една от масите и видя на друга маса Дидо с двама възрастни — вероятно родителите ѝ.

— Дидо?

— Джейсън! — Дидо дойде при него.

— Не знаех, че си отседнала тук.

— Да, тук съм с родителите ми — отговори момичето. — Виж, ти сигурно искаш да останеш сам, за да се подготвиш за състезанието, така че ще те оставя...

— Не — прекъсна я Джейсън. — Няма нужда. Искам да кажа, ако искаш... и ако вашите нямат нищо против... можем да вечеряме заедно.

По лицето на Дидо плъзна чудно красива усмивка.

— Ще ми е приятно! Отивам да ги попитам.

След минути Джейсън беше настанен до един от панорамните прозорци, които гледаха към Канале Гранде, и вечеряше с красивата Дидо Еманюел на светлината на една-единствена свещ — двама юноши, които приличаха на възрастни и вечеряха в един от най-недостъпните за простосмъртни ресторанти в света.

Разговаряха до късно и на Джейсън му харесваше всяка минута. Дидо беше умна, забавна, пленителна и *нормална*. А най-хубавото беше, че тя, изглежда, също го харесваше! Преди да се усетят, ресторантът се изпразни и те седяха сами в помещението и едва когато се появи Сали Макдъф, Джейсън излезе от подобното на транс състояние.

— Ей, шампионе, всички се чудехме къде си. Решихме, че може да си излязъл да зяпаш звездите. Обаче вече е малко прекалено късничко и за това. Наближава полунощ.

— Какво!? — Джейсън си погледна часовника. Права беше. Стрелките показваха 23:55. — Дидо, съжалявам, но трябва да вървя, за да поспя малко. Утре е големият ден.

— Хей, няма проблеми — усмихна се Дидо. — Аз съжалявам, че те задържах толкова до късно. Дори не усетих как мина времето. Благодаря за вечерята.

Джейсън поклати глава.

— Не, аз ти благодаря. Беше истинско удоволствие.

И си тръгна със Сали.

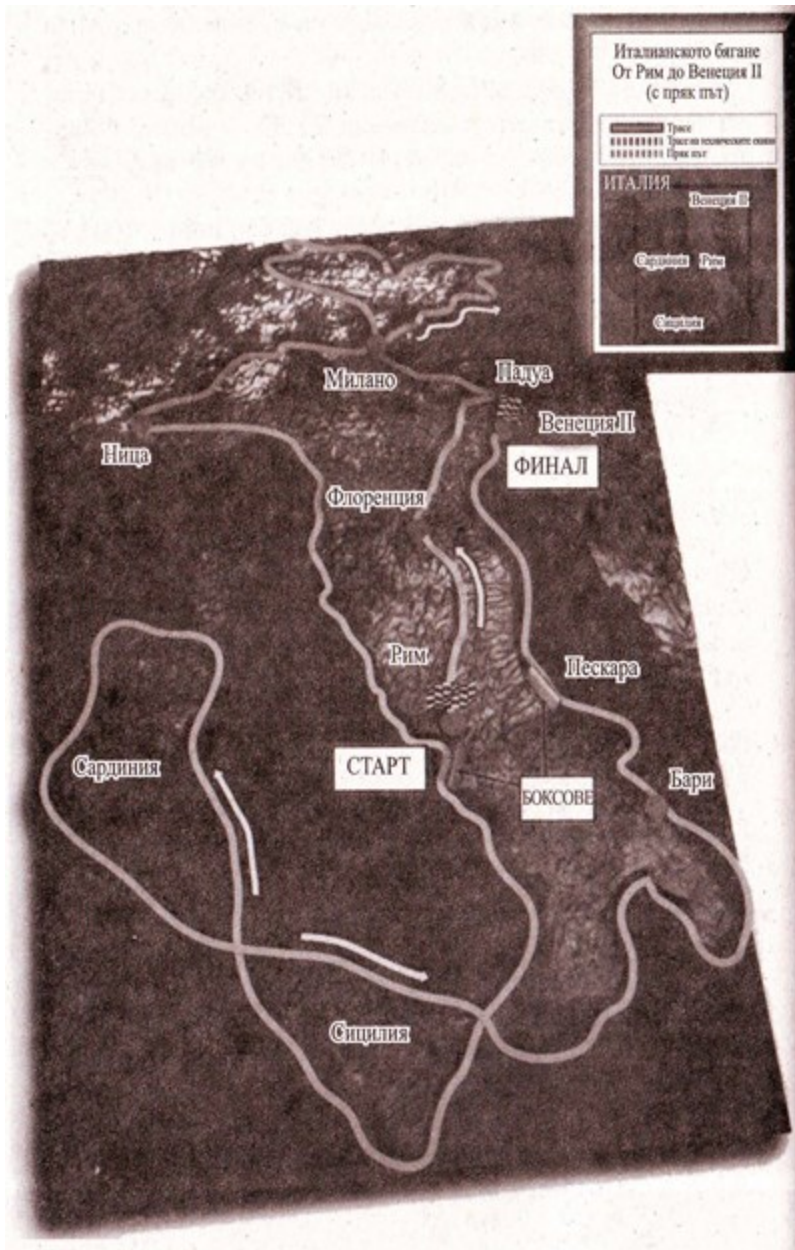
Тя го оглеждаше развеселена.

Джейсън крачеше, сякаш е в облаците.

Сали поклати глава.

— Джейсън, знаеш ли, ето това харесвам у теб. Че бързо учиш. Вчера пред това момиче се прояви като заекващ идиот, а днеска си велеречив като самия Казанова. Добра работа, момче. Добра работа. А сега гледай да поспиш, защото утре ще е голям ден.

ИТАЛИАНСКО БЯГАНЕ РИМ, ИТАЛИЯ

НЕДЕЛЯ, ДЕНЯТ НА СЪСТЕЗАНИЕТО

— Състезатели, това е триминутното предупреждение. Моля персоналът от боксовете да освободи района на старта — избоботи един сериозен глас от високоговорителите.

Стартът за Италианското бягане беше в Колизея. Всеки състезател тръгваше от самия център на 2000-годишния римски амфитеатър.

Първи потегляше първият в класирането и се изстрелваше от стадиона. Следваше го класираният на второ място: транспортната лента с ширината на болид щеше да го пренесе до стартовата решетка точно двацет секунди по-късно. След него щеше да дойде третата кола и така нататък — всички изкачвани до стартовия район с транспортната лента. Нов състезател потегляше на всеки двацет секунди, докато всички 28 не се озовяха на трасето.

Джейсън и Бъг стояха до Ф-3000 — сега прекръстен на „Аргонавт II“ — в тъмния каменен тунел, където минаваше транспортната лента. Бяха 12 поред.

Очите на Джейсън обхождаха помещението за подготовка.

— Няма да дойде — отсече той.

Сали — беше със слушалки на главата — добави:

— Не си вдига и телефона.

Нямаше и следа от Скот Сиракюз. Не беше пристигнал в Италия, нито беше оставил някакво съобщение за Джейсън и отбора. Нито „успех“, нито нищо.

Това, че родителите на Джейсън бяха тук, беше чудесно, но той се надяваше, че и Сиракюз ще дойде — дори и само да му каже няколко професионални думи на подкрепа.

— Състезатели, една минута до старта. Моля първият в класирането да излезе на стартовата решетка.

— Джейсън... — Сали го подбутна към „Аргонавт II“.

Джейсън обаче още оглеждаше района за Сиракюз.

Простата истина беше, че страшно го друсаха нервите.

Никога не се беше чувствал толкова нервен. Стомахът му се свиваше. Направо не можеше да повярва: *той щеше да участва в състезание на професионалисти!* Всяка неделя даваха професионални състезания по телевизията, но докато не участваш сам, няма начин да разбереш какво е усещането.

Обърна се към колата си — и забеляза някакво движение край задния спойлер на „Аргонавт II“. За миг беше готов да се закълне, че е видял някого да се крие там — дребен човек — мъж, когото вече беше срещал.

Рави Гупта.

Отиде да провери, но нямаше никого. Огледа и спойлера, но не откри нищо не на място или повредено.

И тогава — гледай ти — видя Рави Гупта съвсем наблизо да разговаря с друг пилот.

Гупта забеляза, че го гледа, и му махна весело.

Джейсън го огледа предпазливо.

— Сали, познаваш ли този тип? Онзи дето ми маха.

— Разбира се — сниши глас Сали. — Това е Рави Гупта. Не се забърквай с него. Той е кофти тип.

— С какво се занимава? — попита Джейсън, като се сети за странните въпроси, които индиецът му беше задавал в петък вечерта: как се справя с професионалното състезание, как намира допълнителната мощност на Ф-3000.

— Не знаеш кой е Рави Гупта? О, извинявай, но все забравям, че си още твърде малък. Рави Гупта е комарджия. Букмейкър. Един от най-големите букмейкъри в света на ФЛК. Хайде да вървим. — Тикна му каската в ръцете. — Имаме по-важна работа.

— Именно — отговори Джейсън и взе каската.

С Бъг се настаниха в двуместната кабина и си сложиха коланите.

Бъг каза нещо в слушалката в ухото му.

— Да, и мен — отговори Джейсън. — Присвива ме и се върти като центрофуга на пералня.

Огромната транспортна лента се раздвижи с драматично металическо щракане и суперобтекаемият черно-златист „Локхийд-Мартин“ на Алесандро Ромба, първия в стартовата решетка и настоящ световен шампион, беше пренесен на арената на Колизея...

... и 60 000 ВИП зрители ревноха в един глас.

Колата на Ромба ла Бомба спря. Сочеше като ракета към външната арка на Колизея. Това беше изходът към същинското трасе.

— Двайсет секунди до старта... — чу се гласът от високоговорителите. — Вторият в класирането да се приготви...

Огромният електронен циферблат на информационното табло започна да отброява 20 секунди с пиукане...

... тълпата се размърда...

... бип... бип... бип...

... от тунела Джейсън наблюдаваше колата на Ромба. Сърцето му се беше качило в гърлото.

Сали го потупа по рамото.

— Късмет, момчета. Ще ви чакам и на двата бокса.

— Благодаря, Сали. Успешна работа.

Бип-бип-бип...

Отброяването завърши, прозвуча пронизителен сигнал и светофарът светна зелено. Алесандро Ромба се понесе с рев от стартовата решетка, излетя от Колизея и Италианското бягане започна.

Щом Ромба се озова извън Колизея, транспортната лента се събуди за живот.

— Двайсет секунди до следващия старт. Класираният се на второ място състезател да излезе на пистата...

Отброяването на 20-те секунди отново започна и колата на второ място в стартовата решетка — пурпурночервеното „Рено“ на Фабиан — излезе от тунела на огрения от слънце старт. Тълпата зарева пак.

Транспортната лента се премести напред с едно място. Пилотите гледаха напрегнато, докато чакаха да им дойде редът да излязат на стартовата решетка пред погледите на истеричната тълпа.

Отброяването стигна до двама и Фабиан излетя от мястото си.

— Двайсет секунди до следващия старт. Класираният се на трето място състезател да излезе на пистата...

Джейсън гледаше как всяка кола се премества по транспортната лента, заема мястото си в стартовата решетка, излита и изчезва от поглед — приличаха на патрони, вкарвани в патронника на оръжие и изстрелвани.

Нервите му се опъваха все повече и повече. Да гледа как всяка кола поема към старта му действаше като хипноза. Трак-трак, бип-бип, излитане, трак-трак, бип-бип, излитане...

А после гласът от високоговорителите изляя тенекиено:

— Двайсет секунди до следващия старт. Класираният се на 12 място състезател да излезе на пистата...

Беше се задълбочил толкова в ритъма, с който всяка кола излизаше на старта и излиташе, че се изненада, че е дошъл неговият ред.

Лентата изнесе „Аргонавт И“ от тунела под заслепяващата слънчева светлина...

... и в един съвсем различен свят.

Тълпата, натъпкана в древния стадион, виеше и ревеше, ръкопляскаше и свиреше. Всички бяха абсолютно *подивели*. И това бяха VIP персоните! Джейсън не можеше да си представи какво ще правят обикновените фенове на ФЛК покрай трасето.

„Аргонавт II“ спря с друсане в стартовата решетка.

Зареден и готов.

Сводестият тунел, който извеждаше от Колизея, зееше пред Джейсън.

Бъг прошепна нещо.

— Знам, брат ми — отговори Джейсън. — Дръж се.

Дигиталното отброяване стигна до нула, светофарите светнаха зелено, ферарито „Ф-3000“ изригна от Колизея и Джейсън започна първото си участие в състезание от Големия шлем.

Скорост.

Супертурбо заслепяваща скорост.

Рим прелиташе покрай Джейсън в размазани хоризонтални чертички, преди той рязко да остави града във въздушната струя зад болида и да се стрелне нагоре по гръбнака на Италия, цепейки към Флоренция.

Зрителите бяха обградили магистралата по цялото й протежение и в дълбочина триста метра.

Отпред Джейсън виждаше спойлерите на двете коли, които бяха стартирали преди него. Двайсет секунди не бяха кой знае каква преднина и те вече бяха започнали двубоя.

В този момент — бам! — и Джейсън се гмурна в първата Пързалка от многото по трасето и изведнъж се оказа непосредствено

зад двата болида пред себе си.

И двата бяха принудени да забавят темпо пред една от вратичките, защото никой не искаше да отстъпи, и сега Джейсън вече беше по петите им и се опитваше да прецени дали може да ги надмине преди следващия тесен отвор.

Това беше същността на състезанието: множество коли в една Пързалка беше нещо като руска рулетка — безстрашният печели всичко — която се разиграва при скорости от 700 км/ч.

Докато Джейсън изчакваше удобния момент, за да ги задмине, изведнъж — руум! — самият той беше задминат от класирания се на тринайсетото място, представителя на фирмения отбор на „Боинг-Форд“ — профуча толкова близо, че на практика откърти парче боя от върха на дясното му крило.

— Проклятие! — изрева Джейсън. — Въобще не го видях!

— Вземи си бележка, шампионе — чу се в ушите му гласът на Сали. — Тука не ти е забутаната провинция.

В този миг Джейсън излезе от Пързалката и видя пред себе си Флоренция. Прочутият покрит с теракота църковен купол се издигаше над панорама от ниски сгради на фона на трепкащо от маранята поле. Покривите на къщите по хълмовете бяха почернели от зрители.

Джейсън се стрелна надолу над река Арно и под прочутите ѝ мостове. Когато прелетя под Понте Векио, зави наляво около един от пилоните, докато болидът на пилота от фирмения отбор на „Боинг-Форд“ зави надясно, и когато излязоха от другата страна, Джейсън се озова пред него и тълпата на моста започна да вика и да пляска възторжено.

Състезанието продължи в северна посока през Падуа — доближаваше се омайно близо до същинския финал Венеция II и монументалните тълпи там.

Огромни летящи трибуни се носеха над хълмовете и се въртяха във въздуха, за да могат хората да гледат отминаващите коли, след това се завъртаха отново, за да бъдат готови да наблюдават пак, когато след около два часа колите щяха да започнат да се връщат в края на състезанието.

След това идваше Милано — колите се наклоняваха да направят завой около великолепия замък Сфорца, преди да се насочат към най-

коварната част от състезанието: осяяните с предизвикващи световъртеж скали и тунели пътища из Алпите.

Показвайки необикновените си умения, Зейвиър успя да се изкачи две места в класирането до седмо място, като надмина Етиен Труво от отбора на „Рено“ и Камико Идеки, прословутия с непредсказуемостта си пилот от фирмения отбор на „Ямаха“, популярен сред феновете с прякора Идеки Камикадзе.

От 12-ото си място Джейсън също се придвижи нагоре, като първо изпревари австралийския пилот Брок Питърс, преди да профучи покрай своя съотборник от отбора „Ломбарди“ Пабло Ривиера със смела маневра и задминаване от външната страна.

Нагоре до 10-о място...

Точно тогава се случи първата катастрофа в състезанието и предизвика истинска сензация, защото се оказа замесен класираният на 3-то място Дуейн Левицки от отбора на ВВС на САЩ, който отпадна — влезе с 450 км/ч в сводестия отвор на един тунел, докато се опитваше да надмине заелия 2-ро място Фабиан.

Левицки се опита да задмине французина от вътрешната страна, но Фабиан не му направи място, а дори пресече пътя му — и остриите като бръсначи стабилизатори на предните криле на реното отрязаха лявото предно крило на Левицки, американецът изгуби контрол и се размаза в арката.

Всички се изкачиха с по едно място.

Ромба беше начело.

Фабиан: 2-ри.

Зейвиър: 6-и.

Джейсън: 9-и

В първата десетка...

Надолу през планините, след това отново прелитане през Милано и влизане в третата секция Пързалка по трасето — между Милано и френската граница — преди да вземат остър завой пред славния белостенен град Ница.

След това пилотите поеха по бреговата линия.

Това беше най-вълнуващата част от трасето — всеки метър от италианското крайбрежие гъмжеше от хора.

Един след друг водещите болиди се стрелваха по крайбрежната права и профучаваха през фалшиви римски арки, които стърчаха от морето на стотина метра от сушата. Арките бяха разположени зигзагообразно, което принуждаваше пилотите да направят широк S-образен завои, преди да могат да започнат да слаломират през тях, вместо да ги минат с един заход и полет направо. Цялата секция, както всички останали „морски участъци“ от трасето, бе оброчена с червени размагнетизиращи лампи — известни като „дяволски фенери“.

Докато морето прелиташе под предния му спойлер, Джейсън видя по датчиците на таблото, че магнитните му дискове са останали с малко енергия — изтощени от трудния преход през планините и трите секции Пързалка.

„Аргонавт II“ ревеше с почти максималната си скорост от 810 км/ч и все повече приближаваше летящия пред него болид: Кола №40. Беше „Везир“, вторият болид от фабричния отбор на „Рено“, пилотиран от Етиен Труво.

Джейсън виждаше опасния спойлер на Труво, видя, че се поклаща леко след излизането от вратичката и че изпуска точната линия, нужна, за да успее да влезе както трябва в следващата арка.

Джейсън се възползва от възможността, даде газ до ламарината и за радост на тълпата профуча край „Везир“ в рядко надминаване на прав участък.

Профуча през следващата арка, вече на осмо място и изпълнен с адреналин.

Миг по-късно видя летящите жълти сигнални светлини, които с премигването си указваха входа към боксовете във Фиумичино.

Наклони се наляво, към входа на питлейна, доволен, че вече е близо...

... и тогава се случи нещастieto.

Изглежда, Етиен Труво не беше оценил нахалната маневра, с която Джейсън го бе изпреварил, и сега, когато юношата зави към питлейна, неочаквано ускори и със стряскащо грубиянска маневра с помощта на заострените си вертикални стабилизатори отрязва дясното предно крило на Джейсън като с нож.

Джейсън гледаше с ужас как част от предното му крило се откъсна и падна с въртене в морето, подобно на хвърлен да подскача камък. След това с крайчеца на окото си видя Труво да изчезва в питлейна отляво.

В този миг действителността застигна нашия млад герой.

И му нанесе тежък удар.

810 км/ч е скорост, когато не бива да губиш контрол.

„Аргонавт II“ изгуби контрол. Първо се наклони наляво, после се хвърли драматично надясно — докосна размагнетизиращата ивица и мощността на магнитните му дискове се срина, преди Джейсън да успее да използва дюзите със сгъстен въздух, за да се измъкне от ивицата.

„Аргонавт II“ излезе от трасето, продължи надясно, *над бордюра на пистата* — без да успее да улучи входа към боксовете, и се стрелна в широка дъга навътре в морето; магнитните му двигатели паднаха до червено.

Наклони се надясно и продължи навътре в морето и към далечния западен хоризонт. С нов пристъп на ужас Джейсън осъзна, че след удара *може да завива само надясно!*

В този момент нещата се влошиха.

Колата му забави скорост. Драматично.

Заради бордюра на пистата магнитните му дискове вече бяха почти празни. Със счупено дясно предно крило „Аргонавт II“ се люшкеше и се носеше навътре в открито море — и можеше да завива само надясно.

— Джейсън! — избоботи гласът на Сали. — Как сте?

— Добре сме... — отговори Джейсън през стиснати зъби. — Само сме ядосани. И мога да завивам само надясно.

— Какво значи това, по дяволите? Всичките ли френски пилоти във ФЛК са мръсни копелета?

— Спокойно, Сали. Още не сме извън играта. Ще се опитаме да се доберем до боксовете.

— Как?

— Ако можем да го направим само с десен завой — значи ще завиваме само надясно...

„Аргонавт II“ описваше ужасно широк и болезнено бавен кръг, с най-малко няколко километра обиколка. Обаче кръг, който щеше да

свърши при...

... входа за питлейна.

— Ще се наложи да се върнеш през размагнетизиращата ивица.

— Да се надяваме, че ще ми остане достатъчно енергия, за да стигна до бокса.

„Аргонавт II“ летеше с жалките 15 км/ч — беше почти неестествено да видиш летящ болид да се движи с толкова ниска скорост.

— Бъг — викна Джейсън, — хайде да посмяташ малко. Колко време ще ни отнеме този кръг?

Бъг направи изчисленията наум за около три секунди и каза отговора на Джейсън.

— Три минути! Минути?! Проклятие... — изрева Джейсън.

Знаеше много добре, че състезанията от ФЛК се печелят със секунди, а не с минути. Изостанеш ли с повече от минута, състезанието за теб е приключило.

Обаче въпреки това продължи да лети.

Докато го правеше, Бъг държеше под око боксовете и останалите коли, които профучаваха край тях с висока скорост.

И ги броеше.

После съобщи на Джейсън.

26-а кола беше влязла в боксовете.

Сега вече официално бяха последни.

След три минути завършиха пълния кръг и Джейсън се озова пред входа към питлейна във Фиумичино.

Всички други коли вече се бяха отдалечили с пълна скорост.

Неговото положение беше осигурило на тълпата, настанила се по каменистото крайбрежие, допълнително представление — зрителите се наслаждаваха на гледката как се бори и го подкрепяха с викове, пееха песни, ръкопляскаха, искаха „Аргонавт II“ да влезе в бокса.

Джейсън оглеждаше светлините на размагнетизиращите ивици право пред себе си — те препречваха пътя му към питлейна. Последното препятствие!

Той провери индикаторите на магнитните дискове:

Маг. 1 — 2,2%

Маг. 2 — 2,3%

Маг. 3 — 4,1%

Маг. 4 — 2,4%

Маг. 5 — 2,2%

Маг. 6 — 2,3%

Пет от шестте диска бяха останали с 2% мощност, а единият с малко над 4%.

В спортното училище по време на Състезание 25 беше научил, че минаването през размагнетизиращата ивица те лишава от 3% от магнитната мощност.

— Имам нужда само от един процент, за да успея — изсумтя той.

Обаче също така знаеше, че ако „Аргонавт II“ се задържи прекалено дълго над размагнетизиращите лампи, ще изгуби повече от мощност от това — всъщност цялата си мощност — което означаваше, че ще падне като камък във водата...

— Дръж се, Бъг. Тръгваме.

„Аргонавт II“ се наклони и полетя към входа за питлейна с 15 км/ч — насочи се право към редицата червени размагнетизиращи светлини.

Тълпата се умълча.

Джейсън затаи дъх.

„Аргонавт II“ прекоси размагнетизиращата ивица.

Арматурното табло на болида започна да подава панически сигнали, защото равнището на магнитната му мощност се промени на мига:

Маг. 1 — 0,0%

Маг. 2 — 0,0%

Маг. 3 — 1,1%

Маг. 4 — 0,0%

Маг. 5 — 0,0%

Маг. 6 — 0,0%

Индикаторите започнаха да премигват като лампички на елха. Червените предупредителни лампи блеснаха.

„Аргонавт II“ прекоси бордюра на пистата и когато се озова от другата страна, пет от магнитните дискове вече бяха на нула.

Обаче в единия още имаше живот.

Бяха му останали 1,1% магнитна мощност.

„Аргонавт II“ още се движеше — с нокти и зъби.

Тълпата по крайбрежието завика от радост.

И така — с пълзене, влачене и накуцване като ранен войник, който напуска бойното поле — „Аргонавт II“ влезе в бокса.

Дзън! Дзин! Бум!

Тарантула работеше бързо.

Старите магнити бяха свалени. Новите монтирани. Същевременно бяха закачени маркучите за сгъстен въздух. Тарантула монтира напълно нов нос. Резервоарите за охлаждайна течност бяха напълнени.

Всички стрелки на индикаторите по арматурата скочиха нагоре — обновени, освежени, заредени.

Джейсън огледа района на боксовете.

Беше почти празен, защото повечето технически екипи бяха тръгнали за другия край на страната, за Пескара, където щеше да е вторият питстоп.

Джейсън огледа района пак, донякъде надявайки се да види Скот Сиракюз, обаче надеждите му бяха напразни. Сиракюз не беше дошъл.

В този момент Тарантула се вдигна и се дръпна от болида, а Сали го плесна по каската.

— Време е да се връщаш в състезанието. Давай газ и напред!

Джейсън натисна педала и „Аргонавт II“ изхвърча от бокса с цели четири минути изоставане от групата и отново се включи в състезанието.

Зад гърба му Сали незабавно започна да товари нещата си — тя също трябваше да отиде в Пескара.

Основната група състезатели профуча покрай палеца на Ботуша и после се стрелна през Месинския проток, за да опише осмица около Сицилия и Сардиния.

Тълпите по крайбрежието на двата острова започнаха високо да приветстват болидите, докато те прелитаха покрай тях с яките 800 км/ч.

Обаче най-силните викове се чува, когато се показва изостаналата на последно място Кола №2 от отбора на Ломбарди, пилотирана от момченцето от спортното училище. Болидът се носеше покрай зрителите с максимална скорост, макар да беше изостанал на безнадеждните четири минути от останалите.

На тълпата това ѝ харесваше.

Това самотно „Ферари Ф-3000“ не можеше да спечели състезанието, но въпреки това се опитваше.

Благодарение на мобилните телефони новината се разпространи по крайбрежието, така че когато „Аргонавт II“ минаваше покрай нова група зрители, го посрещаше гигантска „мексиканска вълна“, която се опитваше да го следва. Тълпите го поощряваха.

Летящият камион с ремарке на отбора „Ломбарди“, в който беше Сали Макдъф, свистеше по магистралата по лента, специално запазена за техническите екипи, които бързаха за Пескара.

Нито Сали, нито нейният шофьор забелязаха двата черни летящи форда, които се носеха зад тях по магистралата...

... и ги наблюдаваха.

Когато основната група за втори път прелетя с рев през Месинския проток и отново обиколи палеца на Италия, Алесандро Ромба още водеше, следван близо от Фабиан и втория болид на ВВС на САЩ. Зейвиър Зонора вече се беше изкачил (впечатляващо) на четвърто място.

Джейсън беше стопил преднината на основната група на две минути и половина, но сега, когато бяха минали три четвърти от състезанието, ако не станеше някакво чудо, той просто губеше с чест.

Основната група зави надясно, след което се спусна надолу по тока на Италианския ботуш — никой от състезателите не ухапа въдицата и не влезе в пословично трудния пряк път.

След две минути и половина, когато и последните състезатели вече заобикаляха основата на тока, Джейсън зърна Таранто — града при входа за прекия път.

Бъг каза нещо.

— В интерес на истината — отговори Джейсън, — възнамерявам да мина по прекия път. Защо ли? А защо не? И без това сме прецакани, а и кой знае — може да извадим късмет.

Бъг каза още нещо.

— Не съм забравил какво каза Сиракюз — отговори нетърпеливо Джейсън, — но той не е тук, нали?

— Не бих бил толкова сигурен — каза неочаквано един глас в ухото му.

Гласът на Скот Сиракюз.

Скот Сиракюз седеше със Сали Макдъф в задната част на летящия камион с ремарке на отбора „Ломбарди“.

— Господин Сиракюз! — долетя гласът на Джейсън от високоговорителите. — Значи все пак дойдохте!

— Джейсън, съжалявам, че не можах да дойда по-рано — отвърна учителят му. — Имаше някои проблеми в спортното училище и не можех да тръгна. Обаче сега, щом съм вече тук, ще те върна в състезанието.

— Как?

Сиракюз прикова погледа си в хоризонта.

— Джейсън, щом стигнеш до Таранто, тръгни по прекия път. Ще се опитам да те насочвам през него.

Макар да нямаха нужда от още стимули да избухнат в приветствия, италианските зрители се развикаха и скочиха на крака, когато видяха как „Аргонавт II“ рязко зави наляво и се стрелна към зеещата паст на Тарантския тунел — широкия бетонен вход към прекия път.

„Аргонавт II“, който макар последен и самотен радваше тълпите, се гмурна в тунела.

Влажен бетонен лабиринт, който се осветяваше единствено от фаровете в крилете на „Аргонавт II“.

Джейсън намали, оглеждаше системата от тунели. Първото кръстовище, на което излезе, се разделяше в шест посоки.

Гласът на Сиракюз се обади спокоен в ухото му:

— Първо кръстовище, вторият тунел вляво.

Джейсън го послуша, наклони болида, зави наляво и започна да се спуска под земята.

На следващото кръстовище също се пресичаха шест тунела. Така беше и на следващото, и на по-следващото.

Обаче напътствията на Сиракюз бяха много точни.

— Завий по третия вдясно и право напред, след това има завой на деветдесет градуса.

Продължаваха да се спускат все по-дълбоко и по-дълбоко в тунелите. Кръстовищата ставаха още по-сложни: вече се разклоняваха на осем тунела — два допълнителни вървяха нагоре и надолу от центъра на всяко кръстовище.

— Право надолу — чу се гласът на Сиракюз в слушалките, когато Джейсън стигна до първото кръстовище с осем разклонения.

— Надолу? — попита Джейсън за всеки случай. — Да не вземем да се блъснем в земното ядро?

— Да, надолу — потвърди Сиракюз.

След това ги насочи още веднъж встрани и след още няколко кръстовища тунелите започнаха да се изкачват по полегата траектория.

— На следващото кръстовище завий по втория тунел вляво — нареди Сиракюз. — И се пригответи...

— Да се приготвя? — попита Джейсън. — За какво да се...

Пое по следващия тунел, както му беше казано, и — бум — очите му бяха заслепени от яркото слънце и блясъка на Адриатическо море, от синьото безоблачно небе, крайбрежните къщи на град Бари и назъбеното източно крайбрежие на Италия.

Когато „Аргонавт II“ изригна от изхода на прекия път високо в крайбрежните скали, сред събраните по крайбрежието зрители избуха неопишуема врява. Колективният им радостен рев можеше да се чуе на километри.

Бъг изписка от радост.

Джейсън преглътна от удивление.

Бяха успели!

Бяха излезли от другата страна!

Обаче преди Джейсън да успее да се зарадва — руум! — руум!
— руум! — ги задминаха три летящи коли.

Колите на:

Алесандро Ромба.

Фабиан.

И Ангъс Карвър от отбора на ВВС на САЩ.

Четвъртата кола, която се наклони, за да профучи покрай него, беше локхийдът на Зейвиър Зонора и за частица от секундата Джейсън зърна обърнатото към него лице на Черния принц, изкривено от яд. Очевидно не беше очаквал да го види отново в това състезание.

Още по-удовлетворяваща беше колата, която видя в страничните си огледала — пурпурнозлатистото „Рено“ на Етиен Труво — гадния френски състезател, който едва не го беше отстранил от надпреварата.

„Аргонавт II“ излезе от прекия път пред Труво!

На Джейсън му беше нужна цяла секунда, за да осъзнае случилото се.

Току-що с Бъг бяха наваксали цели три минути изоставане от основната група и бяха успели от последно място да се изкачат на пето.

— Благодаря, господин Сиракюз! — каза той в микрофона. — Току-що ни върнахте в надпреварата.

Когато камионът на отбор „Ломбарди“ влезе в предградията на Пескара, всички плазмени телевизори в града показваха повторението на мига, в който „Аргонавт II“ изхвърча от тунела.

Всички телевизионни и радиокоментатори изразяваха удивлението си от връщането на „Аргонавт II“ в играта. От последно на пето място само за половин обиколка! *Пету!* Не можеха да го повярват. А с второто влизане в боксовете в Пескара след около десет минути състезанието започваше отново.

Точно след тази новина, сякаш бе чакал знак, единият от двата черни форда, които следваха камиона със Сали по магистралата, внезапно ускори и ги изпревари.

И когато двете превозни средства минаваха под надлез над магистралата, черният форд неочаквано се стрелна встрани и необяснимо пресече пътя на камиона на отбор „Ломбарди“, блъсна се в

предната му броня и го запрати в бетонната колона, която поддържаше надлеза.

С ужасяващ трясък и скърцане камионът се блъсна в нея и се сви като мях на акордеон — а черният форд просто продължи, ускори и изчезна в далечината.

Всички в камиона бяха запратени напред от силата на удара — шофьорът, Сали, Сиракюз. За щастие всички бяха с колани, а камионът беше оборудван с дюзи със сгъстен въздух, които действаха като едновременните въздушни възглавници.

Обаче отвън камионът беше напълно съсипан.

А когато разкопча колана, Сали осъзна напълно положението: намираше се на около две минути с кола от питлейна. Обаче пеша това щеше да отнеме...

... поне десет минути.

Сиракюз също разбираше много добре какво е положението.

— Вземи една ръчна количка, натовари я с магнитни дискове и бягай!

След десет минути водещите в класирането влязоха в боксовете в Пескара.

Техническите им екипи ги очакваха.

Алесандро Ромба водеше колоната, следван от Фабиан. След това беше пилотът от ВВС на САЩ Карвър, после Зейвиър Зонора и пети — Джейсън Чейсър.

„Аргонавт II“ зави и се плъзна в бокса...

... но там нямаше никого.

— Сали! — изрева Джейсън в микрофона. — Къде си?

След секунда Труво също спря в бокса и питмашината започна работа върху колата му. Франсето погледна ядосано Джейсън, осъзна, че питмашината му бездейства, и яростният му поглед се смени със зла усмивка.

Тогава ферарито на Пабло Ривиера се шмугна в своя бокс и техническият му екип се зае с работата. Ако можеха, щяха да помогнат и на Джейсън, но те бяха *екипът* на Ривиера и трябваше да обслужат първи него.

— Къде е Сали, по дяволите? — изрева отново Джейсън.

Всяка секунда, която губеше, му се струваше цял час...

— Идвам — извика Сали и дотърча отвън. Буташе количка, натоварена с магнитни дискове и няколко туби охладителна течност.

Лицето и косата ѝ бяха мокри от пот.

Зад нея се показва Скот Сиракюз, също с количка.

Руум! Ромба излетя от питлейна.

Сали и Сиракюз застанаха до „Аргонавт II“. Сали веднага почна да разтоварва магнитните дискове от количката, а Сиракюз натисна един бутон на своята и тя се разгъна и започна да се издига, превръщайки се в преносима питмашина.

Сали вкара новите дискове в очакващите крайници на малката Тарантула, докато останалите започнаха да демонтират старите.

Руум! Фабиан се изстреля от боксовете.

За да спести време, Сали започна да налива охладителната течност в резервоарите на „Аргонавт II“ ръчно. Изпразни една бутилка и я хвърли. Изпразни втора и също я хвърли.

— Побързай! — подкани я Джейсън.

„Божичко — помисли си, — след всичко, през което минахме в това състезание — как можа да се случи това?“

Руум! Руум! Руум!

Карвър, Зейвиър и Труво напуснаха боксовете си. Тарантулата се надигна и разпери крайниците си — беше свършила.

— Сали...

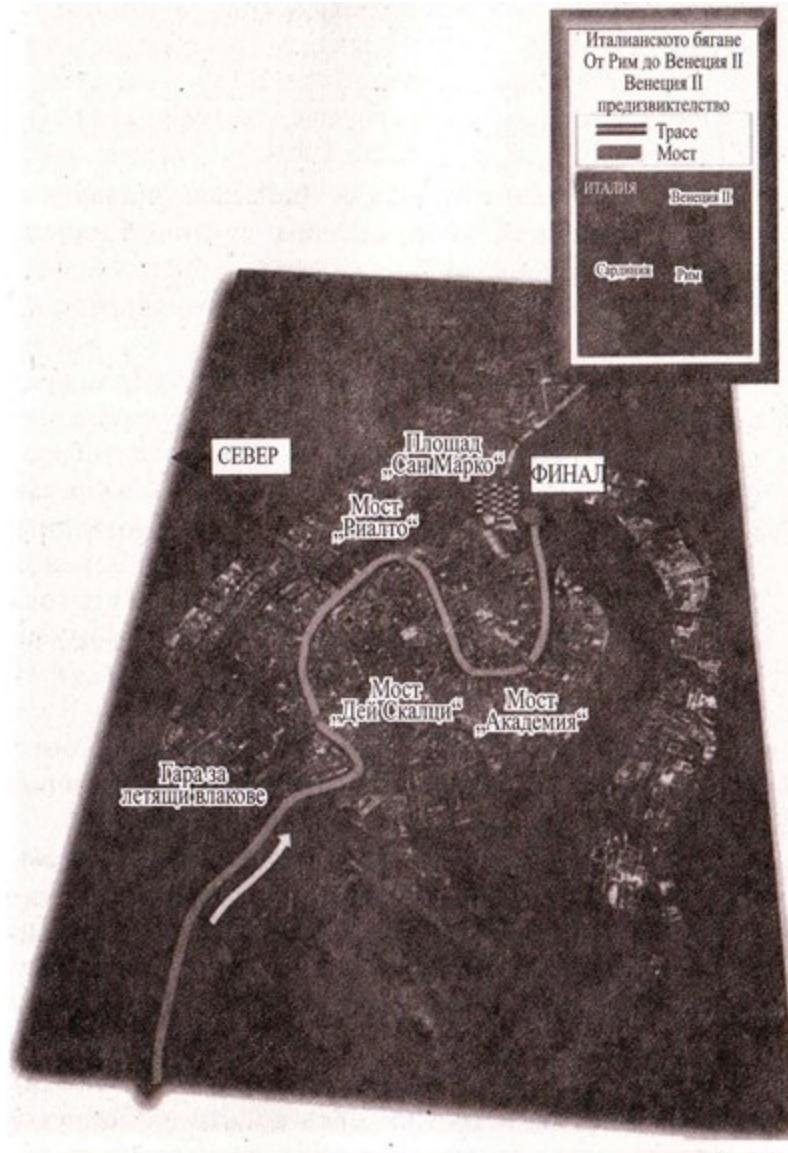
— Само... още... секунда. — Сали напъха няколко цилиндъра със сгъстен въздух в задните дюзи на „Аргонавт II“.

Руум! Ривиера излетя от питлейна.

Сали вдигна ръце.

— Готово! Давай! Давай!

Джейсън натисна газта и „Аргонавт II“ с рев излетя на трасето — на 7-о място — и се включи в последните етапи от Италианското бягане.

Сцената беше подготвена за убийствен финал.

Обстановката беше внушителна: докато от другата страна на Италия морето беше черно и бурно, Адриатическо море сияеше като плосък тюркоазен скъпоценен камък.

Финалните етапи в Италианското бягане бяха прословути със своята трудност. Нямаше да има газ до дупка чак до финала. След като състезателите профучаха нагоре по брега, пред тях щяха да се изправят два пъклено лъкатушещи участъка от трасето: тесните и извити — и еднакви — Канале Гранде във Венеция и Венеция II. Вторият от тези

участъци беше толкова суров, че си беше спечелил име: Наказанието на Венеция II.

Участниците с рев се носеха нагоре по крайбрежието, накланяха се наляво и надясно, за да минават под арките, като вдигаха внушителни гейзери вода.

Ромба беше начело и се бореше с Фабиан за водачеството. След тях имаше празнина до следващата група състезатели: Карвър, Зейвиър, Труво и Ривиера. Джейсън ги следваше отблизо.

Зад него идваше друга групичка, водена от Идеки Камикадзето.

Венеция вече се виждаше. Не копието Венеция II, а истинският издигнат сред водите на лагуната град.

Състезателите се стрелнаха нагоре и около острова с формата на риба, преди да завият обратно на юг и да влязат с пълна газ в Канале Гранде от север.

Влязоха в града ниско и бързо, като вдигаха високи гейзери, и профучаха под първия от трите моста, които прекрочаваха Канале Гранде — Скалци.

Тъкмо гейзерите позволиха на Джейсън да се изкачи до шестото място. Етиен Труво видя, че Пабло Ривиера се опитва да го задмине, така че свали „Везир“ съвсем над водата и заля кабината му с пръски.

Заслепен от пръските, Ривиера зави наляво и изфуча като ракета *право* към една черква от XVIII век...

... и ферарито му спря рязко, уловено от днешния еквивалент на някогашните площи с чакъл край пистите: магнитна „мъртва зона“. Естествено, всички сгради във Венеция бяха защитени от тези мъртви зони с отрицателен заряд — така че никое късче история да не пострада от удар с летящ болид.

Внезапно Джейсън, който караше след двамата и чакаше удобен момент, изведнъж се озова на шесто място и по петите на Етиен Труво.

Двете коли се наклониха почти на 90 градуса, докато следваха извивките на Канале Гранде. Минаха под моста Риалто с неговите покрити магазинчета, след това под дървения мост Академия — Джейсън летеше на сантиметри от задния спойлер на Труво.

Скоро отново се озоваха над открито море, сред летящи увеселителни кораби и летящи трибуни, и като взеха широкия завой,

се стрелнаха към последния участък от състезанието: Венеция II и нейния Канале Гранде.

„Аргонавт II“ цепеше ниско над Адриатика, а реното на Етиен Труво се носеше пред носа му.

Венеция II започна да се очертава на хоризонта. Копието на огромната звънарна на площада „Сан Марко“ стърчеше залято от следобедното слънце.

— Там ще атакуваме — подхвърли Джейсън на Бъг.

Отново се стрелнаха на север, подготвяйки се за обратния завой, с който да влязат в Канале Гранде.

Джейсън видя зеещия вход на канала вдясно, обточен от жилищни сгради досущ като в старата Венеция, макар да бяха чисто нови.

Труво влетя в канала, без да намалява.

Джейсън даде газ след него.

Размазани очертания на сгради прелитаха от двете му страни.

И тогава Труво се опита да направи на Джейсън онова, което беше направил на Ривиера — при новия мост Скалци даде вдясно и вдигна гейзери вода на пътя на „Аргонавт II“.

Обаче рефлексите на Джейсън бяха достатъчно добри, за да се справят с това предизвикателство. Той остана вдясно и вместо да намали, даде газ, стрелна се опасно близо до мъртвата зона, която защитаваше новия мост Скалци, и се вмъкна между реното на Труво и извитата арка на моста. Изви се на почти 90 градуса и само на сантиметри от подпората...

... и излетя изпод моста, и профуча край Труво.

Вече беше на 5-о място!

Труво изруга. Камико Идеки също се опита да се възползва от възникналата възможност и да се шмугне покрай него. Обаче Труво не му позволи — чукна ямахата на японеца настрани и двамата започнаха борба, която щеше да трае до финала.

Сега пред Джейсън се показва черният заден спойлер на болида на четвърто място — „Локхийд-Мартин“ на Зейвиър Зонора. Той се наклони надясно, за да вземе широкия десен завой, който водеше под моста Риалто.

Джейсън бързо си направи сметката: през оставащите два завоя имаше само толкова писта на разположение, че да пипне Зейвиър на финала.

Това означаваше, че ако успее да запази спокойствие, може да завърши 5-и при първото си участие в състезание от Големия шлем. Никак не беше зле. Да завърши беше постижение, а на пето място — направо страхотия. А да победи онова влечуго Труво щеше да му достави още по-голямо удовлетворение...

Под Риалто. Тълпата ревеше. Венеция II се стрелкаше от двете му страни.

Наклон наляво. Тълпите направо откачиха. Стрелнаха се под моста Академия, Джейсън изправи болида и изведнъж...

... се показва краят на Канале Гранде — мястото, където той се отваряше в подобен на пристанище залив, обграден отляво от червената тухлена звънарна на площад „Сан Марко“ и отдясно от огромния купол на базиликата „Санта Мария дела Салуте“. Само че днес между тези две постройки се издигаше летяща арка от метални сплави, която се рееше над водата. Беше покрита с карирани флагове и огромно табло с временното класиране...

Финалът.

Очите на Джейсън светнаха.

Краят вече се виждаше. Бяха успели.

Това беше последната му усмивка за дълго време.

Защото точно в този момент малкото взривно устройство, закрепено за задния спойлер на „Аргонавт II“ избухна.

Беше с размерите на главичка на карфица — с просто око почти не се забелязваше.

Беше ултраконцентриран военен експлозив, произведен от епоксид SDX-III. Използваше се от специалните отряди на полицията за разбиване на врати. Един грам беше достатъчен да унищожи обикновена подсилена врата и повече от достатъчен да пръсне поликарбонатния заден спойлер на летящ болид.

Беше закрепен за задния спойлер на „Аргонавт II“ от ловка ръка в последните мигове преди началото на Италианското бягане.

Задният спойлер на ферарито се пръсна в облак от малки парченца. Джейсън на мига напълно изгуби контрол — при скорост 740 км/ч нямаше как иначе. Той се вкопчи във волана, но болидът изобщо не реагира.

Джейсън погледна нагоре и видя финалът да се приближава. За миг му се стори, че ще успеят да минат над линията...

... но изведнъж хоризонтът рязко и драматично се завъртя и те се обърнаха настрани, почти с главите надолу — което пък означаваше, че е невъзможно да катапултират. Водата на Канале Гранде се носеше към очите му.

— Бъг! Дръж се, братле! Ще е адски кофти!

Наистина беше адски кофти.

„Аргонавт II“ се заби в Канале Гранде с ужасен плисък.

Блъсна се във водата първо с носа, след това се преобърна три пъти, като пръскаше отломки във всички посоки, преди — пляс! — да се стовари отново върху повърхността и да заплува преобърнат — с долната част на фюзелажа към небето и с кабината под водата.

Всички зрители, независимо дали бяха край пистата, или вкъщи пред телевизорите, ахнаха.

Безмълвният подводен свят.

Като сдържаше дъха си, Джейсън бързо разкопча предпазните колани. Завъртя се още с главата надолу и видя, че Бъг се бори със своите.

Виждаше, че Бъг има нужда от помощ, но преди да му помогне, той самият имаше нужда от поне глътка въздух.

Изплува на повърхността — и видя наоколо високите сгради на Венеция II, които обграждаха канала от всички страни; чу тълпата да надава радостни викове, доволна да види, че е оцелял.

Отвори уста да си поеме дъх — и ги видя.

Видя Етиен Труво и Камико Идеки да взимат заедно последния завой: изскочиха изпод моста „Академия“, блъскаха се един в друг, бореха се до самия край.

Точно в този миг се случи.

Труво излезе пред Идеки и направи своя характерен ход — пресече му пътя отдолу и срязва със заострените стабилизатори на предното си крило предното крило на Камикадзето.

Предното крило на ямахата падна с плисък във водата, а Идеки — в паника — направи грешка, защото се опита да финишира, вместо да използва безопасното кацане, което му предлагаше мъртвата зона.

Вместо това той се вкопчи в кормилото и за миг успя да изправи ямахата — но бързо губеше височина.

Осъзна истината за положението си прекалено късно.

Ямахата на японца щеше да се блъсне право в „Аргонавт II“, който се полюшваше безпомощно в Канале Гранде.

В този миг Джейсън видя бъдещето.

Бъдещето след не повече от пет секунди.

И се гмурна.

Ямахата на Камико Идеки се носеше във въздуха като куршум.

Мигове преди да се стовари върху „Аргонавт II“ зрителите видяха два размазани предмета в небето над ямахата — Камикадзето и навигаторът му бяха катапултирани.

А след това, ямахата се стовари върху неподвижния „Аргонавт II“ с ужасяващите 700 км/ч.

Сблъсъкът между двете летящи коли направо разтърси света.

Последвалата експлозия изпълни Канале Гранде с огнено кълбо, което избълва оранжеви пламъци.

Късове от „Аргонавт II“ падаха от небето цяла минута.

Гледката на смъртта накара тълпите по трибуните да се умълчат. Седналият в своята ВИП лежа Умберто Ломбарди не можеше да направи нищо, освен да гледа ужасяваща сцена с неверие.

„Аргонавт II“ го нямаше.

Нямаше ги и Джейсън и Бъг.

— О, господи... — изстена Ломбарди.

ШЕСТА ЧАСТ
СМЪРТТА НА ДЖЕЙСЪН ЧЕЙСЪР

ПОСЛЕДНИЯТ ЕТАП ОТ ИТАЛИАНСКОТО БЯГАНЕ ВЕНЕЦИЯ II, ИТАЛИЯ

Взривът на ямахата на Камико Идеки, след като се блъсна в повредения „Аргонавт II“ на Джейсън Чейсър със 700 км/ч, отекна в цяла Италия — на всяка трибуна, във всеки дом, във всяка радио- и телевизионна станция.

Цели двацет секунди нито един човек в Италия не проговори.

Хората просто гледаха призрачната сцена с ужас.

Където допреди секунди имаше два болида, сега се виждаше само облак черен пушек.

Никой не можеше да повярва.

Джейсън Чейсър и неговият по-малък брат Бъг — двете момчета от Международното училище за пилоти, които бяха спечелили сърцата на феновете с решимостта си никога да не се отказват, децата, които бяха победили Фабиан по време на прекрасното показно състезание — бяха загинали.

Убити в ужасяващ огнен ад.

Хенри и Марта Чейсър, които гледаха състезанието от една летяща над финала трибуна, изпаднаха в шок.

Не можеха да помръднат, не можеха да дишат, не можеха да откъснат очи от кълбящия се над водата облак дим — облака дим, в който се бяха превърнали техните момчета.

— О, не... — извика Марта. — О, боже, не!

Хенри успя само да прошепне:

— Хайде, Джейсън, кажи ми, че си успял да се измъкнеш...

Моля те, кажи ми, че си успял да се измъкнеш...

Спасителните екипи потеглиха от брега, надули сирени и с мигащи лампи.

Стигнаха до кълбящия се облак дим точно в мига, когато две дребни фигурки изскочиха на повърхността на метри от гъстия черен пушек.

Джейсън и Бъг!

Хенри и Марта ахнаха.

Тълпата, която беше потънала в мълчание пред лицето на смъртта, се развика от радост.

Спасителните екипи свърнаха към двете момчета, чиито глави се полюшваха на повърхността. Всички телевизионни камери в района ги даваха в близък план — но ставаше нещо лошо.

Бъг махаше трескаво... но Джейсън изобщо не помръдваше.

Трийсет секунди по-рано:

„Аргонавт II“ е в Канале Гранде само сто метра преди финала. Преобърнат. Джейсън изплува и вижда ямахата на Камико Идеки да се носи право към него. Поема си въздух и се гмурва под водата, за да спаси Бъг.

След четири секунди болидът на Идеки се стоварва върху „Аргонавт II“. Буум.

А под водата...

Под водата Джейсън вижда, че ключалката на колана на Бъг е заяла. Няма да могат да се измъкнат преди предстоящия сблъсък.

Така че през четирите секунди на разположение Джейсън прави единственото, което успява да измисли.

Обкрачва седалката на Бъг — на практика сяда върху брат си — и дърпа лостчето на катапулта.

Руууум!

Поток от бързи мехурчета се отдалечава от обърнатия „Аргонавт II“ — седалката на Бъг катапултира в обратната посока — *надолу* в зелено-синия воден свят, с двамата братя на нея — само частица от секундата преди болидът им да бъде ударен от ямахата и да избухне в кълбо от пламъци и черен дим.

Водата „улавя“ катапултиралата седалка при полета ѝ към дъното и забавя летежа на момчетата до трийсет метра под повърхността.

Бъг още бълва мехурчета.

А Джейсън дърпа закопчалката на колана му и внезапно — щрак! — тя се отваря.

Бъг се измъква от седалката... и вижда, че Джейсън не се движи. Улавя го и почва да гребе и да ритва към повърхността.

Изплуват. Бъг няма как да знае, че дробовете на брат му са пълни с вода — вода, която е нахлула през отворената му уста, докато са летели надолу в синия сумрак.

Изскачат на повърхността едновременно и Бъг започва да ръкомаха неистово, та някой да дойде, някой, който може да спаси изпадналия в безсъзнание негов брат, рискувал живота си, за да спаси неговия.

Джейсън сънуваше.

Съзнанието му бързаше през мимолетни образи.

Как го качват на магнитен хеликоптер — крещящи гласове — някой натиска гърдите му — полет над Венеция II, ярко слънце, след това рязко кашляне и повръщане — изхвърля водата гърдите си... започва да диша — вдишва и издишва — прекрасен, сладък, великолепен въздух... после мрак.

Гласове в сънищата му: „Ще се оправи, господин Чейсър“ — казва спокоен мъжки глас. — „Сега спи спокойно. Можете да отидете в хотела. Ще ви повикаме, когато се свести“.

„Няма да ходя никъде, докато синът ми не се свести“ — казва Хенри Чейсър.

Баща му остана при него.

Джейсън отново заспа.

Тогава започнаха кошмарите.

Всички бяха, как катастрофата с висока скорост.

Удря се в скалите до входа на тъмна пещера.

Блъска се в крайбрежните скали до спортното училище.

И най-лошият от всички — най-често повтарящият се кошмар — как лети към водата в Канале Гранде, как колата му е извън контрол, защото кормилото не работи.

И както се случва винаги при кошмарите, частица от секундата преди да се удари във водата, очите му се отварят широко и той открива, че е в леглото, останал без дъх и окъпан в пот.

А после — кога? — слънчевите лъчи го погалиха по лицето и Джейсън се събуди.

И погледът му веднага попадна върху баща му, който седеше до леглото му, вторачен в него, и му се усмихваше.

— Здравсти, сине.

— Здравсти, тате. — Гърлото на Джейсън беше пресъхнало. Той премигна и се надигна. — Колко дълго бях в безсъзнание?

— Почти два дни.

— Два дни...

— Цяла Италия чака да чуе, че си добре. Ти си герой, защото спаси брат си, без да мислиш за себе си. Сине, много се гордея с теб. Много. Можеше да избягаш, но не го направи. Не изостави брат си.

Прегърна го и добави:

— Браво, момче!

Марта Чейсър и Бъг влязоха първи, а след тях Сали Макдъф и Сиракюз.

Марта прегърна Джейсън и го целуна, Бъг също го прегърна и му прошепна нещо.

— Няма нищо, брат ми. Ти също нямаше да ме зарежеш.

— Здравсти, герой — каза Сали. — Трябва да кажа, че когато губиш, го правиш много стилно. Обичаш да излизаш от играта с гръм и трясък, нали? Макар че съобщенията за смъртта ти са силно преувеличени.

И му подаде брой от италианския всекидневник „Кориере Дела Сера“ със заглавие на първата страница „Смъртта на Джейсън Чейсър“ и снимка, на която се виждаше как ямахата на Камико Идеки се стоварва върху безпомощно преобърнатия „Аргонавт II“.

— Очевидно от редакцията са приготвили два варианта на днешната първа страница: единия с твоята смърт, а други — че си жив. Станала е някаква грешка и са отпечатали хиляда броя със съобщението, че си умрял. Смятам да дам да я рамкират.

Джейсън се изкиска и попита:

— А как приема случилото се господин Ломбарди?

— Отначало беше ужасен, че може да умреш, след като си карал една от колите на отбора. Но после, когато му съобщиха, че си добре...

— Къде е той? — избоботи гръмогласно някой в коридора.

И Умберто Ломбарди влезе в стаята. Гледаше страшно.

— Къде е младежът, *който съсипа колата ми*?!

Джейсън потъна във възглавницата: не беше сигурен дали Ломбарди се шегува, или не.

Ломбарди спря пред леглото му... и гневното му лице разцъфна в широка усмивка.

— Млади Чейсър, просто искам да науча какво е усещането, когато съсипеш „Ферари“ за трийсет милиона долара!

— Съжалявам, господин Ломбарди.

— Глупости. Беше застраховано, а аз обичам да измъквам пари от застрахователните компании! Бог ми е свидетел, плащам им достатъчно премии. Обаче ти, момче, си *герой*! Което значи, че ме превърна в човек, който *наема* герои. Надявам се, че няма да ти се зловиди малко да се покъпя в отразената светлина на твоя триумф.

— Колкото искате, сър. И все пак съжалявам за колата.

— Хич не го мисли — повтори Ломбарди с усмивка. — Колите идват и си отиват, но младежи като теб — и му намигна — се появяват веднъж в живота.

Обаче Джейсън не можеше да престане да мисли за станалото.

Нито да намери покой.

Поиска копие на диск от видеото от последните минути на състезанието и гледаше катастрофата отново и отново.

Видя как болидът му надмина реното на Труво — и стигна на пето място — след това видя как взема последния ляв завой, как се накланя, за да мине под моста... и как задният му спойлер избухва.

Гледаше ужасен как черно-жълтото „Ферари“ се завърта, стоварва се във водата и се преобръща.

А след това ямахата се стовари върху него.

Буум!

По дяволите, какво можеше да се е случило със задния спойлер? Какво можеше да е причинило тази експлозия?

Беше ужасно странно. А след като от „Аргонавт II“ не беше останало нищо, нямаше как да инспектират останките.

Обаче Джейсън знаеше със сигурност едно — че задните спойлери не експлодират просто така. Разбира се, спойлерът можеше да бъде строшен при сблъсък и да падне във въздушната линия на дюзите на колата, но подобни неща бяха редки, а по всичко личеше, че задният му спойлер не е бил повреден по никакъв начин.

Беше избухнал просто ей така.

Беше му повече от ясно, че някой е повредил колата му умишлено, за да го елиминира от Италианското бягане.

И искаше — не, трябваше — да разбере кой го е направил.

В един момент, докато гледаше записа за хиляден път, майка му почука на вратата.

— Джейсън... Имаш... гостенка.

Дръпна се настрани...

... и Джейсън видя Дидо: стоеше плахо в коридора зад гърба на майка му.

Усмихна й се широко.

— Здравсти.

— Влизай, миличка — каза Марта и си тръгна.

Дидо влезе предпазливо в болничната стая на Джейсън.

— Как си?

Само като я зърна, Джейсън се почувства много по-добре.

Скот Сиракюз му каза как стоят нещата в спортното училище.

Преди да дойде в Италия за състезанието от Големия шлем, Джейсън беше на четвърто място в училищния шампионат. През седмицата на Италианското бягане беше пропуснал три старта. Обаче сега, след като беше в болницата, щеше да пропусне най-малко още един.

Класирането изглеждаше така:

Международно училище за пилоти
Класиране в училищния шампионат

Пилот	№	Кола	Точки
1. Зонора, З.	1	„Острие на скоростта“	266
2. Кришна, В.	31	„Калкута-IV“	259
3. Уошингтън, А.	42	„Черният куршум“	247
4. Бейкър, Б.	09	„Дяволска колесница“	240
5. Пайпър, Е.	16	„Свирачът от Хамелн“	235
6. Шумахер, К.	25	„Синята светкавица“	229
7. Уонг, Х.	888	„Малко Токио“	225
8. Чейсър, Дж.	55	„Аргонавт“	217

Джейсън се удиви.

Пропускането на само три състезания го беше запратило от 4-то чак на 8-о място. Разбира се, Зейвиър си оставаше първи — нали беше натрупал толкова голяма преднина, преди да заминат за Европа.

Джейсън много добре осъзнаваше, че само класиралите се на първите четири места ще получат покана за участие в Ню Йорк Чалънджър през есента. Разследването трябваше да почака. Беше дошло време да се връща в Международното училище за пилоти.

Тъкмо си беше събрал багажа, за да напусне болницата, когато една от сестрите донесе писмо.

— Току-що пристигна. — И му го подаде.

Джейсън отвори плика и се намръщи. В писмото пишеше:

„Е? Как са кошмарите?“

Момченце, не си ври носа, където не ти е работа.“

Много здраве, Фабиан.

МЕЖДУНАРОДНОТО УЧИЛИЩЕ ЗА ПИЛОТИ

Хобарт, Тасмания

Джейсън се върна в спортното училище и установи, че по време на краткото му отсъствие светът изобщо не е спрял да се върти.

Уроците в класните стаи продължаваха; боксовете гъмжаха от тренировки; коли се стрелкаха насам-натам; летяха по магистралите, водещи във вътрешността, или с рев заобикаляха залива Сорм.

Още два дни му беше забранено да се състезава, така че можеше да посещава само учебните часове.

На обяд в столовата на училището Ериъл Пайпър дойде и седна при него.

— Добре дошъл! — И го потупа по рамото. — Единственият пилот на света, който е достатъчно луд да катапултира *надолу*! Как си?

— Всеки ден все по-добре — отговори Джейсън. — Нямам търпение да се върна на пистата.

— Искам отново да ти благодаря, че ми позволи да се изправа срещу Фабиан! — каза Ериъл. — Беше много яко от твоя страна!

— Реших, че заслужаваш възможността да му го върнеш.

Ериъл се усмихна.

— Джейсън, нямаш представа какво въздействие имаше това състезание върху мен... и върху момичетата по цял свят! Трябва да видиш пощата ми. Стотици момичета искат да станат пилоти. И се радват, че победих Фабиан. Това е оказало въздействие. Благодаря ти.

— Няма защо. И аз ти благодаря, че можах да потренирам на спокойствие — отговори Джейсън. — Както виждам, добре си се състезавала и тук, в училището. На кое място си в класирането? На пето?

— Аха. — Ериъл се ухили. — Една победа, едно второ и едно седмо място. Двайсет и три точки за три състезания. Това състезание срещу Фабиан ми върна радостта и желанието за победа. Сега съм на пето, но важни всъщност са първите четири. Искам да отида в Ню Йорк.

Джейсън кимна и се зарадва на блясъка в очите ѝ. Старата Ериъл се беше върнала.

Огледа столовата и забеляза, че по време на отсъствието му май са се оформили нови приятелства: Хорейшо Уонг седеше до Барнаби Бейкър на масата на Зейвиър Зонора. Там беше седнал и младият мексикански пилот Хоакин Кортес. В момента учителят на Зейвиър Зороастро говореше на Уонг и Кортес и двамата слушаха внимателно и от време на време кимаха.

Ериъл също ги погледна и каза:

— Да, докато те нямаше, Зороастро и Барнаби Бейкър доста поработиха за изграждане на група. Много. От седмица всеки ден обядват с Уонг и Кортес. А преди два дни Зороастро вечеря с твоя другар по отбор Айзая Уошингтън.

— И какво според теб означава това?

— Наближава край на сезона. Още нищо не е решено. Трябва да се спечелят четирите места за Ню Йорк. Състезанията ще стават по-тежки, а и по-дълги, още по-изтощителни. Не бива да забравяш, че последните десет състезания се провеждат по правилника на професионалните: навсякъде има размагнетизиращи ивици и мъртви зони, финалът е чак като прекосиш линията. Джейсън, влизаме в един нов свят и си мисля, че Зороастро и неговите момчета изграждат стратегически съюзи. Имам чувството, че нещата тук, в училището, ще станат много, много сериозни.

Ериъл, разбира се, беше права.

На следващия ден Джейсън, Сали и Бъг седяха на трибуната и гледаха Състезание 41. Беше разочароващо само да гледаш, но за щастие това беше последното състезание, в което щяха да са само зрители. Лекарите бяха разрешили на Джейсън да участва в Състезание 42.

С тях седеше и Дидо.

Последните седмици от училищния шампионат съвпадаха с ваканцията ѝ и тя беше дошла в Тасмания да подкрепя отбора „Аргонавт“.

Точно както беше предсказала Ериъл, Състезание 41 беше много оспорвано — шампионатът на училището беше станал с една степен

по-напрегнат.

Също така това беше първото участие на Зейвиър Зонора в училищно състезание след впечатляващото му класиране на четвърто място в Италианското бягане.

Черния принц беше на висота.

Спечели убедително надпреварата, което накара мнозина да отбележат, че участието в професионалното надбягване го е направило по-корав и по-добър пилот, ако това изобщо беше възможно.

След състезанието Сали и Бъг тръгнаха напред, за да вечерят, и оставиха дискретно Джейсън и Дидо сами на трибуната.

— Е — започна Дидо, — сигурно нямаш търпение да караш отново.

— Не точно.

Дидо го погледна изненадано.

— Не изгаряш ли от нетърпение да излезеш на пистата?

— Искаш ли да чуеш нещо смешно? Никога не ме е било страх да се кача на летящ болид... наистина никога. До днес.

Дидо направи гримаса, но не каза нищо.

Джейсън извърна глава и прехапа устна, сякаш се колебаеше дали да сподели с нея, или не.

Реши да рискува.

— Дидо, всички предполагат, че съм безстрашен. Че не ме е страх от високите скорости и че умирам от нетърпение да се върна на пистата. Но аз не съм безстрашен. И никога не съм бил. Страхът предизвиква адреналина, а адреналинът ме прави добър пилот. Но точно сега съм изплашен. Изплашен до смърт да се върна в „Аргонавт“.

— Какво искаш да кажеш?

— Всяка нощ сънувам кошмари как задният ми спойлер избухва или как някой състезател го откъсва, а аз губя контрол над колата и катастрофирам. Не че вече не съм катастрофирал. Дори много пъти. Но всеки път, когато катастрофирах, знаех причината. Обаче в Италия изгубих задния си спойлер, без да успея да разбера причината. Изгубих контрол и не зная защо. Преди обичах скоростта, обичах състезанията. Но сега... вече не съм толкова сигурен. Страх ме е да

седна отново зад волана, а още повече ме е страх, че ще се проваля и ще предам семейството си и съотборниците си. — Обърна се към нея. — Дидо, случилото се в Италия ме промени. Не съм сигурен, че ще съм такъв състезател, какъвто бях...

Тя настойчиво се вгледа в него.

След това нежно го хвана за ръка.

— Знаеш ли какво ми каза веднъж чичо ми за героите? Героят не е човек, който никога не изпитва страх. Не. Героят е човек, който действа *дори когато го е страх*. Джейсън, не си оказвай сам прекалено голям натиск. Не бързай. Стъпка по стъпка. И трябва да знаеш следното: мисля, че можеш да се справиш.

И тя бързо се наклони към него и го целуна по бузата.

След това се отдалечи с танцови стъпки надолу по стъпалата на трибуната. Джейсън гледаше смаяно след нея.

СЪСТЕЗАНИЕ 42 (СУПЕРСПРИНТ)

СЪСТЕЗАТЕЛНО ВРЕМЕ: 29 МИН. 32 СЕК.

ОБИКОЛКА: 29 ОТ 50

В Обиколка 29 на Състезание 42, след като и двамата се стрелнаха по южното крайбрежие на Тасмания с максимална скорост, Хорейшо Уонг свърна диво — и необяснимо защо — направо на задницата на Джейсън и срязва като с нож задния му спойлер. Той се пръсна на хиляди парченца, а Джейсън изгуби контрол точно както в Италианското бягане.

При 795 км/ч.

Това, че Уонг беше *цяла обиколка назад* от Джейсън и на практика отпаднал от състезанието, правеше нещата още по-лоши. Той трябваше просто да направи път на „Аргонавт“ да го задмине. Вместо това удари Джейсън право в задния спойлер.

Уонг поднесе рязко наляво, но успя да спре безопасно благодарение на една от мъртвите зони.

Обаче Джейсън отхвъркна надясно и после надолу, понесе се ужасен към океанските вълни.

Опитваше се да направи нещо с волана, но без резултат. Натисна педала за дюзите и се опита да отклони болида — и някак си успя да

прекара „Аргонавт“ по размагнетизираща ивица и по този начин намали магнитната мощност.

Мощността от магнитните дискове на „Аргонавт“ бързо беше източена, болидът намали скоростта и с рязък тласък от дюзите със сгъстен въздух Джейсън го закова на две педи от вълните.

Други коли профучаваха край тях.

Сали и Бъг крецяха нещо по интеркома, но единственото, което можеше да направи Джейсън, беше да седи, да гледа напред и да преглъща сухо.

А после погледна ръцете си.

Те трепереха.

„Аргонавт“ се върна в боксовете, теглен от сервизна кола.

Скот Сиракюз стоеше пред Хорейшо Уонг и му четеше конско.

— Какво означава това? Прав участък от пистата, а ти изведнъж губиш контрол... и като с нож срязваш задния му спойлер!

— Просто изгубих контрол, сър — отвърна Уонг. — Изгубих управление и въобще не го видях. Не мога да си го обясня.

Скот Сиракюз поклати глава отвратено.

— Изгубил си контрол, изгубил си управление и въобще не си го видял... Не съм много сигурен в нито едно от трите, Уонг. Махай се от очите ми.

Уонг се отдалечи, но не и без преди това да стрелне мрачен поглед към Сиракюз.

Сали дойде при Джейсън, който още беше силно разстроен, и той попита:

— Какво става тук?

— Сиракюз вдигна скандал на Уонг, защото те удари — прошепна тя.

— Но това беше злополука. Или поне така изглеждаше.

— Сиракюз изобщо не смята, че е било злополука. Когато се случи, той беше до мен и гледахме състезанието на монитора. Каза, че това било класическа професионална тактика: когато млад състезател се върне след тежка катастрофа, го блъскаш така, както е станала първата катастрофа, и унищожаваш бездруго лабилната му увереност.

Това е тактика, която има една-единствена цел — да откаже младия състезател за дълго.

— Обаче Уонг също отпадна от състезанието — каза Джейсън объркано.

— Това ядоса Сиракюз най-много. Уонг изигра ролята на баламата, на некадърника, който прави катастрофата и също отпада. Някой с професионален опит го е накарал да те извади от строя. *Затова* Сиракюз му триеше сол на главата. Мисли, че Уонг върши нечия мръсна работа.

Джейсън погледна след отдалечаващия се Уонг и си помисли за новите му другари, които беше видял на вечерята.

Сали го прегърна през рамо.

— Увереността прави впечатление. Божичко, нали подобни номера няма да ти причинят проблем? Джейсън Чейсър, суперзвездата на Спонсорския турнир, Героят от Италия, момчето с нерви от стомана. Ти никога не си имал проблем с увереността.

Джейсън не отговори.

Просто скри треперещите си ръце.

Разполагаше с два дни до следващото състезание. Изпитваше пълен ужас само от мисълта за него. Онзи, който беше казал на Уонг да откъсне задния му спойлер, беше умен. Много умен.

Защото имаше ефект.

Увереността на Джейсън се колебаеше. Не беше посмял да каже нищо на никого от отбора или семейството си. А това, че бе изгубил контрол по точно същия начин като в Италия, го беше разбило напълно.

Не искаше да казва на Бъг или Сали, че е изгубил кураж. Не искаше да си мислят, че по някакъв начин е по-малко добър пилот. Не искаше да се довери и на родителите си: те така се радваха на неговите постижения, че не искаше да ги разочарова, като им признае страховете си.

Това беше плюсът от присъствието на Дидо: тя беше някак си външна — нито член на семейството, нито част от отбора. Тя нямаше очаквания — харесваше го заради самия него.

Срещнаха се на другия ден за обяд в едно кафе близо до спортното училище.

Джейсън отиде по-рано и вече беше седнал, когато Дидо дойде.

Точно тогава се случи нещо много странно.

Барнаби Бейкър влезе в кафенето в мига, когато Дидо прекрчаваше прага, и когато отиде до гишето за храна за вкъщи, се обърна и я заговори.

Джейсън седеше достатъчно близо, за да чува всяка дума.

— Здравсти, красавице — каза Барнаби. — Ти си момичето, дето се мота с малкия Чейсър, нали?

— Е, и? — отговори Дидо.

— Ако някога искаш да излезеш с истински мъж, обади се. Казвам се Бейкър.

Дидо се изкиска.

— Много мило предложение, но не си падам по неандерталци. Обичам културни и смели млади мъже. Като Джейсън Чейсър. Чао.

А после се врътна и тръгна с танцовата си походка към масата на Джейсън. Барнаби замръзна със зинала уста.

СЪСТЕЗАНИЕ 43

След два дни Джейсън отново седеше на пилотската седалка за Състезание 43. Ако искаше да завърши сезона сред първите четирима, днес трябваше да спечели точки.

Завърши състезанието на 7-о място и спечели четири точки. През по-голямата част от състезанието се държа настрана от останалите коли. Пилотираше плахо — и Бъг и Сали го забелязаха.

Трябва да се отбележи, че в състезанието имаше един опасен миг: в хаоса на старта, докато всички коли се бореха за позиция, Хоакин Кортес опита да блъсне задния му спойлер — Джейсън можеше да се закълне в това.

Двете коли се разминаха на сантиметри.

Дали беше случайност, запита се Джейсън. Или имаше нещо повече? Или беше започнал да развива параноя?

* * *

Каквото и да беше, трябваше да направи нещо.

Следващото състезание беше във вторник. Така че разполагаше с цели три дни, за да намери някакво решение.

Започна да работи по въпроса в неделя сутринта в... пет и половина.

Стана още по тъмно — остави Бъг дълбоко заспал, — отиде в питлейна и в царящата тишина избута „Аргонавт“ от бокса. Монтира няколко нови магнита и закачи за задната кука на болида малко летящо ремарке. След това излетя и пое навътре в сушата, нагоре към гористия север на острова.

Там започна да прави лупинги по трасе свой дизайн — тесен виещ се маршрут около северните гори и острови на Тасмания.

Отначало правеше само обиколки и засичаше времето с цифровия часовник на „Аргонавт“.

След това извади от летящото ремарке осем безпилотни самолета.

Обикновено безпилотните самолети — с формата на куршум, супербързи и много маневрени — се използваша за тренировките на начинаещи пилоти на летящи болиди. Те даваха възможност на младия пилот да изпита усещането, че около него има други състезатели, но без да се рискува ничия безопасност. Бяха оборудвани със сензори за разстояние — което означаваше, че не могат да се блъснат в болида. Да ги използва пилот от спортното училище беше все едно олимпийски шампион по плуване да използва спасителен пояс. Държаха ги в училище само за дните на отворени врати, когато идваха малчугани, за да се състезават по пистите, и учителите ги засипваха със съвети. Обаче Джейсън бе препрограмираше безпилотниците да се състезават свръхагресивно и сега те се стрелкаха и се спускаха към „Аргонавт“ и създаваха у Джейсън усещането, че се движи сред противници. Разбира се, не беше изключил сензорите им за разстояние.

Отначало, докато се състезаваха, безпилотниците се стрелкаха пред носа на болида му и пресичаха пътя му опасно близко. После започнаха да правят зигзази над опасния му спойлер, прелитаха само на сантиметри от него.

А Джейсън пилотираше... пилотираше... и пилотираше.

Толкова се бе съсредоточил върху тренировката, че така и не забеляза двамата, които го наблюдаваха с бинокли от близкия хълм.

Понеделник сутринта.

Джейсън отново излетя на север да тренира сам във влажните тасманийски гори.

Този път изключи сензорите за разстояние на безпилотниците и по време на състезанието един от тях се блъсна силно в опасния му спойлер. Това го стресна.

Той спря веднага.

Обля го студена пот.

— Стегни се! — скара се на себе си. — Продължавай тренировката.

Полетя отново. Безпилотниците веднага се струпаха около него като оси.

Тряс! Получи удар отстрани.

Стисна зъби и продължи да пилотира.

Тряс! Отново. Този път от другата страна.

Продължи.

Тряс!

Този път ударът беше по задния спойлер и „Аргонавт“ се плъзна рязко настрани...

... обаче Джейсън го върна на курса...

... и си върна контрола.

Пое си дъх.

И се усмихна.

Но не и двамата на върха на хълма.

Джейсън се прибра малко преди осем. Бъг още хъркаше.

Вторник сутринта. Денят на Състезание 44.

Преди изгрев Джейсън отново пое на север.

Само че този път, когато стигна целта си с ремаркетото, пълно с безпилотни самолети, там вече го чакаха двама души. Същите, които предишните две сутрини го бяха наблюдавали как тренира.

Сали и Бъг.

— Здравсти, шампионе! — поздрави Сали, осветена от фаровете в предните крила. — Не би ли трябвало още да къртиш?

Джейсън се вкамени.

— Аз... просто... просто исках да потренирам сам.

— Сам? — Сали се намръщи. — Защо?

Джейсън изпъшка.

— Ами... просто... искам да кажа... — Той въздъхна. — Сали, след Италианското бягане бях развалина. Онази катастрофа ме съсипа. А когато Уонг ме блъсна в първото ми състезание тук, след като се върнах, направо се сринах. Идвам тук, защото се опитвам да си върна смелостта.

— Знаем — отговори Сали. — Наблюдавахме те. Първата заран, когато дойде тук, Бъг те е чул как излизаш. Проследил те, за да види къде отиваш, а след това ми звънна. Защо не ни помоли за помощ?

Джейсън поклати глава.

— Не исках да ви предам. Исках да разбера... и да оправя работите... смятах... мисля, че това е моя отговорност.

Очите му започнаха да се пълнят със сълзи и той прехапа устна, за да ги задържи.

Сали обаче ги видя и пристъпи напред.

— Знаеш ли, веднъж, когато обърках работата, един младеж ми даде добър съвет. Каза ми: „Печелим като отбор и губим като отбор“. Джейсън, той беше прав. Ние сме заедно в това. Независимо дали печелим, или губим, членовете на отбора „Аргонавт“ се подкрепят. Джейсън, никога няма да ти се наложи да извървиш този път сам. Ако си ме ядосал по някакъв начин, то е, защото се промъкваше тайно тук и го правиш сам.

— Но нали трябва да съм най-добрият... — започна Джейсън.

— Не, не трябва — каза тихо някой зад тях.

Джеймс подскочи.

Сали също. Защото...

... защото това беше първият път, когато Джейсън чу Бъг да говори пред двама души едновременно.

— Няма нужда да си най-добрият. Просто трябва да *дадеш* най-доброто от себе си — каза Бъг. — Ако даваш най-доброто — той вдигна рамене, — ще те последвам навсякъде. Обичам те, батко.

— Аз също — потвърди Сали с усмивка. — Имам предвид частта за следването, не за обичането.

Джейсън се засмя.

— А сега — Сали плесна с ръце, — когато целият свят е против нас, а ние сме с гръб до стената, трябва да спечелим няколко състезания, за да влезем в първата четворка. Обаче нашият безстрашен пилот е малко изнервен. Въпросът е какво по дяволите да направим, за да спечелим?

В крайна сметка Бъг беше този, който намери отговора.

СЪСТЕЗАНИЕ 44

В Състезание 44 Джейсън води от старта до финала и това му осигури десет прекрасни точки в генералното класиране.

Планът беше на Бъг.

„Спечели квалификацията и води през цялото време. Така ще си извън обсега на кандидат-убийците и ще спечелиш проклетото състезание.“

В дните между състезанията отборът „Аргонавт“ работеше заедно за презареждането на нарушената самоувереност на Джейсън.

Помогна им фактът, че Състезание 44 беше надпревара за елиминиране — последният отпада, което означаваше, че изпревареният с една обиколка отпада. По такъв начин елиминирани вече състезатели като Хорейшо Уонг в Състезание 41 не бяха проблем.

Помогна им и това, че Зейвиър Зонора реши да не участва в Състезание 44, след като имаше огромна преднина пред останалите в генералното класиране.

Всяка сутрин от този ден насетне Джейсън и неговият отбор тренираха от изгрев до времето за закуска в северните гори на Тасмания. След това се връщаха в спортното училище за учебните си занимания.

Скоро се разчу за това.

Местните и техните семейства — магазинери и работници на притежавания от спортното училище остров — мнозина от които живееха на северните острови, започнаха да излизат по балконите си със сутрешното кафе и наблюдаваха как „Аргонавт“ лавира между безпилотниците на светлината на изгряващото слънце.

Децата надаваха радостни викове, когато „Аргонавт“ се сблъскваше с някой от безпилотниците.

Задният спойлер на болида вече беше покрит с десетки малки вдлъбнатини, но що се отнасяше до Джейсън, всяка от тях беше тухла в стената на неговата увереност.

Той се преизграждаше.

Иззиждаше се наново.

В Състезание 45 кара като демон и успя да се класира трети след Зейвиър и Барнаби. Това му донесе осем точки.

Още тренировки на разсъмване.

Състезание 46 беше на вратички и воден от брилянтната стратегия на Бъг — маршрут, който го държеше настрана от всеки възможен нападател — Джейсън спечели, макар Зейвиър да го следваше по петите. Двамата приключиха състезанието с еднакъв брой вратички. Десет точки за шампионата.

Още тренировки на разсъмване.

Последва Състезание 47: победа (над Барнаби и Уошингтън в състезание, в което използва прекия път при Порт Артър — Бъг помнеше точния път през него; Зейвиър предпочете да не участва).

Състезание 48: втори (след Зейвиър; Ериъл отпадна поради технически проблем: бяха почнали да я спохождат напоследък).

Състезание 49: трети (след Кришна и Барнаби; Зейвиър дори не се опита да спечели надпреварата и пресече финала десети — имаше нужда само от тази една точка, та преднината му в училищния шампионат да стане неоспорима).

Оставаше още едно състезание, но Джейсън беше успял да мине напред в класирането.

Международно училище за пилоти Класиране в училищния шампионат

Пилот	№	Кола	Точки
1. Зонора, З.	1	„Острие на скоростта“	307
2. Кришна, В.	31	„Калкута-IV“	296
3. Уошингтън, А.	42	„Черният куршум“	278
4. Бейкър, Б.	09	„Дяволска колесница“	276

5. Чейсър, Дж.	55	„Аргонавт“	276
6. Пайпър, Е.	16	„Свирачът от Хамелн“	275
7. Уонг, Х.	888	„Малко Токио“	274
8. Шумахер, К.	25	„Синята светкавица“	273

Със своите 307 точки Зейвиър беше недостижим и шампионската титла щеше да е негова.

Варишна Кришна с 296 точки също щеше да замине за Ню Йорк, независимо от това, което щеше да се случи в последното състезание.

Обаче след тях двамата щеше да има голямо боричкане за оставащите две места за Ню Йорк. В зависимост от класирането си в Състезание 50 всеки от останалите шестима състезатели би могъл да влезе в първата четворка.

Джейсън и Барнаби Бейкър имаха равен брой точки — 276, дележа четвъртото място в класирането (и имаха само точка преднина пред Ериъл, чиито отскоро появили се дребни технически проблеми й бяха навредили много).

Обаче в действителност не бяха равни. Ако Джейсън и Барнаби свършеха сезона с равен брой точки (ако например и двамата катастрофираха в Състезание 50), Барнаби щеше да победи Джейсън по други показатели: в Състезание 49 се беше класирал 2-ри, а Джейсън — 3-ти.

Оказа се, че Джейсън има една-единствена възможност: *трябваше да победи Барнаби Бейкър*. Ако свършеше назад в класирането, трябваше да се моли резултатите на другите също да са кофти. Обаче, след като новите съюзници на Барнаби също щяха да бъдат на пистата, щеше да е трудно дори само да завърши.

Последното състезание за годината подходеше свършено за край на състезателния сезон.

Разработено, за да се поставят на изпитание всички умения на пилотите и всички възможности на летящите болиди, то щеше да се проведе на рядко използваната Писта 13 — свръхтрудно трасе, което се простираше в южна посока по протежение на свръхдълга права,

преди да се преобрази във виеща се поредица завой, които се въртяха между най-външните айсберги на Антарктика.

В този участък на трасето състезателите можеха — стига да имаха куража — да поемат по един от трите преки пътища между ледените планини. Обаче всеки от тях минаваше между два айсберга, които се удряха един в друг. Затова си бяха спечелили името „ледените Сцила и Харибда“. Обикновеното трасе не минаваше между удрящи се ледени блокове, но пък беше по-дълго. Голям риск — голяма печалба.

След това трасето поемаше обратно на север и се връщаше в Тасмания, където пилотите трябваше да намалят скоростта, за да преминат по тесните островни магистрали, преди да стигнат старт/финала в Хобарт.

Всяка обиколка отнемаше около 14 минути и след като Състезание 50 беше ендуро с 51 обиколки, това означаваше, че общата продължителност на надпреварата е 12 часа.

Обаче Състезание 50 имаше още една характерна черта, която го правеше абсолютен трепач: то беше не само изпитание за издръжливостта и уменията, но и проверка на способността да се позиционираш — Състезание 50 беше надпревара, при която последният отпаднаше.

Техническото му обозначение беше „51-3-1 Супер ендуро последният отпада“, което с прости думи означаваше, че ще продължи 51 обиколки и на всеки 3 от тях класираният се на последно място пилот ще бъде елиминиран, докато не останат само четирима пилоти, които трябваше да решат всичко помежду си със спринт от шест обиколки до финала и едно отбиване в боксовете.

Това щеше да направи битката между Джейсън и Барнаби още по-опасна: ако Джейсън бъдеше елиминиран *преди* Барнаби, за Ню Йорк щеше да замине той.

Поне едно нещо беше съвсем ясно.

Състезание 50 щеше да се проведе по ръба на нож: предстоеше отчаяна битка и кораво състезание под непрекъснатата заплаха — последният ще бъде елиминиран.

Състезание 50 не прощаваше грешките.

Победителят щеше да вземе всичко.

Джейсън се събуди целият в пот.

Поредният кошмар с катастрофа.

— Какво ми става? — прошепна той на глас.

Погледна радиочасовника до леглото си. 01:30. Посред нощ. И то нощта преди Състезание 50. Само това му липсваше.

Седна в леглото, защото реши, че сънят ще е невъзможен, поне не веднага.

Излезе да се поразходи в градината край реката.

Седна на една пейка и внезапно чу в мрака гласове и стъпки. Скри се зад една статуя и се вслуша.

Различи два гласа. Единият дълбок, на възрастен човек, а другият млад и по-тънък.

Възрастният глас:

— Добра работа. Забави изкачването ѝ в класирането.

По-младият глас:

— Правя това, което ми казват.

Възрастният глас:

— Обаче тя все още може да завърши между първите четирима. А училището не иска госпожица Пайпър да замине за Ню Йорк. Беше достатъчно неудобно, че трябваше да ѝ се разреши да учи тук — а после малкият Чейсър ѝ осигури голяма реклама в Италия. Обаче ще е върхът на сладоледа, ако опрем до нея да *представява* училището в Ню Йорк. Искам да се погрижиш това да не се случи.

По-младият глас:

— След случая с Бейкър вече не можем да изтощаваме магнитни дискове с микровълни. Бях пуснал червеи и вируси в компютъра на питмашината ѝ, обаче тя качи нов файървол, и то от добрите. Все пак смятам, че ще мога да намеря някой нов вирус, който да блокира системата ѝ.

Възрастният глас:

— Добре. Направи го.

Заглъхващи стъпки по чакъла — двамата събеседници се отдалечиха.

Джейсън се беше ококорил.

Познаваше тези два гласа.

Единият беше на Жан-Пиер Леклерк.

А другият на Върнолд Смайт — брилянтинената маймуна от училищния отдел за части и оборудване.

Утре преди състезанието трябваше да поговори с Ериъл.

Съмна се.

Зората завари Джейсън на върха на скалите с Дидо. Седяха вторачени в изгрева. Въпреки безсънната нощ се бяха уговорили да се видят. В интерес на истината Джейсън искаше да види Дидо преди състезанието — нейното присъствие му вдъхваше сили.

На хоризонта черни облаци обрамчиха издигащото се слънце.

— Как се чувстваш? — попита Дидо.

— По-добре — отговори той твърдо. — По-силен.

Очите му бяха вторачени право напред. Лице на пилот.

— А планът ти за Барнаби?

— Май ще проработи. Намерихме пропуск в техниката му. Бъг анализира маневрите му в състезанията по записите. Не го бива в остриите десни завой. Там става немарлив — прави по-широк завой, отколкото трябва, така че можеш да се стрелнеш покрай него от вътрешната страна. А това трасе е тясно и с много остри завой.

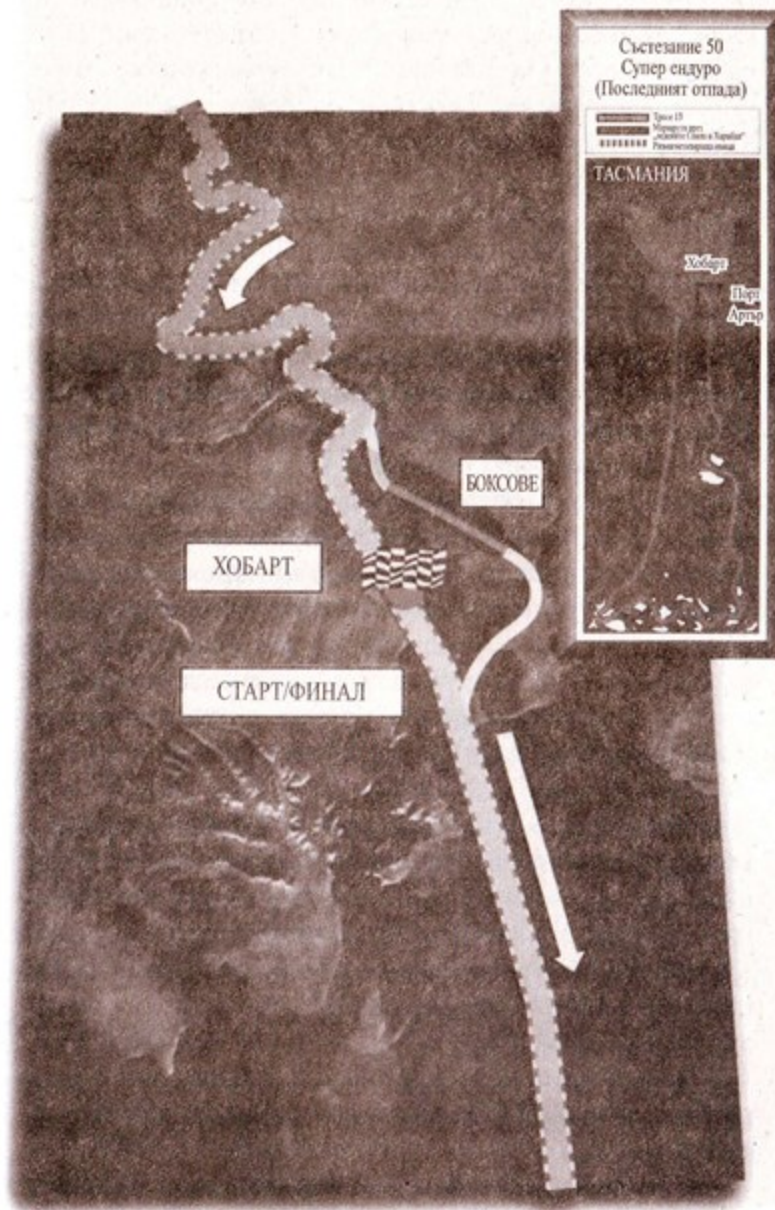
Дидо го хвана за ръката.

— Джейсън, желая ти късмет.

— Благодаря — отвърна той.

После погледна отново към хоризонта.

— Днес ще вали.

Дъждът блъскаше по правия участък пред стартовата бариера. Скрити от пороя, летящите болиди чакаха в боксовете, магнитните им двигатели бръмчаха тихо, пилотите и навигаторите бяха напрегнати. (Поради технически и други причини шестима ученици нямаше да участват в състезанието.)

Стартовата бариера на спортното училище използваше модела на някогашните римски стартови бариери, които са пускали колесниците: широка, наподобяваща арка структура, в която имаше трийсет по-

малки арки, отворени към широката права. Всяка арка подслоняваше една кола, желязна решетка преграждаше пътя ѝ. След като се дадеше сигналът, решетките щяха да се отворят и да пуснат пилотите.

Дзън!

Решетките се отвориха рязко и подобно на конете, които изскачат иззад решетката по време на Мелбърнската купа, деветнайсетте коли на учениците от Международното училище за пилоти се стрелнаха изпод арките в дъжда и започнаха петдесетото и последно състезание от училищния сезон.

Групата се понесе над океана — болидите пореха леещия се дъжд — и се отправи към долната част на света.

Барнаби Бейкър веднага оглави колоната. Джейсън гледеше да не го изпусне.

Това беше необичайно.

В предишните състезания Зейвиър беше показвал ясно превъзходство над Барнаби в ускорението на права, а сега се задоволи да се лепне плътно зад съотборника си... сякаш му правеше кеф да пътува с три четвърти от бързината си.

Джейсън веднага се сети какво става.

Зейвиър правеше заслон на съотборника си.

Пазеше му гърба!

След като на него самия не му трябваха точки, той се опитваше да подсигури победата за Барнаби. Това щеше да го вкара сред първите четирима и щеше да попречи на Джейсън да замине за Ню Йорк.

Обаче веднага щом осъзна това Джейсън се изправи пред един много по-належащ проблем.

Защото в този момент, докато се носеха ниско над блъсканите от дъжда вълни, други състезатели започнаха да атакуват „Аргонавт“.

Хоакин Кортес започна да се приближава отдясно, като се целеше *право в задния му спойлер!*

Ударът щеше да извади и двамата от състезанието, но на Кортес — който не можеше да се надява на място в първата четворка — изглежда, въобще не му пукаше. Джейсън се гмурна под него, направи нисък вираж, избегна удара...

... и в този момент Хорейшо Уонг го изпревари отляво. За разлика от Кортес, Уонг все още имаше шанс за място в челната четворка.

— Джейсън — изгърмя гласът на Сали в слушалките му. — Какво става?!

— Кортес току-що опита да се направи на камикадзе. Искат да ни изхвърлят от състезанието! — извика Джейсън. — Сигурно Барнаби го е подкупил!

— Какво ще правиш?

— Има само едно нещо, което можем да направим — да го надминем.

Джейсън натисна газта в момента, когато стигнаха до два айсберга, известни като Шикана, стрелна се пред Кортес — и зае 7-о място зад Барнаби на 1-во, Зейвиър — 2-ро, Варишна Кришна — на 3-то, Айзая Уошингтън — на 4-то, Ериъл — 5-о и Уонг на 6-о. Обаче Хоакин Кортес го преследваше по петите и търсеше възможност да го прецака.

Навлязоха в участъка с айсбергите.

Ако можеше, Джейсън щеше да се възхити на величествената гледка, която представляваха огромните ледени планини, но сега нямаше време за зяпане. Той наклони „Аргонавт“ между белите грамади, като следваше точно извивките на ивиците размагнетизиращи лампи.

В този твърде ранен етап на състезанието всички поеха по обикновения маршрут.

Обаче Джейсън знаеше много добре, че с напредването на времето, когато положението стане отчайващо, това ще се промени.

След три обиколки започна елиминирането.

В началото елиминациите бяха относително ненабиващи се на очи. Второстепенни пилоти правеха катастрофи в тесните участъци на трасето или отпадаха заради технически проблеми.

Барнаби продължаваше да води, а Зейвиър да му прави заслон от второто място.

Следваха Варишна, Уошингтън, Ериъл и Уонг.

Джейсън и Кортес бяха по петите им.

Обаче щом броят на състезателите започна да намалява, обстановката рязко се увълчи.

СЪСТЕЗАНИЕ 50

ОБИКОЛКА: 35 ОТ 51

СЪСТЕЗАТЕЛИ НА ПИСТАТА: 8

В Обиколка 38 Джейсън все още беше на 7-о място — т.е. предпоследен.

Беше започнал да се тревожи.

Основната му задача в това състезание беше да победи Барнаби, но в момента противникът му беше далеч пред него, на 1-во място, пазен от Зейвиър, докато Джейсън беше далеч назад — чак на 7-о. На пистата имаше общо осем състезатели, а пет от тях се намираха между него и Барнаби.

Хорейшо Уонг продължаваше да е на 6-о място пред Джейсън, а на 8-о зад него — Хоакин Кортес.

Кортес продължаваше да притеснява Джейсън, особено в участъка с айсбергите, като се опитваше да му разбие задния спойлер и взимаше завоите много остро — направо неразумно остро.

Накрая тъкмо целта му на всяка цена да закове Джейсън доведе до провала му. В един момент между айсбергите Джейсън взе един от завоите по-широко, като даде възможност на Кортес да нападне по права линия. Кортес веднага се възползва от възможността, без изобщо да помисли, че това може да не е шанс, а капан.

Защото Джейсън внезапно се наклони и зави, а Хоакин Кортес се блъсна в ледената стена.

Катапултиране. Взрив.

Колата на Кортес премина в небитието. Самият той и навигаторът му се спасиха с магнитните си парашути.

Но отпаднаха от състезанието.

Джейсън беше на последното място. Пред него Хорейшо Уонг се накланяше и взимаше завоите.

Джейсън разполагаше с три обиколки, за да го надмине.

Обиколка 37 — никаква възможност. Уонг решително му препречваше пътя, като от време на време използваше доста съмнителни отбранителни техники.

Обиколка 38 — Джейсън направи цялата обиколка на метър от задния спойлер на Уонг, но въпреки всичките си усилия *все още* не успяваше да го задмине.

Започна да се паникьосва. Времето изтичаше.

Профуча отново през Хобарт и започна Обиколка 39. Знаеше много добре, че тя може да се окаже последна за него.

Докато се носеше по открития прав участък, взрян в помръдващите стопове на Уонг, реши да нападне.

— Бъг, или ще надминем това копеле в тази обиколка, или отпадаме. Елиминират ни от състезанието и сбогом Ню Йорк, сбогом на всичко! Предлагам да го надминем през ледените Сцила и Харибда. Да кажеш нещо?

Бъг каза нещо.

— Приемам отговора ти за „да“ — отсече Джейсън.

Пилотите в челото на класирането влетяха на скорост в участъка с айсбергите. Всички поеха по обичайния път, Уонг също.

Но щом Уонг зави надясно, по стандартния маршрут, Джейсън рязко зави наляво, между два по-малки айсберга, и пред очите му се откри гледката на две блъскащи се ледени планини.

Бяха наистина огромни.

Бурното море и подземният механизъм караха двете ледени грамади да се разделят, а после да се сблъскват с трясък, като цимбал с божествени размери. Огромните туловища на двата айсберга бяха дълги по стотина метра, което означаваше, че пилотът трябва яко да подгони болида, за да успее да се промъкне между тях.

И Джейсън го подгони.

„Аргонавт“ нахлу с рев в сенчестия каньон между двата айсберга точно когато те достигнаха точката на най-голямото си раздалечаване...

... и след нея започнаха да се сближават.

„Аргонавт“ цепеше напред...

... каньонът се стесняваше, извисяващите се бели стени се приближаваха...

... Бъг изпищя.

Джейсън наклони „Аргонавт“ настрани, когато приближаващите се стени станаха непоносимо близки и — бууум! — двата айсберга се сблъскаха с оглушителен трясък точно в мига, когато обърнатият на 90 градуса „Аргонавт“ се измъкна с рев между тях. Зад него във водата се посипаха огромни като къщи късове лед.

— Ура! — извика Джейсън.

Кръвта блъскаше във вените му. Той върна „Аргонавт“ на стандартния маршрут... на три автомобилни дължини пред Уонг!

На 6-о място.

Уонг се ококори. Направо не можеше да повярва — Джейсън се бе оказал пред него!

— Окей, Хорейшо... — изръмжа Джеймс и очите му се присвиха, — време е да те извадим от играта.

И го направи.

Независимо какво се опитваше да направи Уонг, Джейсън отблъскваше всички негови нападения и когато Обиколка 39 свърши, Уонг се озова на седмото и последно място — и извън играта.

СЪСТЕЗАНИЕ 50

ОБИКОЛКА: 40 ОТ 51

СЪСТЕЗАТЕЛИ НА ПИСТАТА: 6

В Обиколка 40 класирането сега беше:

1-ви: Барнаби

2-ри: Зейвиър

3-ти: Кришна

4-та: Ериъл

5-и: Айзая Уошингтън

6-и: Джейсън

Както човек можеше да очаква при такова важно състезание, макар Джейсън да беше последен, все още виждаше водача в класирането.

В края на Обиколка 41 всички влязоха в боксовете.

Джейсън зави в питлейна. Във всички боксове кипеше работа. В състезание като днешното престоят в боксовете беше по-дълъг, обикновено между 30 до 50 секунди.

Когато влезе, видя Барнаби да дава газ по питлейна, за да излезе на пистата. Отблизо го последваха Кришна и Ериъл, но за всеобща изненада не и Зейвиър Зонора. По някаква причина Черния принц все още беше в своя бокс.

Джейсън влезе в своя.

Сали незабавно се залови за работа и направо надмина себе си.

Свърши толкова добра работа, че Джейсън излезе от бокса преди Айзая Уошингтън и така се озова на 5-о място.

Полетя по питлейна...

... само за да набие спирачки миг по-късно.

Кола препречваше тунела, който извеждаше на пистата.

„Острие на скоростта“ на Зейвиър Зонора.

Беше спряла направо на тунела и го беше запушила напълно — сякаш се беше развалила на излизане от бокса.

Зейвиър безразлично вдигна рамене.

— Съжалявам, вината не е моя.

Секундите отлитаха.

Джейсън кипеше от яд.

— Този кучи син ни блокира!

Направо не можеше да го повярва. С всяка секунда, която Зейвиър го задържаше тук, Барнаби се доближаваше до победата.

В този миг в огледалата на Джейсън се появи Айзая Уошингтън — изскочи от бокса и се понесе към задницата на „Аргонавт“. Очевидно нямаше намерение да намали и с тази скорост щеше да удари задния му спойлер.

За да го избегне, Джейсън започна да се промъква покрай колата на Зейвиър. Но в този момент, точно когато вече беше започнал да заобикаля „Острие на скоростта“ — изненада!

Зейвиър запали и се стрелна пред него.

Единственото, което му оставаше, беше да изругае и да подкара с максимална скорост след него. Все още беше на 5-о място пред Уошингтън, но вече много назад от Барнаби.

Джейсън караше здраво под дъжда.

В момента беше на предпоследното място и засега предпазен, от опасността да бъде елиминиран. Точно пред него се люлееше задният спойлер на черното „Острие на скоростта“. Джейсън знаеше, че Зейвиър няма да го пусне да мине.

В края на следващата обиколка, №42, Айзая Уошингтън отпадна.

Останаха петима състезатели.

Оставащите обиколки бяха девет.

Оставаше още една елиминация, преди да започне спринтът от шест обиколки до финала.

Класирането беше следното:

1-ви: Барнаби Бейкър

2-ри: Варишна Кришна

3-та: Ериъл Пайпър

4-ти: Зейвиър

5-и: Джейсън

Изведнъж Джейсън отново се озова на последното място — само че сега положението му беше особено трудно: Барнаби беше далеч напред, а състезателят непосредствено пред него беше Зейвиър — съотборникът на Барнаби.

Така започнаха Обиколка 43 и Джейсън стисна зъби. Разполагаше с точно три обиколки, за да надмине най-добрия пилот в спортното училище — може би най-добрия, който някога беше учил тук — или щеше да бъде елиминиран.

СЪСТЕЗАНИЕ 50

ОБИКОЛКА: 43 ОТ 51

СЪСТЕЗАТЕЛИ НА ПИСТАТА: 5

„Острие на скоростта“ и „Аргонавт“.

Вкопчват се с нокти и зъби.

Джейсън хвърли всичко, с което разполагаше, срещу Черния принц, но колкото и да се опитваше, не можеше да задмине „Острие на скоростта“.

Просто Зейвиър беше прекалено добър.

В Обиколка 43 Джейсън дори направи втори смел опит за преминаване през първия чифт „ледени Сцила и Харибда“, както беше направил с Уонг, но за негов пълен ужас Зейвиър го надбяга, и то по стандартния маршрут!

„Това е невъзможно — помисли Джейсън. — Щом може да ме надбяга, като заобикаля блъскащите се айсберги, няма начин да го...“

През остатъка от обиколката Зейвиър го отблъскваше с лекота: предугаждаше всяка от маневрите на Джейсън, с които той се опитваше да се стрелне покрай него в тесния участък на трасето по посока на сушата.

Обиколка 44: още никакъв пробив. Изглежда, Зейвиър се наслаждаваше на това да блокира Джейсън и да съсипва шансовете му да победи Барнаби!

Дойде Обиколка 45.

И с това последната възможност за Джейсън.

„Острие на скоростта“ и „Аргонавт“ се стрелнаха по правата покрай океана, минаха на зигзаг Шикана...

... и изведнъж Бъг направи предложение.

— Сигурно се бъркаш! — обади се Сали по радиостанцията.

Бъг отвърна, че изобщо не се бърка.

— Бъг, това е пълна лудост! Дори за теб — възрази Сали. — Със сигурност ще се претрепете.

Обаче Джейсън хареса плана.

— Браво, Бъг. Винаги си бил смелчага по сърце. Дръж се, братко, защото ще стане напечено...

Стигнаха до участъка с айсбергите.

Верен на себе си, Зейвиър се придържаше към стандартното трасе...

... докато Джейсън пое по пистата към блъскащите се айсберги.

Както и преди Зейвиър ги надмина, макар да летеше по стандартната писта, но Джейсън спечели цяла кола дължина.

Стигнаха до второто кръстовище, откъдето едното трасе водеше към втория чифт блъскащи се айсберги. Зейвиър отново избра сигурния път, но не и Джейсън.

За изненада на всички, включително на Зейвиър, той пое по трасето към блъскащите се айсберги за втори път...

... и този път излезе на стандартното трасе до Зейвиър...

... стигнаха до третото кръстовище един до друг... и Джейсън отново избра посоката към блъскащите се айсберги!

Зейвиър продължи по дългия маршрут...

... Джейсън се стрелна между двата бързо затварящи се великански ледени блока...

... и излетя с рев от другата страна в мига, когато се сблъскаха. И този път излезе *пред* Зейвиър — с цяла кола дължина.

Бяха нужни не един, не два, а цели три преки пътя, за да направят невъзможното — да задминат Зейвиър!

Зейвиър подгони болида си, мобилизира всичко, с което разполагаше, за да задмине Чейсър. Обаче Джейсън нямаше така лесно да отстъпи водачеството.

Сражаваха се в продължение на цялата обиколка, но когато след девет минути стигнаха до старт/финала, Джейсън продължаваше да води.

Петнайсетата и последна елиминация в състезанието щеше да се окаже Зейвиър Зонора.

След отпадането на Черния принц останаха само четирима състезатели, от които през следващите шест обиколки щеше да се излъчи победителят.

Но не и преди последното влизане в боксовете през Обиколка 48.

Джейсън знаеше, че този питстоп е последният му шанс да настигне Барнаби, който имаше почти 40 секунди преднина.

— Сали — обади се той по радиостанцията, — всичко е в твои ръце!

— Готова съм — чу се в отговор.

Джейсън преодоля извивките на участъка от трасето, водещ към сушата, и пред погледа му започна да израства Хобарт.

Той влетя в града и влезе в питлейна...

... в боксовете цареше обичайното оживление: старши механици тичаха нагоре-надолу, питмашини се спускаха и вдигаха, блестяха ослепителни електрически светлини.

Първите трима състезатели вече бяха в боксовете, старшите им механици вече се трудеха бясно и бяха преполовили работата си:

Барнаби.

Кришна.

Ериъл.

В момента, когато Джейсън вмъкна „Аргонавт“ в бокса, някъде над главата му се чу силен затихващ вой и изведнъж...

... цялото осветление в питлейна изгасна!

Питмашините замръзнаха.

Компютърните монитори потъмняха.

Всички се заозъртаха объркано.

Сали, която стоеше до „Аргонавт“, погледна Джейсън.

Нямаше нужда да го казват на глас.

Повреда в електроснабдяването.

Ръчен питстоп.

Джейсън и Бъг се измъкнаха от кабината за броени секунди и монтираха на ръка шест нови магнитни диска, а Сали доля ръчно охладителна течност и смени цилиндрите със сгъстен въздух.

Очевидно другите отбори не бяха тренирали често ръчен питстоп, ако изобщо се бяха сещали за това, така че просто стояха объркани в боксовете.

Барнаби крещеше на своя старши механик, сочеше с ръце, ругаеше и го караше да побърза.

Кришна схвана, че трябва да помогне на своя механик, и изскочи от болида си.

Ериъл направи същото и макар да не беше тренирала ръчни питстопове толкова, колкото отбора на Джейсън, от останалите трима състезатели нейният екип се справи най-добре.

Докато завиваше един от магнитните дискове на ръка, Джейсън чу как старшият механик на Ериъл й крещи:

— Нищо не разбирам! Някакъв гаден вирус току-що ни се стовари като цунами. Проникна през нашия файървол! Обаче е толкова силен, че се е разпрострял из останалите компютри и е блокирал електрозахранването на питлейна.

Накрая големите печеливши от неочакваното спиране на тока се оказаха Ериъл и Джейсън.

Тя беше влязла в питлейна на 3-то място, а сега излетя по него към трасето вече на 1-во!

Кришна даде газ след нея на 2-ро.

Барнаби беше големият губещ — може би защото не излезе от колата си през целия ръчен питстоп и ругаеше старшия си механик, вместо да му помогне.

Затова излезе на трасето на 3-то място...

... само на една кола дължина пред Джейсън Чейсър.

Играта беше започнала.

СЪСТЕЗАНИЕ 50

ОБИКОЛКА: 50 ОТ 51

СЪСТЕЗАТЕЛИ НА ПИСТАТА: 4

През оставащите две обиколки Джейсън настъпваше Барнаби Бейкър по петите.

По някакъв странен начин сега Джейсън се чувстваше уверен. Зейвиър вече беше извън състезанието, както и Кортес и Уонг, които се бяха опитали да го изхвърлят от надпреварата. А сега Барнаби беше на мушката му.

Той знаеше слабостта на Бейкър — острите десни завой — а такива скоро щеше да има предостатъчно.

През Шикана... между айсбергите.

Джейсън се изравни с Барнаби.

Най-добрата възможност беше в края на участъка с айсбергите при един остър десен на влизане в тунела, издълбан в последния айсберг.

Лъкатушеха между айсбергите. Джейсън се приближаваше все повече и повече до Барнаби, извисяваше се заплашително над него.

Наближиха последния айсберг и Джейсън се приготви за атаката, притиснат към Барнаби откъм вътрешната страна, в очакване да започне както обикновено широк завой...

... но Бейкър не направи нищо подобно.

Вместо това взе завоя почти безупречно, блокира Джейсън...

... и запази позицията си!

Джейсън беше потресен.

„Това не биваше да се случва!“ — изкрещя той наум.

Барнаби никога не беше взимал острите завой по този начин. Дори в предишното Състезание 49!

„Не, просто извади късмет“, каза си Джейсън и започна да се приготвя да надмине Барнаби в острия десен завой пред участъка, водещ към сушата.

Обаче Барнаби отново обърка плановете му — взе завоя добре и отблъсна нападението.

— Как успяваш, Барнаби? — попита Джейсън на глас. — Откъде знаеш...

И в този миг една мисъл го порази като удар с бухалка...

... и му разби сърцето.

Дидо!

Скок в миналото:

Тази сутрин Джейсън и Дидо седяха на скалите и гледаха изгрева на слънцето. И Джейсън й разказваше как днес планира да победи Бейкър:

— Намерихме пропуск в техниката му. Бъг анализира маневрите му в състезанията, записани на видеодиск. Не го бива в острите десни завой. Там става немарлив; отваря го по-широко от нужното, така че можеш да се стрелнеш покрай него от вътрешната страна. А това трасе е тясно и с много остри завой...

И един друг спомен се стовари отгоре му.

Денят, в който беше споделил с Дидо за своите кошмари и за най-големия си страх: да не му откъснат задния спойлер. На следващия ден Хорейшо Уонг безмилостно беше откъснал задния му спойлер; а те с Бъг едва не се убиха.

Най-големият му кошмар се беше сбъднал.

Случилото се едва не беше унищожило самочувствието му.

„О, Дидо... помисли си той. — Не е възможно!“

Но доказателствата бяха очевидни. Щом кажеше нещо на Дидо, враговете му го знаеха още на следващия ден.

Дидо беше от отбора на Барнаби и Зейвиър.

Мислите му се върнаха към Състезание 50.

„Аргонавт“ профуча над старт/финала и започна последната обиколка, Обиколка 51.

Ериъл водеше.

Кришна караше на 2-ро място.

Празно пространство. След това Барнаби на 3-то.

И накрая Джейсън на 4-то.

По същество Състезание 50 се беше разделило на две състезания: между Ериъл и Кришна за победата; и второ между Джейсън и Барнаби за 3-то място.

Що се отнасяше до Джейсън, Ериъл и Кришна бяха без значение — както и да завършеше състезанието между тях, това нямаше да промени неговото място в генералното класиране. Всичко, което трябваше да направи, беше да победи Барнаби, за да отиде в Ню Йорк. Така както стояха нещата, 3-тото място в това състезание не беше по-лошо от 1-вото.

Надолу по правата покрай океана и за последен път през Шикана.

Джейсън продължаваше да настъпва Барнаби, опитваше се да намери начин да се промъкне покрай него.

Влязоха в участъка с айсбергите.

Джейсън се замисли дали да не мине отново по маршрута между трите блъскащи се айсберга, обаче реши, че щастието може да му изневери. По-добре да остане като залепен за опашката на Барнаби — все някак си ще успее да го надмине.

Но не успя да го направи сред айсбергите.

Барнаби го блокираше, понякога нагло препречваше цялата писта, за да отблъсне атаката му.

На север обратно към Тасмания.

След това в участъка, който водеше към сушата.

Още остри завои и опровергавайки предишните си несполуки, Барнаби взе всички добре — обаче сега Джейсън го притискаше на всеки завой, колите им влизаха и излизаха почти страна до страна.

Докато Джейсън и Барнаби се бореха в централната част на Тасмания, Ериъл Пайпър, след като беше провела едно почти съвършено състезание, прекоси старт/финала с пет секунди преднина пред Варишна Кришна и се класира на 1-во място.

Барнаби и Джейсън продължаваха да се състезават.

След като Ериъл и Кришна се класираха на 1-во и 2-ро място, за тях двамата още нищо не беше решено — който от тях спечелеше тази битка, щеше да замине за Ню Йорк.

Носеха са с рев и свистене по великолепия Тасманийски мост и приближаваха последния завой в състезанието — остър ляв под надлез на магистралата — и тогава Джейсън внезапно даде газ от вътрешната му страна...

... и го изяде!

Когато се показа старт/финалът, носът на „Аргонавт“ започна леко да излиза пред муцуната на „Дяволска колесница“.

— Неее! — изрева Барнаби.

А след това направи нещо напълно неочаквано.

Паникьосан и отчаян, блъсна силно Джейсън — и двете коли се отклониха над близката ивица размагнетизиращи светлини.

Джейсън се опитваше да се пребори с кормилото — но напразно. Виждаше как пред очите му неговите магнитни дискове се изпразват с поразителна скорост.

За негов късмет същото се случваше с колата на Барнаби. Тя също губеше цялата си магнитна мощност.

В този момент Джейсън видя накъде го бута Барнаби — право в една дебела бетонна колона, подпиреща надлеза над главите им.

С ужасно скърцане и хрущене „Аргонавт“ облиза колоната и се обърна на една страна, плъзна се още малко и се спря в следващата колона.

„Дяволска колесница“ изигра същото представление, но се обърна на дясната върху пътя и сочеше назад.

Двете коли бяха под надлеза на магистралата, неподвижни, и от тях се вдигаше пушек.

— Как си? — подвикна Джейсън на Бъг: двамата висяха странично — само коланите ги държаха да не паднат.

Бъг отговори, че е добре.

Джейсън също беше добре, но предната част на „Аргонавт“ беше опряна в колоната, така че Джейсън не можеше да се измъкне от кабината.

— Бъг! Правилникът на професионалните състезания! Пилот през старт/финала. Ти трябва да пресечеш старт/финала. Дръж!

Свали волана на „Аргонавт“, както си беше оборудван с транспондер. Правилникът на ФЛК гласеше, че ако болидът не може да прекоси старт/финала, пилотът или навигаторът могат да завършат, ако прекосят линията с оборудвания с транспондер волан в ръце.

Джейсън подаде волана на Бъг и викна:

— Бягай! Бягай!

Бъг успя да се освободи от колана и буквално изпадна от кабината и се стовари тромаво на пътя. Обаче бързо стана, взе волана от ръката на Джейсън и хукна по магистралата.

По последните петстотин метра pista.

Тълпата, която се беше събрала да гледа последното състезание за сезона, никога не беше виждала нещо подобно.

Бъг тичаше по финалната права, малките му крака биеха асфалта, кръглото му очилато лице бе червено от усилието. Стискаше волана в десния си юмрук.

Прикlescеният в „Аргонавт“ Джейсън можеше само да гледа.

— Давай, Бъг, давай!

В този момент до Джейсън се чу злокобно бръмчене.

Той се обърна и видя очуканата и нагъната „Дяволска колесница“ да се повдига от асфалта и да заема позиция за полет. Изглеждаше разбита и потрошена, но все още работеше.

Бавно се завъртя във въздуха и Джейсън видя зад волана Барнаби — на лицето му играеше злобна усмивка.

Джейсън се обърна рязко — Бъг още тичаше по пътя.

Барнаби натисна газта.

Бъг тичаше. С все сили.

Нямаше конструкция за бързина: късокрак дебеланко с очила. Потта вече беше замъглила стъклата им, но той продължаваше да тича с всички сили.

Тълпата се беше изправила на крака — но не издаваше нито звук. Бе потънала в удивено мълчание.

И тогава всички видяха...

... видяха разнебитената „Дяволска колесница“ на Барнаби Бейкър да се носи под ъгъл по магистралата зад гърба на Бъг...

Гонеше го с все сили.

Не се опитваше да го прегази. Нищо подобно. Искаше да пресече старт/финала преди него. След надбягването, след всички спирки в боксовете — нещата бяха сведени до това. Единият състезател тичаше с всички сили, другият се опитваше да го изпревари с разбитата си потрошена кола.

Всички виждаха, че въпреки съвсем различната скорост, с която се движеха, двамата противници ще стигнат старт/финала почти едновременно...

И в този момент от тълпата се понесе мъжки глас:

— Давай, Бъг, давай!

Това беше Хенри Чейсър.

И докато наблюдаваше тази странна надпревара, тълпата се присъедини към бойния му вик:

— *Давай, Бъг, давай!*

— *Давай, Бъг, давай!*

Малките крачета на Бъг блъскаха асфалта.

„Дяволската колесница“ набра скорост.

Безпомощно приклещен на седалката си в кабината, Джейсън можеше единствено да гледа.

Бъг изтича през огромните бели букви преди финала — СТАРТ/ФИНАЛ — в момента, когато „Дяволска колесница“ ускоряваше с рев зад гърба му...

... идваше все по-близо и по-близо...

... Бъг видя линията — същинския старт/финал, дебела бяла черта, която пресичаше платното пред него от край до край — и докато ревът на „Дяволска колесница“ изпълваше ушите му, се хвърли...

СЪСТЕЗАНИЕ 50

ОБИКОЛКА: 51 ОТ 51

СЪСТЕЗАТЕЛИ НА ПИСТАТА: 4

В историята на Международното училище за пилоти това вероятно щеше да остане най-странната снимка от фотофиниш.

На нея се виждаше Бъг, замръзнал във въздуха, плонжиращ над старт/финала, стиснал в протегнатата си напред ръка волана на „Аргонавт“. В задната част на снимката се виждаше зависналата във въздуха „Дяволска колесница“, фюзелажът замъглен от набраната скорост... а носът само на десет сантиметра от бялата линия.

Благодарение на малките крачета на Бъг отбор „Аргонавт“ беше победил Барнаби Бейкър с по-малко от педя.

Хенри Чейсър помоли да получи копие от снимката и училището му даде.

Той я сложи в рамка и я закачи във всекидневната на семейство Чейсър.

В боксовете избухна неописуема врява.

Джейсън изскочи от току-що докарания на буксир „Аргонавт“ и стрелна ръце във въздуха. Сали го прегърна и двамата заподскачаха от радост.

Вече знаеха резултата.

Резултатите от Състезание 50 промениха драматично генералното класиране в училищния шампионат:

**Международно училище за пилоти
Класиране в училищния шампионат**

Пилот	№	Кола	Точки
1. Зонора, З.	1	„Острие на скоростта“	313
2. Кришна, В.	31	„Калкута-IV“	305
3. Пайпър, Е.	16	„Свирачът от Хамелн“	285
4. Чейсър, Дж.	55	„Аргонавт“	284
5. Бейкър, Б.	09	„Дяволска колесница“	283
6. Уошингтън, А.	42	„Черният куршум“	283
7. Уонг, Х.	888	„Малко Токио“	278
8. Шумахер, К.	25	„Синята светкавица“	275

Изведнъж класираните на първите четири места бяха съвсем други.

Барнаби и Уошингтън бяха изпаднали напълно от четворката, заменени от Ериъл — която със спечелените 10 точки заради първото място се беше изкачила от 6-о на 3-то място, и Джейсън, който за третото си място беше спечелил 8 точки и се изкачи от 5-о на 4-то.

Заедно със Зейвиър и Кришна за Ню Йорк щяха да заминат Ериъл и Джейсън.

Това зарадва Джейсън не по-малко от мисълта, че Барнаби Бейкър и Айзая Уошингтън няма да ходят никъде.

Но в този момент се случи нещо друго, което го откъсна от мислите му.

Дидо се втурна в бокса.

Усмихна се радостно на Джейсън и се затича към „Аргонавт“.

Дидо прегърна Джейсън...

... но той не отвърна на прегръдката.

Тя веднага забеляза липсата на ответна реакция и се дръпна.

— Джейсън, какво има? Ти успя! Влезе в челната четворка. Спечели си участието в Ню Йорк Чалънджър.

В първия миг Джейсън не продума. В интерес на истината, не знаеше какво да каже. Никога не го бяха предавали по толкова нагъл начин.

В продължение на няколко дълги секунди той гледаше Дидо — търсеше по лицето, в очите нещо... каквото и да е. Нещо, на което би могъл да се довери, да повярва.

Но не намери.

Бъг и Сали веднага забелязаха, че нещо не е наред, и то сериозно. Обаче останаха настрана.

— Джейсън? — попита Дидо. — Какво е станало?

— Трябва да ти кажа нещо — отговори той. — Нещо много лично...

— Да? — нежно каза Дидо.

— ... така че, надявам се, когато го предадеш на Зейвиър и Барнаби, да го повториш дума по дума.

Дидо пребледня.

Бъг ги гледаше невярващо. Сали също.

Дидо заекна:

— Джейсън... аз... какво говориш...

— Дидо, зная какво си направила. — Джейсън поклати глава. — Предавала си им всичко, което ти казвах. За страховете ми. За стратегиите ми като надминаването на Барнаби в остър завой. Неща, които никога не съм казал на никого друго. Вероятно си им предавала и информация за здравословното ми състояние. Сега се чудя за закъсненията ни до късно през нощта преди важни състезания, както преди онова в Италия. Питам се, дали не ме държеше нарочно буден до късно?

Дидо не каза нищо.

Сали я гледаше гневно.

Бъг беше зяпнал.

— Дори онзи случай в кафенето, когато Барнаби те заяде и ти го отсвири — обзалагам се, че и това беше постановка.

Сякаш за да потвърди, Дидо наведе глава.

— Така че когато ги видиш следващия път — продължи Джейсън, — кажи им: „Джейсън Чейсър е отново в играта. Отново и с всички сили“. Което означава, че следващия път, когато сме на една писта, те ще загубят. А що се отнася до теб, Дидо, моля те, върви си.

Гледаше я как си тръгва с нетрепващи очи.

Веднага след края на Състезание 50 започнаха да се задават въпроси за катастрофалното прекъсване на тока при последното влизане в боксовете по време на Обиколка 48.

Директорът по състезанията Колдър оглави разследването...

... и бързо направи някои сензационни открития.

Старшият механик на Ериъл се оказа прав: в Обиколка 48 питмашината на Ериъл била нападната от супермошен компютърен вирус.

Обаче същата сутрин Ериъл, предупредена от Джейсън, беше инсталирала нов файървол в системата си и беше отблъснала страшния вирус. За съжаление тогава вирусът бе започнал да търси нов приемник и го беше открил в лицето на училищната електрическа мрежа.

Като питон, който първо смазва, а после поглъща жертвата си, вирусът се беше увил около електрозахранването на училището... и

мрежата бе престанала да функционира.

Скоро беше открит компютърът — източник на вируса: оказа се машината на Върнолд Смайт от училищния отдел за части и оборудване.

Смайт си призна почти веднага и набърка не кой да е, а директора на училището Жан-Пиер Леклерк в заговора за намаляване на възможностите на Ериъл Пайпър в спортното училище, който бе започнал още от Състезание 1 и източените магнитни дискове. И защо?

Защото била момиче.

Леклерк отхвърли обвиненията и заяви, че е невинен, обаче лицето му разкриваше истината — беше го направил тъкмо той.

Училищното настоятелство още същата вечер проведе извънредно заседание и отстрани Леклерк заради предстоящото разследване. През това време изпълнителен директор щеше да е директорът по състезанията Колдър — човек с безупречно име.

Джейсън и Ериъл просто наблюдаваха драмата, която се разиграваше пред очите им.

— Благодаря за предупреждението тази сутрин — каза Ериъл, докато гледаха как Леклерк се измъква от спортното училище, качва се на колата си и потегля.

— Няма защо — отговори Джейсън. — Наистина.

На следващата вечер се състоя ежегодната представителна вечеря по случай края на учебната година.

Беше официална проява с участието на родители, приятели и някои от спонсорите. Домакинстваше изпълнителният директор Колдър.

Джейсън седеше на масата с отбор „Аргонавт“ и родителите си и за пръв път тази година цялото семейство на Сали — нейните родители и всичките ѝ осем рижи и много горди братя. Всичките току-що пристигнали от Шотландия.

Докато се настаняваше, Джейсън забеляза Дидо на масата на Зейвиър Зонора — седеше до него.

— Поразпитах — прошепна Сали, когато забеляза, че гледа към Дидо. — Оказа се, че му е братовчедка. Но не е от кралско потекло. Майка ѝ е сестра на кралицата на Моневи. Живее в Италия.

— Да, запознахме се в Италия. Точно преди Италианското бягане. Аз смятах, че е било късмет, случайност, съдба... Но не е било. Било е номер, голяма измама — и аз се оставих да бъда излъган.

Сали го погали по косата.

— Джейсън, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, чуй ме: ако Зейвиър изпрати някой от красивите си италиански братовчеди, аз също ще му издам всичките си тайни.

— Сериозно?

— Абсолютно — ухили се тя. — Но не преди да изсмуча всичките му жизнени сили на тоя жребец! — Изригна в гръмогласен смях, тупна Джейсън по гърба и нареди: — А сега млъквай, яж и се наслади на вечерта, изгряваща звезда такава!

След като сервираха основното ястие, започна раздаването на наградите.

„Острие на скоростта“ буквално обра всичко възможно.

Първо място в генералното класиране на училищния шампионат: Зейвиър. За това му поднесоха огромна купа.

Медалът на Международното училище за пилоти за най-добър пилот също беше връчен на него.

Наградата на учителите за най-добър старши техник получи механикът на Черния принц — Оливър Кох. Обаче неговата победа беше с малка разлика, защото победи Сали Макдъф само с два гласа.

Джейсън не спечели нито една награда.

Но въобще не го беше яд.

Беше изкарал една невероятна година в спортното училище, но за него не беше най-важното да печелиш награди, а да набереш точки за договор с професионален отбор. А той вече беше карал за професионален отбор по време на състезанието в Италия.

И ако — защо не — спечелеше Ню Йорк Чалънджър, щеше отново да се състезава в някой от професионалните турнири, защото победителят в Чалънджър автоматично получаваше покана за участие в Ню Йорк Мастърс.

Тук трябва да добавим, че тази вечер беше връчена още една награда, в която Джейсън смяташе, че има някакво участие.

Защото призът за най-добър учител не попадна на масата на Зейвиър Зонора. Беше странен пропуск, защото мнозина бяха готови да припишат успехите на Черния принц на превъзходните уроци на Зороастро.

Обаче също така мнозина от преподавателите в спортното училище още не бяха забравили непочтената постъпка на Барнаби Бейкър по време на Спонсорския турнир — доста си мислеха тайно, че Зороастро е играл някаква роля в нея.

Това беше причината за учител на годината да бъде обявен Скот Сиракюз.

Накрая — и съвсем на място — вечерта завърши с повикването на четиримата състезатели, които щяха да представят спортното училище в Ню Йорк Чалънджър — Зейвиър, Кришна, Ериъл и Джейсън — на сцената, за да бъдат аплодирани от близките си и от всички присъстващи.

След седмица Джейсън отново седеше на един тревист нос и гледаше залеза. До него бяха Сали и Бъг.

Внезапно — руум! — летяща патрулка прелетя над тях и затули гледката.

Отлетя наляво към грандиозната брегова линия на Ню Йорк Сити.

Джейсън се загледа в небостъргачите, в извитите окачени мостове и безбройните светлини на остров Манхатън.

И очите му се присвиха.

СЕДМА ЧАСТ ЧАЛЪНДЖЪР

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ

През есента Ню Йорк Сити беше възхитителен.

Листа, сякаш покрити с ръжда, бяха посипали Сентръл Парк. Небостъргачът на „Крайслер“ блещукаше като диамант. Бруклинският мост се издигаше високо на новите си магнитни пилони. Двете светлинни колони — двата лъча светлина, които се извисяваха от мястото, където някога бяха стояли небостъргачите близнаци на Световния търговски център — пронизваха небето.

С есента пристигаха и отборите от ФЛК. Защото най-големият град в Америка се превръщаше за една седмица в поредица от най-невероятните улични писти на света.

Пето авеню се превръщаше в Главна квартира на състезанията, а широката бяла линия на старт/финала се прекарваше пред главния вход на небостъргача „Емпайър Стейт“. Свръхстръмни летящи трибуни се издигаха по протежение на широкия булевард.

Питлейнът с боксовете се намираше на Шесто авеню, успоредно на Пето. Пилотите стигаха до тях, като завиваха при Нюйоркската публична библиотека и поемаха в южна посока зад Емпайър Стейт Билдинг.

През седмицата на серията състезания от турнира Мастърс във въздуха над нюйоркските авенюта и улици се виждаше феномен, характерен само за него: *конфети шоу*.

Градските каньони от улици се изпълваха с бавно валящи бели хартиени късчета. За да отпразнуват своя спортен карнавал, нюйоркчани хвърляха от прозорците си малки парченца нарязана хартия, като по този начин създаваха удивителен и несекващ дъжд от бели конфети. Улиците трябваше да се чистят всяка вечер, защото нередко слоят конфети беше шест-седем сантиметра.

Днес беше понеделник — ден на всеобщата подготовка.

Във вторник щеше да се проведе Чалънджър — състезание, което се смяташе от мнозина за парад на най-обещаващите млади пилоти.

В сряда се провеждаше парадът на 16-имата състезатели, класирали се за участие в Мастърс — по Пето авеню пред техните радостни почитатели.

Всичко щеше да започне в четвъртък — по едно състезание на ден в продължение на четири сензационни дни, като броят на състезателите щеше да намалява с по четирима всеки ден. Беше нещо подобно на „последният отпада“, *но тук правилото важеше през цялата серия състезания* — последните четирима състезатели се елиминираха. Докато за четвъртото и последно състезание не останеха само четирима пилоти.

В четвъртък **Състезание 1:** суперспринт „Либърти“ — бързо състезание на обиколки по улиците на Ню Йорк и къс участък, който минаваше покрай и около Статуята на свободата. На това място пилотите трябваше да вземат най-острия завой в света на спорта — 9 G извивка, известна като Лакътя на статуята. В този прословут завой нередко ставаха катастрофи.

Петък — **Състезание 2:** Манхатънско състезание на вратички — 250 вратички, разположени из лабиринта на нюйоркските улици.

Събота — **Състезание 3:** Преследването — масово преследване, в което пилотите въртяха кръгово около остров Манхатън. Основната му характеристика: монтирани на мостовете йонни водопади — великолепни, но смъртоносни завеси от йонизирани частици, които падаха от всеки от многото манхатънски мостове; водопадите нулираха магнитната мощност на всеки болид, който мине през тях. Последният завой във всяка обиколка от това състезание беше Лакътя на статуята; финалът — Бруклинският мост.

След това в неделя беше ред на последното състезание от сериите Мастърс — **Състезание 4:** Търсенето — най-дългото състезание от серията. То отвеждаше пилотите от остров Манхатън нагоре по провинциалните магистрали на щата Ню Йорк и през големите подводни кухни на Ниагарския водопад на канадската граница. Там всеки състезател трябваше да грабне своя „трофей“, изпратен на място по-рано сутринта, и да го донесе обратно в Ню Йорк Сити. Печелеше състезателят, който пръв пресече финала с трофея си.

Джейсън много обичаше това състезание. От години седеше пред телевизора по цяла седмица заедно с баща си и гледаха всяка минута от сериите Мастърс.

Винаги си беше мечтал да дойде в Ню Йорк и да гледа сериите Мастърс на живо, но пътят беше дълъг, билетите ужасно скъпи и семейството му никога не можа да си го позволи. Най-много, което можеха да направят, беше да гостуват на братовчедите си в Ню Джърси и да гледат някои от надпреварите отдалече.

Но сега беше тук, в Ню Йорк (макар да беше отседнал при същите братовчеди в Ню Джърси), за да се състезава в Чалънджър — и имаше минимален шанс да участва в Мастърс.

По дяволите, дори да изхвърчеше от Чалънджър, все пак му оставаше възможността да остане за Мастърс турнира и да го гледа на живо!

Това си беше направо фантастика.

Сбъдната мечта.

СЪСТЕЗАНИЕ „ЧАЛЪНДЖЪР“

ВТОРНИК

15 МИНУТИ ДО СТАРТА

Също като в състезанията в спортното училище, за Чалънджър не се провеждаха квалификации — състезанието осигуряваше равен старт за всички. Колите влизаха в стартовите арки и се приготвяха за състезанието.

Джейсън огледа останалите състезатели: най-добрите от съответните лиги, области и училища.

Маркос Христос от Гърция в колата си, „Ейриън“, номер 12, номерирана така в чест на дванайсетте подвига на Херкулес. Христос се беше класирал на първо място в Европейската второстепенна лига — подразделение на Международната професионална серия.

Едуардо — от Централно & Южноамериканско училище за пилоти в Бразилия. Подобно на Зейвиър, той беше спечелил шампионата в своето училище и съответно професионален договор с второстепенния отбор „Кастолди“. След като не се ползваше с толкова добро име като Международното училище за пилоти, Централно & Южноамериканско училище за пилоти беше получило само две покани за състезанието „Чалънджър“.

Правеен Чандра — от много доброто Индийско училище за пилоти.

Жанг Лао — класираният се на трето място в Руско-китайската лига — боен пилот от китайските ВВС. Неговият болид с форма на изстребител, „Чун-Г'И“, беше номериран 8, защото китайците вярваха, че числото 8 е най-щастливото от всички.

Най-вдъхващи страх бяха двамата класирали се на първо и второ място в Руско-китайската лига: руснаците близнаци Игор и Владимир Кротски. Със своите лъскави еднакви „Миг 90“ — „Червен дявол I“ и „Червен дявол II“ Игор и Влад бяха отговорни за не по-малко от 16 катастрофи в Руско-китайската лига. Никой от двамата не беше пострадал, но една от жертвите беше загинала. Така или иначе Руско-китайската лига беше прочута със суровите нрави, които царяха в тамошните състезания.

Зейвиър Зонора беше името в устата на всички.

За букмейкърите той беше фаворитът с най-голям шанс да спечели — изключителното му класиране на четвърто място в Италианското бягане

беше оказало въздействието си. Освен това се бяха разпространили сведения за неговото пълно превъзходство в Международното училище за пилоти.

В Чалънджър щяха да участват общо 30 пилоти — талантиливи състезатели от всички краища на света — и всеки от тях знаеше, че победата тук може да промени напълно живота му.

Джейсън тъкмо се готвеше да се качи в „Аргонавт“, когато някой застана до колата му.

Зейвиър. С черния си състезателен гащеризон и с каска под ръката.

До него стоеше Дидо — Джейсън реши, че вероятно е за психологическо въздействие.

— Господин Чейсър, реших да се отбия и да споделя с теб една интересна статистика, която току-що открих — каза Зейвиър.

— И каква е тя?

Зейвиър пусна зла усмивка.

— От всички състезания, когато сме участвали и двамата, ти само веднъж успя да спечелиш наистина. И това беше много отдавна — в Състезание 25. А днес не се дава награда за второто място. Само победителят получава извънредната покана за участие в сериите Мастърс. Според статистиката, когато се състезаваме, *аз не много често завършвам втори*. — Зейвиър се обърна да си върви. — Реших, че не е лошо да го знаеш.

— Благодаря — отвърна Джейсън. — Ще го имам предвид.

Всъщност Джейсън мислеше много за Зейвиър.

Той знаеше много добре своя резултат в двубоите с Черния принц: с изключение на Състезания 25 и 50 (и мързеливия опит на Зейвиър в състезание 49, но той не се броеше), той винаги го беше побеждавал в двубой.

Простият факт беше, че Джейсън просто не можеше да го надмине.

В Състезание 50 само благодарение на отчаяна маневра — минаването последователно и през трите ледени Сцила и Харибда — успя да мине пред Зейвиър.

Затова през тази седмица Джейсън и неговият отбор работеха върху стратегии как да надмине „Острие на скоростта“.

Бяха изгледали видеодисковете и всички предавани по телевизията състезания, в които беше участвал Зонора, както в спортното, така и извън

него. Бяха анализирали спиранията в бокса и как неговият технически екип се държи по време на състезания.

Тяхното заключение: Зейвиър беше съвършен пилот. Отбранителната му техника беше непробиваема; работата на техническия му екип — почти безпогрешна. Оливър Кох, неговият старши механик, беше толкова добър, че не само осигуряваше бързо като светкавица обслужване в бокса, но осигуряваше Зейвиър и информационно — за всяка обиколка каква преднина има пред съперниците и дали я увеличава, или те я съкращават.

Бяха невероятен екип.

— Прекалено е добър — беше казала Сали, докато снощи седяха пред телевизора и гледаха финаширането на Черния принц в Италианското бягане: „Острие на скоростта“ профуча през линията на финала, а Зейвиър вдигна победно ръка във въздуха. — Не виждам пукнатина в бронята му.

Бъг също каза нещо.

— Няма съвършени хора, Бъг. — Джейсън поклати глава, вторачен в екрана. — Сали, донеси видеодиска с финала на Спонсорския турнир, ако обичаш.

Сали го донесе и го пуснаха. Гледаха как Зейвиър пресича финала с преднина пред противниците си, включително Джейсън на финала. Щом пресечеше финала, Зейвиър винаги правеше едно и също — стрелваше ръка във въздуха, сякаш нанася кроше.

Сали вдигна рамене.

— Джейсън, мисля, че моделът му на поведение е напълно ясен. Зейвиър се състезава. Зейвиър печели.

— Да, така е — тихичко отговори Джейсън. А после очите му изведнъж светнаха. — Сали, Състезание 25. Надпреварата, в която го победих. Има ли запис от него?

— Не.

— Но нали *имаше* фотофиниш? Имаме ли копие от снимката?

— Да. Трябва да е някъде тук. — Тя порови в дневника на състезанията, измъкна една снимка и му я подаде.

Джейсън я огледа внимателно.

И се усмихна.

На лицето му се изписа задоволство.

— Какво намери? — попита Сали учудено.

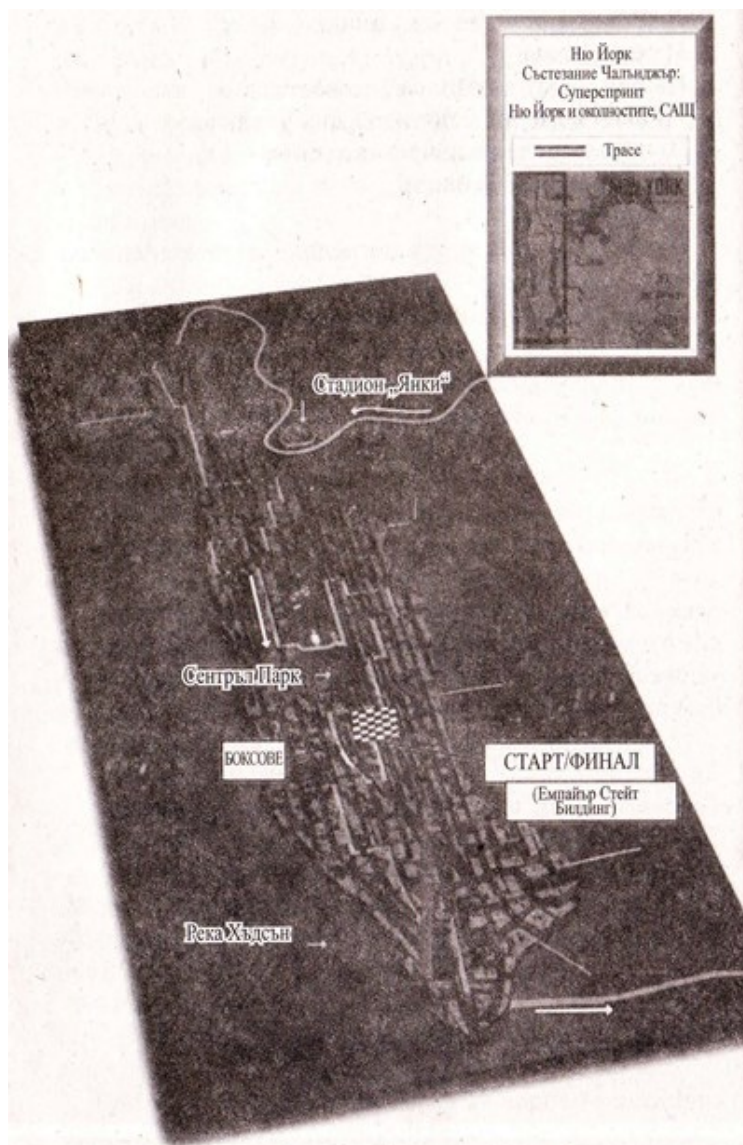
Джейсън гледаше напрегнато снимката.

— Слабостта на Зейвиър.

— И каква е тя?

Джейсън се обърна и я погледна в лицето. А после каза:

— Зейвиър *си мисли*, че е велик пилот.

СЪСТЕЗАНИЕ ЧАЛЪНДЖЪР

ОБИКОЛКА: 13 ОТ 30

Чалънджър беше състезание на шеметните скорости — ако вземеш някой завой по-отворено, колата отзад веднага ще се промуши покрай теб. Ако пропуснеш завоя с няколко метра — *три* болида ще се стрелнат през освободеното от теб пространство.

Трябваше да се съобразяваш и с непрекъснатия дъжд от конфети в градския участък от трасето — те замъгляваха въздуха като облак и ограничаваха видимостта. Болидите, които се движеха със скоростта на куршум, вдигаха огромни гейзери от конфети.

Трасето на Чалънджър беше супертясно и се извиваше като змия през околностите на Ню Йорк — от финалната права на Пето авеню до международното летище „Д. Ф. Кенеди“ през Бруклин. След това обратно в Манхатън през Куинс, Бронкс и стадиона „Янки“. Сложността на трасето се отразяваше отрицателно на магнитните двигатели — пилотите щяха да имат нужда от пет стопа за трийсетте немного дълги обиколки.

Още с изскачането от арките двама пилоти се озоваха начело.

Зейвиър и Джейсън.

Веднага след старта Черния принц пое водачеството.

Джейсън се беше залепил за него.

Група от десетина преследвачи се носеше подире им. Сред тях бяха Ериъл и Варишна Кришна.

В третата обиколка, докато преследвачите се носеха с рев по финалната права Пето авеню, злокобните близнаци от Русия Игор и Влад Кротски прецакаха първата си жертва: индийския пилот Чандра.

Резултатът беше катастрофален.

Фактически щеше да влезе в историята като най-голямата верижна катастрофа в историята на ФЛК.

Чандра летеше начело на групата преследвачи и братя Кротски в желанието си да се промъкнат покрай него го притиснаха от двете страни. Единият го удари в предната лява част, другият отзад вдясно, което го принуди да се завърти и да се плъзне странично.

Проблемът беше, че Чандра искаше страшно много да спечели това състезание и не отстъпи.

И направи най-голямата грешка в живота си. Даде газ, за да се измъкне от клещите на руснаците... и се стрелна напред, като завъртя колата си странично срещу вятъра — и веднага изгуби скорост.

Бам!

Бам!

Бам!

Идващите след него трима състезатели се блъснаха в болида му с пълна скорост. Настана страхотна касапница.

Летящи боледи се носеха във всички посоки по Пето авеню.

Колата на Чандра се стовари на земята и се смачка като бирена кутийка.

В този момент Жанг Лао се заби в него.

Катапултиране. Взрив.

Следващият беше Варишна Кришна. Блъснат от двама други състезатели, той не можа да избегне грозната купчина метал, в която се бяха превърнали боледите на Чандра и Лао. Той и неговият навигатор

катапултираха една милисекунда преди „Калкута-IV“ да се вреже в отломките и самата тя да се превърне в скрап.

Четвъртата и последна кола, която се блъсна в металната купчина, беше „Ейриън“ на Маркос Христос. Той успя да извърти болида вертикално, за да избегне купчината скрап, но закачи отломки с лявото си предно крило, то се отчупи, гръцкият пилот изгуби контрол над болида, стрелна се надясно през Пето авеню и елиминира още трима състезатели!

Само магнитната мъртва зона ги спаси да не се блъснат в най-близката сграда и да не се размажат в стените ѝ.

Четвъртата кола мина през мъртвата зона, спря и като простреляна птица падна на асфалта.

Крайният резултат от тази голяма верижна катастрофа беше двойк.

Първо: катастрофата беше причина от двете страни на Пето авеню да израснат две купчини потрошени боледи, които оформяха своего рода тясна вратичка, през която можеше да минава само по една кола.

Второ: Зейвиър Зонора и Джейсън Чейсър успяха да се откъснат от останалите състезатели.

Нюйоркското състезание Чалънджър, в което победителят взимаше всичко, на практика сега се оказва само с двама съперници.

СЪСТЕЗАНИЕ ЧАЛЪНДЖЪР

ОБИКОЛКА: 18 ОТ 30

Зейвиър и Джейсън начело.

Сами.

Пилотираха в състезанието на живота си.

Стрелкаха се наляво и надясно по градския участък от трасето. След това поеха с рев по бруклинските улици, преди да се стрелнат по пистите на международното летище и да намалят на остриите завой.

През цялото време Зейвиър караше съвършено и нито веднъж не даде възможност на Джейсън да го задмине.

Джейсън беше само на няколко дължини зад „Острие на скоростта“.

Всъщност с всяка обиколка скъсяваше разстоянието по свръхтясното трасе през града точно преди да излязат на финалната права — обръщаха се наляво и надясно из покритите с конфети каньони на Ню Йорк Сити — обаче в правите градски участъци Зейвиър се отскубваше напред и стопяваше наваксаното от Джейсън.

Положението му беше до болка познато.

Независимо какво опитваше, Джейсън не можеше да мине покрай Черния принц. Беше на половин секунда от него, но със същия успех можеше да е и на половин час.

Мина и Обиколка 20, а Зейвиър продължаваше да е начело.

Обиколка 25 — Джейсън все още беше зад Зейвиър.

„Той е просто прекалено добър. Прекалено добър! Но това е и неговата слабост, защото се мисли за велик.“

— Сали? — каза той по радиото. — Време е да стартираме плана. Готова ли си?

— Ти си абсолютно луда суперзвезда! Но точно затова те обичам. Добре, да почваме.

Джейсън направи следващата обиколка — Обиколка 26 — с бързината на куршум, лепнат за задния спойлер на Зейвиър, но в сравнение с предишните обиколки имаше чувството, че е изостанал.

И това беше вярно.

— Джейсън — обади се Сали, — тази обиколка си със секунда побавен от Зейвиър.

— Секунда не е страшно. Надявам се, че Оливър Кох също го е забелязал — отговори Джейсън.

Обиколка 27-и Джейсън изостана още от Зейвиър.

— Все още половин секунда... — осведоми го Сали. — Той ти се измъква!

Беше вярно. Зейвиър вече му се измъкваше и дори зрителите можеха да го забележат.

Обаче това беше част от плана. Планът можеше да успее единствено ако Зейвиър си помисли, че печели преднина.

Тъй като оставаха само три обиколки, състезанието изглеждаше вече решено.

Зейвиър водеше.

Джейсън летеше зад него.

След това празнина, благодарение на голямата верижна катастрофа. После двамата руснаци и Ериъл Пайпър.

Обиколка 28 — Зейвиър вече водеше на Джейсън с две секунди.

* * *

В боксовете Сали хвърли поглед към Оливър Кох — старшият механик на „Острие на скоростта“ гледаше екрана на компютъра и говореше бързо в микрофона.

— Оливър ухапа въдицата — съобщи тя по радиото.

— Чудесно — отговори Джейсън. — Нали точно това внимание към подробностите му спечели титлата Старши механик на годината. Сега ще му помогне да изгуби това състезание.

Обиколка 29 — преднината на Зейвиър се увеличи с още 0,2 секунди.

Сали си пое дълбоко дъх.

— Джейсън, дано да си прав.

Започна последната обиколка.

Преднината на Зейвиър беше цели 2,2 секунди. Дори да го настигнеше в S-образния участък в града, който беше близо до финалната права, Джейсън щеше да спечели само секунда.

Зейвиър вече беше недостъпен.

Обаче тогава се случи нещо странно.

Веднага щом започна последната обиколка, Джейсън започна да догонва Зейвиър — бавно, в продължение на цялата обиколка.

Стигнаха до международното летище и преднината беше 2,0 секунди.

Нагоре през Куинс — и преднината се смали до 1,7 секунди.

После през Ййст Ривър и надолу през Бронкс — и преднината вече се беше смалила до 1,5 секунди.

Бъг каза нещо.

— Знам, знам! — тросна се Джейсън. — Ако съм прав, всичко ще стане така, както го намислих. На това разчитам! Финалната права на *последната* обиколка е единственото място, където мога да го пипна.

В този момент двете коли започнаха да заобикалят стадион „Янки“ и поеха на юг в пълните с конфети градски каньони за последен път.

И Джейсън атакува.

Както беше правил през цялото състезание — в острите десни завои в града.

Преднината на Зейвиър започна бързо да се топи:

1,2 секунди...

1,1 секунди...

1,0...

Докато накланяше болида и описваше зигзаги между сградите на Горен Уест Сайд, Джейсън видя през облаците падащи конфети „Острие на скоростта“ — и видя, че го приближава все повече и повече.

Зейвиър вероятно очакваше точно това — последен опит, последен напън.

„Точно това е ключът“, мислеше си Джейсън.

Двамата се стрелнаха през Сентръл Парк при пресечката на 79-а улица — и когато излетяха от Сентръл Парк откъм страната на Пето авеню, преднината на Зейвиър се беше стопила до половин секунда.

Оставаха само двадесетина секунди от състезанието. Болидите се спуснаха през Горен Ийст Сайд през снега от конфети. Зейвиър взимаше завоите перфектно и не можеше да бъде надминат, но Джейсън идваше все по-близо.

Видя се и последният завой, водещ на Пето авеню.

— Почваме — каза Джейсън.

Двете коли излязоха на правата.

И тогава Зейвиър го направи — точно както Джейсън се беше надявал.

На триста метра от финала той замахна с юмрук към небето в знак на триумф.

Както го беше правил при всяка от победите си в Спонсорския турнир.

И в Италианското бягане.

Както и при всяко друго състезание, което беше печелил в спортното училище.

Както Джейсън правилно беше забелязал, Зейвиър имаше навика да празнува предварително.

В този миг Джейсън даде газ до дупка.

Гледката беше удивителна.

Зейвиър в „Острие на скоростта“ се носеше по Пето авеню под одобрителните възгласи на тълпата. Цепеше падащите като сняг конфети, вдигнал триумфално юмрук...

... и неочаквано до него сякаш от нищото изскочи „Аргонавт“!

Когато двете коли стигнаха до купчината смачкан метал, останал от двете страни на финалната права от участвалите във верижната катастрофа боледи, Джейсън се стрелна напред и плъзна болида си пред този на Зейвиър!

Тълпата ахна от тази дързост.

Очите на Черния принц направо щяха да изскочат.

„Аргонавт“ влезе с рев в тесния проход между отломките и се стрелна от другата страна като ракета към финала.

Пресече го.

Първи.

Първо място.

Причината беше снимката.

Снимката от единствената победа на Джейсън над Зейвиър. Победата в Състезание 25 благодарение на фотофиниша.

Вторачен внимателно в нея вечерта преди Чалънджър, Джейсън беше забелязал нещо много странно.

Там, където преди беше виждал само как носът на „Аргонавт“ пресича финала сантиметри преди „Острие на скоростта“, сега видя нещо съвсем различно.

Зейвиър, който си беше помислил, че е спечелил, макар това да не беше така, беше вдигнал преждевременно ръка във въздуха.

Така Джейсън беше съставил своя план — щеше да използва съвършения екип механици на Зейвиър срещу него, като им позволи да го охранават с информация за нарастващата му преднина. А после, *в последната обиколка, щеше да нанесе своя удар*. През цялата последна обиколка щеше по малко да навакхва изоставането и да го *надмине на финалната права*. Мястото, където той сваляше гарда си — единственото място на пистата, където беше уязвим.

Нюйоркската тълпа зарева от удоволствие: не можеше да повярва, че може да се измисли подобна смела стратегия.

Джейсън беше изненадал всички.

Когато влезе в питлейна, всички телевизионни екипи в града се бяха струпали пред неговия бокс.

След заслужените прегръдки, разменени със Сали и Бъг зад затворените врати на бокса, той излезе, за да се изправи пред медиите.

— Джейсън! Джейсън! Предварително ли беше планирал всичко?

— Джейсън! Откъде знаеше, че Зейвиър ще допусне такава новобранска грешка?

— Джейсън! Как се чувстваш сега, след като успя да се класираш за Ню Йорк Мастърс?

Последният въпрос привлече вниманието на Джейсън.

— Чувствам се... прекрасно — отговори той. — Проблемът е... че нямам лицензиран отбор... който да ме спонсорира. А без отбор не мога да се състезавам.

— Млади приятелю — избоботи познат глас, — винаги можеш да пилотираш от името на моя отбор.

Умберто Ломбарди се беше изправил зад тълпата журналисти, ухилен до уши.

Разпери широко ръце.

— Имах втори болид, но един млад пилот го разби тази година в Италия! Джейсън, ако си готов да се състезаваш със своя собствен болид, можеш да го направиш с моя лиценз в сериите Мастърс.

Медиите отново насочиха микрофоните към Джейсън.

Той точно се готвеше да отговори, когато се чу друг глас, който надвика шума:

— Аз имам друго предложение.

Всички се обърнаха...

... и видяха добре облечен мъж, застанал до Ломбарди. Беше по-млад от него, на четирийсетина, американец, със съвършено пригладени коси. На костюма му сякаш беше написано: „Аз съм богат!“.

Това беше една от най-известните личности в света на ФЛК.

Антъни Нелсън, шеф на фирмения отбор на „Локхийд-Мартин“.

— Аз разполагам с резервна кола — многозначително продължи той. — Моят отбор беше готов да участва в Мастърс с трима пилоти, но за съжаление нашият пръв избор — той погледна към бокса на Зейвиър — не издържа изпита на Чалънджър. Но ти, Чейсър, го издържа. Заради това за отбор „Локхийд-Мартин“ ще е чест, ако се състезаваш от наше име.

Медийната тълпа замръзна. Всички бяха впили поглед в Джейсън.

Джейсън също гледаше над тълпата репортери и оператори. Гледаше нетърпеливите им лица — нетърпеливи за нова история.

След това погледна Нелсън и Ломбарди — и пред очите му се откри парад на контрастите. Единият слаб и дребен, другият — едър и шумен. Единият предлагаше болид последна дума на техниката. Другият нямаше нищо, освен лиценз от Международната асоциация на ФЛК.

Единият беше ял с него мазни пилешки бургери. Другият очевидно от години не беше ял нещо толкова вредно.

Джейсън си пое дълбоко дъх.

— Смятам да се състезавам за отбор „Ломбарди“.

Медиите направо се взривиха. Заваляха въпроси, засвяткаха светкавици и прожектори, обаче на Джейсън вече не му пукаше.

Без да им обръща внимание, той се прибра в бокса, като по такъв начин сложи край на пресконференцията.

Огледа отбора си: дребничкия Бъг, усмихнатата Сали Макдъф, сериозния Скот Сиракюз.

— Е — каза им, — аз самият още не мога да повярвам. Обаче след два дни ще се състезаваме в Ню Йорк Мастърс.

След като получи поредната сензация, тълпата от медийни представители си тръгна. Джейсън остана сам в бокса.

В отсрещния бокс видя Зейвиър — също сам, събираше си багажа.

По някаква причина, която сам не можеше да обясни, Джейсън отиде при него.

— Зейвиър, добре се състезава днес.

Зейвиър се направи, че не го забелязва, и продължи да прибира нещата си.

— Е, щом не искаш да говориш с мен... — каза Джейсън и се обърна да си върви.

— Според всички аз съм по-добър пилот от теб — каза Зейвиър зад гърба му.

Джейсън се обърна и го погледна.

Зейвиър го гледаше гневно, погледът му беше леден.

— Беше очевидно през цялата година. Моята средна скорост е по-добра. Завоите. Надминаването. Моят екип. Във всичко съм по-добър от теб. Точно затова не мога да разбера как ме победи днес! Аз трябваше да участвам в Мастърс.

Джейсън също го гледаше втренчено.

— Зейвиър, знаеш ли защо те победих днес?

— Защо?

— Заради всичко, което каза току-що. Да, ти си по-добър от мен. Може би имаш повече талант от мен. *Обаче аз работя по-упорито от теб!* Затова спечелих. И затова ти се страхуваше от мен през цялата година. Затова изпрати Дидо да ми отвлича вниманието и да събира информация за мен. Затова, принц Зейвиър, ако някога пак се срещнем на пистата, *аз пак ще те победя*. Желая ти всичко хубаво.

Обърна се и си тръгна.

НЮ ЙОРК СИТИ (СРЯДА)

ДЕНЯТ НА ПАРАДА

Летящите платформи с шестнайсетимата пилоти, които щяха да участват в Мастърс, се рееха ниско над Пето авеню.

Целият Ню Йорк се беше изсипал тук, за да ги види. По градските улици се бяха струпали може би десет милиона души и махаха с флагчета. Гирлянди падаха от високите етажи на небостъргачите и се смесваха с несекващия дъжд от конфети.

Джейсън, Сали и Бъг стояха на огромната платформа от папиемаше — изработена с формата и цветовете на „Аргонавт“ — и махаха на приветстващите ги тълпи.

На другите платформи имаше познати лица.

Алесандро Ромба.

Ла Бомба Ромба. Настоящият световен шампион и тази година победител в Сидни, Лондон и Италия. Ако тази седмица спечелеше Мастърс, щеше да се превърне в първия състезател, печелил Златния голям шлем — всички четири състезания от Големия шлем през една и съща година.

На друга платформа беше Фабиан.

Злокобният французин, когото Джейсън беше унижил в показното състезание в Италия.

Етиен Труво — не по-малко злият съотборник на Фабиан. Човекът, който толкова безмилостно беше откъснал крилото на Джейсън в Италия.

Двамата пилоти от американските ВВС — Ангъс Карвър и Дуейн Левицки. Тълпата ги посрещаше и изпращаше с шумни викове и ръкопляскания.

В един момент по време на парада погледите на Джейсън и Фабиан се срещнаха.

Французинът му се усмихна, изобрази с ръка пистолет — и усмивката му изчезна, когато дръпна спусъка.

Докато Джеймс и останалите бяха на парада по Пето авеню, „Аргонавт“ — малкият храбър „Аргонавт“ — беше в бокса на отбор „Ломбарди“ на Шесто авеню за основен ремонт.

Умберто Ломбарди не можеше да предостави на Джейсън фабрично нов болид за сериите Мастърс, но както беше направил в Италия, можеше поне малко да обнови „Аргонавт“: нови дюзи за сгъстен въздух, нов заден спойлер и комплекти от най-добрите магнитни двигатели, които можеха да се купят с пари — „Ферари ХП-7“.

„Аргонавт“ вече не беше смесица от напълно различни части — сега, поне отвътре, представляваше цялост.

Отвън обаче хората на Ломбарди не пипнаха нищо.

Единственото, което Ломбарди ги накара да направят, беше да пребоядисат болида и да го полират. Не в цветовете на отбор „Ломбарди“, а в неговите собствени: синьо, сребристо и бяло.

Следобед, когато Джейсън, Бъг и Сали се върнаха от парада и изкараха „Аргонавт“ от бокса, той направо блестеше.

И беше готов за състезанията.

Джейсън и неговият отбор не отидоха на никоя от официалните прояви — вечери, спонсорски сбирки, коктейли.

След като в Италия бяха видели колко са кухи, бяха решили да не си губят времето с тях.

Останаха на официалната тренировъчна писта на Лонг Айланд Саунд и изпробваха преработения „Аргонавт“ с различни скорости — а привечер се върнаха в къщата на братовчедите на Джеймс в Ню Джърси.

Чейсърови, кланът Макдъф, Ериъл Пайпър и Скот Сиракюз седяха около масата и обсъждаха различни тактики.

— Важното е системата на елиминациите — обясни Сиракюз. — И в четирите състезания се използва едно и също генерално класиране. Както в спортното училище получаваш 10 точки за победа и 1, ако се класираш на 10-о място, а ако не завършиш — нула точки. В края на всяко състезание класиралите се на последните четири места се елиминират. В Състезание 1 се надпреварват 16 състезатели; в Състезание 2 вече са 12; в Състезание 3 — 8, а в последното, Състезание 4, само 4.

— Затова първото състезание е просто — продължи той. — Ако пресечеш финала сред последните четирима, си аут. Ако оцелееш в първото надбягване, елиминирането зависи от точките на всеки в следващите състезания.

— Не забравяйте принципа на Бредбъри — обади се Хенри Чейсър, който както винаги играеше ролята на експерт пред телевизора. И намигна.

— Да, татко — въздъхна Джейсън и поклати глава.

— Вижте! — извика едни от братовчедите му пред телевизора. — Може да се залага на Джейсън!

Всички се обърнаха и загледаха спортните новини, където в момента се съобщаваше за курсовете на залагане за отделните участници в Мастърс. Представител на най-голямата компания за интернет залагания „Интербет“ обобщаваше курсовете.

Джейсън беше класиран като аутсайдер, който все пак може да спечели Мастърс — шансовете му бяха определени като 1500 към 1.

Обаче не това изненада Джейсън, а броят различни възможности, които се предоставяха на разпаления комарджия да си профука парите:

— можеше да заложи на Джейсън, че ще оцелее в Състезание 1 (100 към 1)

— че ще стигне до Състезание 4 (575 към 1)

Обаче имаше и по-сложни залагания:

Джейсън да се класира в челната тройка.

Джейсън да се класира в челната петица.

Джейсън да се класира сред първите трима във всяко състезание (разбира се, шансовете в Състезание 1 бяха по-малки, отколкото, да речем, в Състезание 3, след като трябваше да избегне елиминациите, за да се добере до него).

Джейсън да се класира сред първите петима във всяко състезание.

Беше малко объркан от цялата тази работа. Винаги си беше падал по надпреварата, но никога не се беше интересувал от залаганията.

— Хъм, аз не съм много по хазарта — замислено каза Марта Чейсър, — но смятам да заложа някой долар на теб, че ще спечелиш Големия шлем. Тогава ще мога да си купя модерна шевна машина. Да.

Вечерята свърши и Джейсън и Бъг се прибраха в стаята си, за да спят. Искаха да се наспят както трябва преди утрешното състезание.

Обаче, преди да си легне на Джейсън му хрумна нещо и той влезе в интернет, за да го провери... Искаше да разбере какви са били коефициентите за него в Италия.

„Хъм“, каза си, вторачен в екрана, преди да спре лаптопа.

В този момент влязоха родителите им, пожелаха им лека нощ, угасиха лампата и излязоха.

Джейсън лежа дълго в мрака — дълго след като Бъг беше заспал, — вторачен в тавана. После се обърна на другата страна и затвори очи.

След малко Хенри Чейсър влезе и седна между леглата на Бъг и Джейсън.

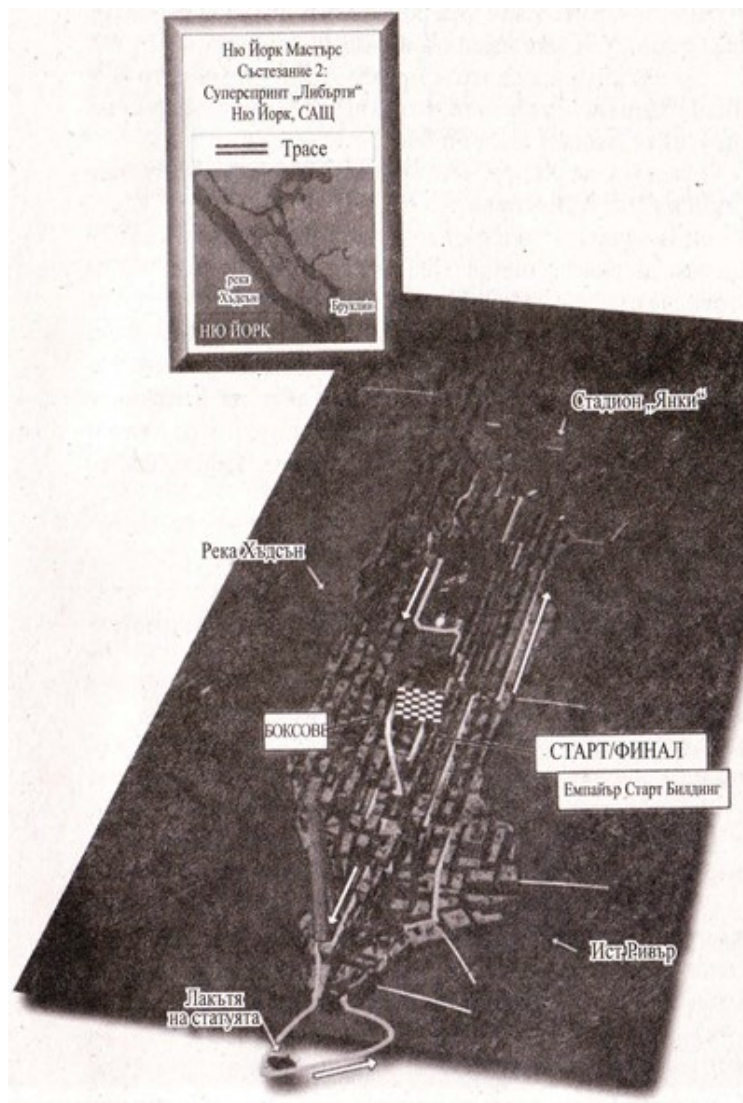
— Момчета — започна той тихо, сигурен, че спят, — искам да знаете нещо. Толкова се гордея с вас. Не за това, че стигнахте до Мастърс, а за това, което сте, и за това, че се държите така чудесно. Утре и да спечелите, и да загубите — няма значение, защото ще продължавам да ви обичам. Просто се опитайте да направите възможно най-доброто и се насладете на преживяването. Надявам се, че ще преживеете най-хубавото нещо в живота си.

Преглътна няколко сълзи.

След това стана и бързо излезе.

Джейсън се усмихна в мрака.

Той не знаеше, но Бъг също беше буден и внимателно бе изслушал думите на баща им.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (ЧЕТВЪРТЪК)

СЪСТЕЗАНИЕ 1: СУПЕРСПРИНТ „ЛИБЪРТИ“

Обиколка: 1 от 40

Светкавична скорост.

Каньони от размазани небостъргачи.

Бавно падащи конфети.

Ревящи тълпи.

И направо брутално състезание.

Състезание 1 от Ню Йорк Мастърс запозна Джейсън с едно напълно ново равнище на състезанията с летящи коли.

То не беше просто бързо.

А направо отчаяно. Правиш всичко, което е по силите ти, за да не влезеш в последната четворка... и да останеш жив.

Трасето на суперспринта „Либърти“ не се отличаваше твърде от това, по което Джейсън беше карал в състезанието „Чалънджър“. Като се изключи това, че тази писта никога не напускаше остров Манхатън, но това не ги спасяваше от спускането до коварния Лакът на статуята.

Обаче трасето беше тясно, стръмно, една несекваща поредица остри десни завой нагоре-надолу по остров Манхатън — на пилотското съзнание не се даваше възможност малко да почине. Ако изгубиш концентрация и за секунда, неминуемо ще изпуснеш завой или ще се плъзнеш над размагнетизиращите светлини, или ще се нахендриш на мъртва зона.

С една дума. Състезание 1 беше смърт за магнитните двигатели, което беше нарочно търсен ефект. Това правеше взимането на Лакътя на статуята още по-трудно.

В първия завой от състезанието Етиен Труво направи едва прикрит опит за покушение върху задния спойлер на Джейсън.

Обаче той — помъдрял от същото преживяване в спортното училище и доволен от допълнителната скорост на новия и подобрен „Аргонавт“ — очакваше нещо подобно и умело избягна нападението.

Посланието гласеше: *добре дошъл отново във висшата лига.*

Завъртане, завиване, накланяне, пилотиране.

Шестнадесет състезатели, но само дванадесет можеха да продължат в Състезание 2.

Фабиан се стрелна и пое водачеството...

Следван отблизо от Ла Бомба Ромба...

Джейсън се вмъкна на четиринадесето място, състезаваше се здраво, но въпреки това си оставаше в обсега на елиминациите.

На него обаче трасето му харесваше. То подходеше на лекия и пъргав „Аргонавт“. Никога несвършващата поредица от къси прави отсечки и 90-градусови завой подходеше на по-малките коли — в града нямаше нито една улична отсечка за по-тежките и с по-големи двигатели болиди, на която да успеят да наберат висока скорост по правата.

Единственото място, където успяваха да извлекат малко предимство, беше по късата права, водеща право към Лакътя на статуята.

Това беше мястото, където нещата ставаха плашещи.

Обиколка: 17 от 40

В Обиколка 17 Лакътя на статуята взе първата си жертва.

Камико Идеки, който караше с изтощени магнити в края на колоната, като се надяваше да успее да влезе в бокса в края на обиколката, изгуби контрол, докато се опитваше да вземе прословутия лъв обратен завой.

Изгуби го напълно, поднесе, опита се да изправи болида, но изтощи магнитите и се плъзна...

Преобърна се...

И с въртене излетя от завоя и продължи с феноменална скорост към една от огромните летящи трибуни с форма на подкова, преди да бъде уловен, рязко и изцяло, като муха в паяжина, от защитната мъртва зона пред Лакътя.

Камико беше автоматично елиминиран.

Обиколка: 32 от 40

Навсякъде в боксовете кипеше трескава дейност.

Сали се справи добре, дори много добре, и Джейсън потегли пред двама други състезатели, влезли в боксовете *преди* него: Раул Хаса, втори пилот за отбора на „Локхийд-Мартин“, и колегата на Джейсън от отбора „Ломбарди“ — Пабло Ривиера. Изпреварването в боксовете изкачи Джейсън до 12-тото място.

Почувства известно облекчение — след като Идеки вече беше елиминиран, ако не завършеше 13-ти, 14-ти или 15-ти, щеше да участва в Състезание 2.

Обаче докато състезанието навлизаше в последната си част, нещата почнаха да се влошават.

Обиколка: 35 от 40

Раул Хасан в своя „Локхийд“ се опита да надмине Джейсън при Лакътя. След като Джейсън го беше изпреварил в бокса през 32 обиколка, през следващите три Хасан го преследва, настъпвайки го по петите, така че в 35-а обиколка, когато стигнаха Лакътя, предниците им бяха почти изравнени.

Двете коли се наклониха рязко, завиха едновременно страна до страна — Джейсън от вътрешната, Хасан от външната.

Джейсън почувства как огромните гравитационни сили от завоя се стоварват върху тялото му. Вкопчи се във волана, защото се бореше за живота си, сякаш той беше единственото нещо, което го задържаше вътре в „Аргонавт“.

G-метърът на арматурното табло започна да отмерва нарастването:

6,2...

7,1...

8,0...

В този момент, точно както го беше запланувал Хасан, то се случи. За милисекунда, когато колата му достигна 8 G, Джейсън изгуби съзнание.

Писькът на Бъг го свести...

... и Джейсън намали и успя да овладее „Аргонавт“ малко преди да се плъзне върху мъртвата зона. Но не и преди Хасан, Ривиера и трети състезател, Карло Мартинес в „Боинг-Форд“ да се промъкнат покрай него.

Грешката му струва скъпо.

Изведнъж „Аргонавт“ се озова на 15-о място.

Внезапно Джейсън се оказа последен.

Обиколка: 36 от 40

Последните четири обиколки от състезанието минаха като в сън.

Джейсън пилотираше, сякаш животът му зависеше от това, със зигзаги се стрелкаше из тесните нюйоркски улици.

Обаче грешката в Лакътя вече му беше навредила — при всяка обиколка той взимаше завоя все по-внимателно... и постепенно изостана още повече от останалите.

Въпреки това продължи да гони, като се стараеше да не ги изпуска от поглед и да стои колкото може по-близо до групата.

Нещо можеше да се случи.

Можеше всичко да се случи.

Човек винаги има шанс.

Това беше „Принципът на Бредбъри“ на Хенри Чейсър, отпратка към австралийския къркобегач на къси разстояния Стивън Бредбъри, който изостанал от водачите, но скоро те всички паднали, повалили се един друг в грандиозен сблъсък и то точно в последната обиколка.

И докато водачите лежали пръснати по леда, Бредбъри просто минал между тях и спечелил първия златен медал, печелен от Австралия на зимни олимпийски игри.

Принципът на Бредбъри: дръж се и не се отказвай, защото никога не се знае.

В състезанията от веригата „Мастърс“ той бе особено уместен, защото година след година във финалните обиколки на всяко състезание се показваше наистина опасно пилотиране, докато състезателите гледаха да се елиминират един друг на всяка цена.

Това безразсъдно пилотиране беше толкова често, че си имаше наименование: „Лудостта на Мастърс“.

Обиколка: 40 от 40

Навлязоха в последната обиколка, а Джейсън се влачеше на шест автомобилни дължини зад най-близките петима състезатели.

Раул Хасан се беше изкачил в класирането, както и Пабло Ривиера и сега се бяха измъкнали от последните три места.

Непосредствено пред Джейсън се намираха:

На 12-о място (и затова предпазен от елиминиране): Хелмут Райце, германският пилот от отбора на „Порше“.

На 13-о: Карло Мартинес с неговия „Боинг-Форд“.

На 14-о: Брук Питърс от отбора на „Дженеръл Мотърс“.

И накрая Джейсън.

Профучаваше през последния район и не можеше да ги настигне.

Надолу до Лакътя, но все още не можеше да навакса съществено.

След това отново в града, яростно завиване и накланяне, преди да пресече Сентръл Парк за последен път и да се озове пред последните няколко завоя преди финала.

Джейсън се ругаеше за допуснатата по-рано грешка, но странно защо беше щастлив.

Беше стигнал до Мастърс.

И само по себе си това беше изключително постижение. През следващите години отново щеше да се върне тук — сигурен беше в това, но тогава щеше да е по-голям и по-добър състезател. В края на краищата беше само на петнадесет.

И тогава, когато болидите пред него влетяха в последния ляв завой — поразително и вълнуващо „Принципът на Бредбъри“ влезе в действие.

До голяма степен вината беше на класирания на 13-о място пилот Карло Мартинес, който в опита си да избегне елиминацията направи опит да надмине класирания на 12-о място Хелмут Райце с неговото „Порше“.

Както и да се погледне място нямаше, но въпреки това Мартинес се опита — Лудостта на Мастърс — и стрелна своя „Боинг“ от вътрешната страна на сребристите „Порше“ на Райце, щом влязоха в последната обиколка.

Резултатът беше поразителен и не по-малко трагичен.

Мартинес закачи Райце, двете коли се завъртяха, но не преди третия следващ ги болид, „Дженеръл Мотърс“ на Брук Питърс, да се блъсне с

пълна скорост в тях. Питър и неговият навигатор катапултираха секунда преди колата им да изчезне в огнено кълбо.

И трите коли рухнаха на пътя, овъглените им останки се посипаха от двете страни на последния завой.

В този момент „Аргонавт“, изоставен като вече умрял на последното място, просто мина край тях, наклони се и зави в Пето авеню, разсече черните стълбове дим, които се издигаха от останките, и прелетя над финалната линия — последната кола, която да я пресече в Състезание 1, но вече на безопасното 12-о място.

Благодарение на чистия си късмет, на това, че продължи, когато всичко изглеждаше загубено, Джейсън попадна в Състезание 2!

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (ЧЕТВЪРТЪК)

СЛЕД СУПЕРСПРИНТА „ЛИБЪРТИ“

Веднага след края на суперспринта „Либърти“ огромни таблици с класирането щръкнаха из града: над старт/финала на Пето авеню на Таймс Скуеър, на Бруклинския мост и на още стотици други места.

Таблицата с класирането в челото изглеждаше така:

Пилот	Суперспринт „Либърти“	Манхатънско състезание на вратички	Преследването	Търсенето	Общо
1. Ромба, А. (1) Отбор на „Локхийд-Мартин“	10				10
2. Фабиан (17) Отбор на „Рено“	9				9
3. Труво, Е. (40)	8				8
4. Карвър, Е. (24) Отбор ВВС на САЩ	7				7
5. Левицки, Д. (23)	6				6

Отбор ВВС на САЩ					
6. Скайф, М. (102) Отбор на „Дженеръл Мотърс“	5				5
7. Хасан, Р. (2) Отбор „Локхийд- Мартин“	4				4
8. Рейн, Д. (45) Отбор „Боинг- Форд“	3				3
9. Чоу, А. (38) Отбор на Китай	2				2
10. Райце, Р. (51) Отбор „Порше“	1				1
11. Ривиера, П. (12) Отбор „Ломбарди“	0				0
12. Чейсър, Дж. (55) Отбор „Ломбарди“	0				0
13. Райце, Х. (50) Отбор „Порше“	НЗ				
14. Мартинес, Карло (44) Отбор	НЗ				

„Боинг-Форд“					
15. Питърс, Б. (05) Фирмен отбор на „Дженеръл Мотърс“	НЗ				
16. Идеки, К. (11) Отбор „Ямаха“	НЗ				

Докато Джейсън се беше борил на опашката на групата, в челото се беше разиграла люта битка между Алесандро Ромба и двамата фирмени пилоти на „Рено“ — Фабиан и Етиен Труво. Накрая Ромба беше успял да удържи атаките на двамата французи и вече беше спечелил 10 точки, правейки още една крачка към Златния голям шлем.

Пилотите на последните четири места, които отпаднаха, бяха маркирани в червено — елиминирани.

След следващото състезание щяха да отпаднат още четирима.

Тази нощ Джейсън си легна едновременно изтощен и развълнуван. Вярно, беше последен в таблицата с класирането, обаче хранеше големи надежди за състезанието утре — защото беше състезание на вратички — неговата и на Бъг специалност.

Докато спеше, цяла армия работници се заеха да преустрояват Ню Йорк: да издигат сводести вратички и извисяващи се прегради в подготовка на Манхатънското състезание на вратички.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (ПЕТЪК)

В петък утрото завари улиците на Ню Йорк Сити призрачно пуси. По широките булеварди не се виждаха коли, таксите и камиони — днес движението на превозни средства беше забранено.

По улиците бяха издигнати високи метални арки — вратички за състезания — общо 250.

Също така десетки от градските улици бяха запушени с високи временни стоманени прегради, които ги превръщаха в задънени.

Остров Манхатън беше превърнат в лабиринт.

Всяка година разположението на нюйоркските улици се променяше — три минути преди старта състезателите и навигаторите получаваха карта с разположението на всички вратички и задънени улици.

Както при всички състезания на вратички, най-отдалечената струваше 100 точки, а най-близката — 10. След като никой състезател не би могъл да премине през всички вратички в рамките на отпуснатото време, това се оказваше битка на стратегии — кой ще подбере най-подходящия маршрут.

Времето за граница на състезанието беше 3 часа.

Наказанието за по-късно пресичане на старт/финала беше жестоко: 2 точки за секунда.

Тоест ако закъснееш една минута, губиш солидните 120 точки.

Освен това Манхатънското състезание на вратички беше единствената от надпреварите във веригата „Мастърс“, в която действаше правилото за финиширане „кола през финалната линия“. За това състезание „пилот през финалната линия“ не беше достатъчно добро правило — цялата кола трябваше да се върне и да пресече финала.

Посланието беше кристално ясно: излез, мини през колкото може повече вратички и се върни навреме.

Рано в петък сутринта Джейсън пристигна в района с боксовете на Пето авеню.

Тъй като беше нервен, спа на пресекулки и се събуди ужасно рано — в 4:30, затова реши да слезе при боксовете и да поработи върху „Аргонавт“.

Докато надничаше в задната дюза, един глас зад него го накара да подскочи:

— Ооо, здравей, здравей. И това ако не е младият Джейсън!

Беше Рави Гупта, малко зловещият индиец, когото Джейсън бе срещнал в Италия и за когото по-късно беше разбрал, че е един от водещите букмейкъри.

Гупта стоеше на няколко метра от него, притиснал молитвено длани. Беше се появил изневиделица, сякаш се бе материализирал от нищото.

— Какво правите тук? — попита Джейсън. — Този район е затворен за външни лица.

— Ооо, Джейсън, аз отдавна съм замесен в състезанията, така че не съм външно лице — хитро обясни Гупта. — Познавам много хора.

— Какво искате?

Гупта бързо вдигна ръце.

— Аз? О, Джейсън, нищо. Нищичко. Мисля, че вчера извади късмет. Ооо, извади голям късмет с катастрофата на последния завой.

— Състезанието не е свършило, докато и последният не пресече финала — предпазливо отговори Джейсън.

— О, да, да. Колко вярно — закима Гупта. — Обаче сега вече е факт, че си в Състезание 2 — състезание на вратички, а всички знаят колко обичаш такива надпревари. Сега чувстваш ли се уверен?

Джейсън се намръщи. Струваше му се, че Гупта се опитва да измъкне информация от него. Или да разузнае как се чувства, за да прецени как ще се състезава през деня и да промени залозите.

Беше осъзнал твърде късно, че Гупта беше правил точно това в Италия.

Усмехнат, индиецът заговори:

— Наслаждаваш ли се на новия и подобрен „Аргонавт“? Трябва да кажа, че прилича на кукличка.

— Страхотен е — отговори Джейсън.

Някъде се блъсна врата. Джейсън се обърна и видя служител от охраната да крачи по питлейна. Обърна се, за да продължи разговора с Гупта...

... и установи, че индиецът е изчезнал. Като привидение.

Също толкова тихо и внезапно, както се беше появил.

Джейсън се смръщи.

— Ама че работа...

Вече бе 8 сутринта и в Ню Йорк Сити отново валеше дъжд от конфети. Градът беше наводнен от зрители.

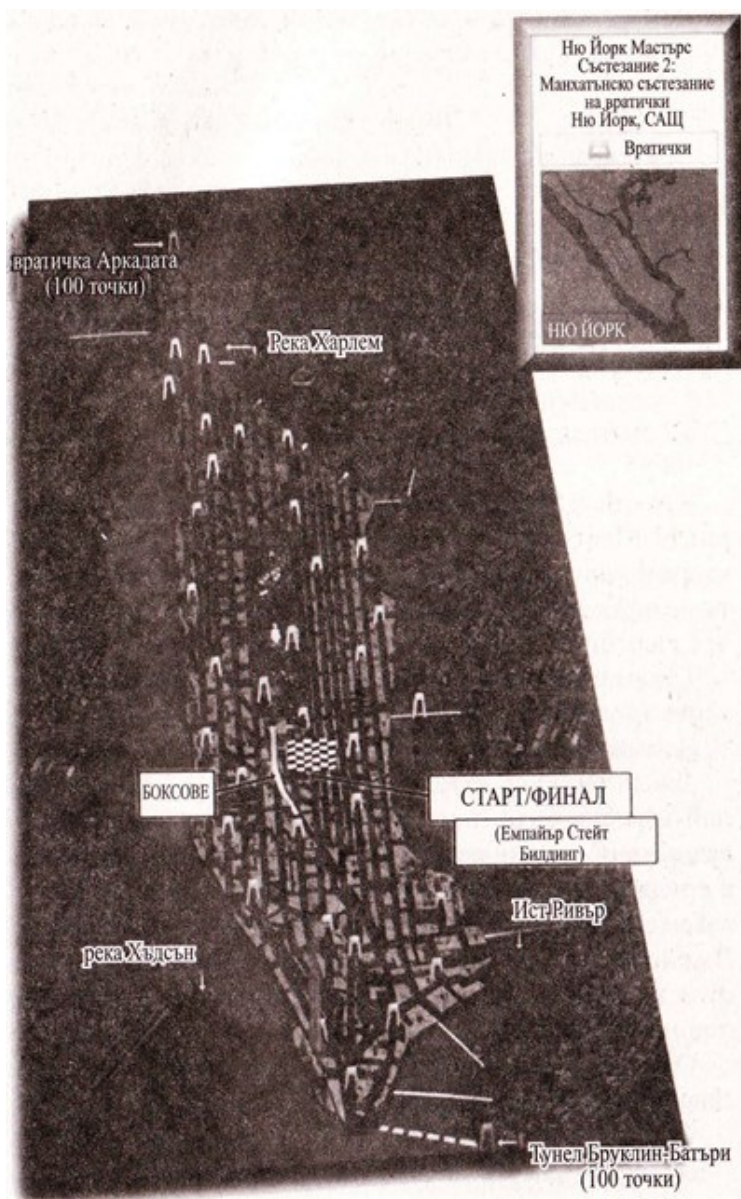
Хората се трупаха по улиците, навеждаха се от прозорците на офиси, излежаваха се на шезлонги по покривите. Огромни тълпи се бяха събрали около двете най-скъпи вратички — „Аркадата“ в най-северната част на острова и в края откъм Бруклин на дългия тунел „Бруклин-Батъри“. Всички те се надяваха, че точно тази ще е годината, когато някой състезател ще мине и през двете.

Обаче най-голямата тълпа беше разположена от двете страни на Пето авеню: едно многоглаво множество, което се простираше от Нюйоркската библиотека на 42-ра улица по протежение на Пето авеню и четирилентовия старт/финал в края му, който беше разположен в подножието на небостъргача „Емпайър Стейт“ на пресечката с 34-та улица.

Декорите бяха подредени.

Тълпата беше готова.

Състезанието щеше да започне в 9:00.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (ПЕТЪК)

СЪСТЕЗАНИЕ 2: МАНХАТЪНСКО СЪСТЕЗАНИЕ НА ВРАТИЧКИ

12 състезатели. 250 вратички. 3 часа.

08:59

Дванайсетимата състезатели, продължаващи в сериите Мастърс, стояха на местата си на квадратния старт/финал, обърнати към четирите

посоки на света — първоначалните им стартови посоки, определени чрез жребий.

Голямата стрелка показва 90:00 — бам — и светофарът светна зелено.

Започваше се.

Джейсън беше изтеглил място, гледащо на изток — най-търсени бяха гледащите на север, след като най-важната област за реализиране на точки се намиреше в средата на северната част на острова. Докато състезателите полетяха на изток и после завиха на север, Джейсън, по нареждане на Бъг, се *завъртя на 360 градуса* и полетя на юг по Пето авеню и към южната половина на острова.

Обаче и един друг състезател пое на юг, следваше Джейсън отблизо.

Фабиан.

И докато Джейсън летеше на юг и профуча през живописните вратички пред парка при Уошингтън Скуеър и паметника на Световния търговски център и Уолстрийт, стана ясно, че Фабиан не го е последвал просто на юг.

Фабиан го следваше навсякъде!

Всеки път, когато Джейсън завиваше към нова вратичка, Фабиан завиваше след него.

— Мамка му, Бъг! Лепнал ни се е като опашка! Не се доверява на собствения си навигатор и използва нашия състезателен план.

В състезанията на вратички „опашката“ не беше нещо непознато (в Южното полукуълбо му викаха „репей“). Технически беше в рамките на правилата, но същевременно се смяташе за евтин и подлярски начин да се състезаваш.

По целия път към Манхатън гълпите приветстваха „Аргонавт“...

... виковете се превръщаха в дюдюкане и освиркване, когато частица от секундата по-късно се показваше пурпурнозлатистият „Марсилски сокол“.

През още вратички в югозападния ъгъл на острова. Всеки път, когато „Аргонавт“ профучаваше през вратичка, вратичката даваше остър електронен сигнал:

Бип! Бип! Бип!

Състезателният план на Бъг беше почти съвършен — съставен така, че да минат през възможно най-много вратички, носещи много точки, като пропускат онези, които не възнаграждават равностойно пилота за положените усилия.

Същевременно целият маршрут беше измислен така, че да държи Джейсън в близост с боксовете за нужните смени на магнитни дискове и дозареждане с охлаждаща течност.

Точно когато часовникът отброи първия час от състезанието и Джейсън влезе за втори път в бокса, „Аргонавт“ беше натрупал невероятните 750 точки и оглавяваше класирането!

За съжаление, тъй като го следваше навсякъде, Фабиан имаше същия брой точки и двамата си делеяха водачеството.

Но в този момент Джейсън направи нещо неочаквано.

Потегли отново на юг, но този път по свръхбързия маршрут по „Франклин Делано Рузвелт“. Беше се насочил към тунела „Бруклин-Батъри“. И към вратичката, снасяща 100 точки, в другия му край.

Фабиан видимо се поколеба дали да го последва, но накрая реши отново да му стане опашка.

Впоследствие това се оказа много умен план — да се захванеш с тунела, докато магнитните ти двигатели са с максимална мощност, резервоарите са пълни с охладителна течност и няма какво да те разсейва.

Без да намалява, „Аргонавт“ се гмурна в тунела, следван от „Марсилски ястреб“.

Минута по-късно Джейсън излезе в обръщало в другия, бруклинския край на дългия тунел и беше посрещнат от рева на събраните тълпи; зави, наклони се почти вертикално, мина на скорост през вратичката...

Бип!

... и влезе с рев в тунела, за да поеме по обратния маршрут.

Обаче докато Джейсън плякосваше точките на южните райони, другите напредваха добре в северната част на острова.

Първи между тях бяха двамата пилоти на ВВС на САЩ: Карвър и Левицки.

Те бяха специалисти по състезания на вратички, а освен това ВВС на САЩ се гордееха със способността си да навигират всеки курс по най-резултатен начин.

Говореше се, че навигаторите на Карвър и Левицки всеки ден са тренирали по десет часа на най-съвременни симулатори за компютърна навигация, така че най-рационалното планиране на състезателния маршрут се беше превърнало едва ли не в тяхна втора природа.

Обаче, когато завърши първият час от състезанието и стана ясно, че със своите 740 точки двамата изостават с десет от Джейсън и Фабиан, тълпите и коментаторите направо полудяха.

Телевизионните коментатори с помощта на своите компютри за планиране на маршрути веднага започнаха да анализират възможните

състезателни планове на Джейсън, като се основаваха на досегашния му курс.

— Ха! — възкликна един. — От старта Джейсън пое на юг, а всички останали полетяха на север. Сега се връща на север, където улиците вече не са толкова задръстени с други състезатели и по маршрута си трупа вратички с по 20 точки печалба... Току-що се прехвърли на булевард „Хенри Хъдсън“ и продължава на север. Къде ли може да отива? Окей, ето, излиза компютърната оценка на неговия план... какво прави той, по дяволите?!

Същото се случваше и в останалите студия на спортните канали. Шокираните коментатори бяха видели плана на Бъг.

— Не е възможно!

— Не може да е истина!

— Вероятно има някаква грешка!

— Не, няма грешка... Мили боже, този маршрут ще го върне при старт/финала с много точки и с лекота ще спечели първото място! Господа, според състезателния план, който състави нашият компютър, Джейсън Чейсър, популярният млад пилот в Кола №55, се е насочил към Аркадата. Тръгнал е да вземе още 100 точки! И ако успее да го направи, тогава, пак според нашите изчисления, ще спечели и състезанието!

Състезателно време: 1 ч. 30 мин.

В средата на състезанието таблицата с класирането изглеждаше така:

Пилот	№	Кола	Точки
1. Чейсър, Дж.	55	„Аргонавт“	1250
2. Фабиан	17	„Марсилски сокол“	1250
3. Карвър, Е.	24	„Мустанг-I“	1220
4. Левицки, Д.	23	„Мустанг-II“	1210
5. Ромба, А.	1	„Ла Бомба“	1160

Джейсън пилотираше добре — бързо и безкомпромисно — но Бъг беше този, който участваше в състезанието на живота си. Беше се разчуло за неговия състезателен план и всеки фен на ФЛК в Ню Йорк беше на нокти дали е възможно „Аргонавт“ да направи двойния удар и да спечели състезанието?

Обаче Фабиан ги следваше неотстъпно.

А в южната част на трасето двамата пилоти от ВВС на САЩ също добре трупаха точки. Освен това всички знаеха, че Алесандро Ромба,

световният шампион, буквално мрази състезания с вратички — той щеше да е доволен, ако успее да запази петото си място.

На други места се случваха други неща.

Когато състезанието навлезе в последния си час, пилотите започнаха да изпадат в отчаяние, което ги караше да поемат по-големи рискове, да взимат завоите по-безразсъдно — ако два летящи болида стигнат до едно и също кръстовище от различни посоки, можеше да стане катастрофа.

Точно такава катастрофа извади от състезанието китайския пилот Ау Чоу. Той беше на седмо място, когато изскочи с висока скорост от Сентръл Парк точно в момента, когато един от движещите се на последно място — американецът Дан Рейн с неговия „Боинг-Форд“ — се стрелна по Пето авеню, за да завие в питлейна.

Двете коли се сблъскаха под прав ъгъл. Рейн мина драматично през носа на Чоу и напълно го откъсна, като за малко не отрязва и краката на китайския пилот.

Рейн се отърва със смачкана предница, но въпреки това успя да се довлече до боксовете. За Чоу състезанието приключи и след като беше спечелил само 2 жалки точки в Състезание 1, участието му в сериите Мастърс също завърши.

Състезателно време: 2 ч. 45 мин.

— Харесвам стила ти, Бъг! — изкрещя Джейсън.

„Аргонавт“ се носеше по Ривърсайд Драйв, като от време на време се стрелваше навътре в сушата, за да обере няколко 40-точкови арки в Горен Уест Сайд — а Фабиан през цялото време го гонеше по петите.

— Всички те мислят за мъничко свито момченце, но аз винаги съм подозирал, че си търсач на славата — продължи Джейсън. — Само ти можеш да измислиш състезателен план, с който не само се печелят точки, но и се пише история.

Бъг отговори с три думи.

Джейсън кимна.

— Смърт или слава. Прав си, брат ми.

Стрелнаха се към Аркадата. Сега състезанието им беше уравнение от разстояние и време.

Стоточковата Аркада беше най-отдалечената от старт/финала вратичка в състезанието, а им оставаха още 15 минути състезателно време.

Бъг беше изработил плана си добре. Беше планирал всичко до секундата.

Все още обаче оставаше проблемът с Фабиан.

Колкото и да се опитваше, Джейсън не можа да се отърве от опашката си.

Лукавото франсе не се отделяше от задния му спойлер и копираше блестящата стратегия на Бъг — без съмнение екипът му го беше информирал от бокса, че е печеливша.

Джейсън на няколко пъти се опита да се измъкне на французина в лабиринта от улички в Горен Уест Сайд, но безуспешно.

Точно когато часовникът на състезанието сочеше 15 минути до края, а Джейсън беше поел курс към Аркадата, Фабиан го освободи от тая грижа.

Или беше изгубил самообладание, или екипът му беше предал по радиото нов план — повечето наблюдатели сметнаха, че просто си е изпуснал нервите.

Каквато и да беше причината, Фабиан излезе от Ривърсайд Драйв, зави надясно и пое обратно към градския център, защото не беше готов да поеме риска да лети нагоре чак до Аркадата: затова предпочете да трупа точки от по-ниско оценени вратички и да се върне в рамките на 3 часа състезателно време.

„Аргонавт“ продължи на север, вече сам.

На север към Аркадата.

Джейсън стискаше здраво волана. Минутите отлитаха.

Точно два часа и петдесет минути след началото на състезанието „Аргонавт“ нахлу с рев в Аркадата, а тълпите започнаха радостно да правят мексиканска вълна, когато профучаваше покрай тях — и бип! — мина през вратичката под нея и получи 100 точки.

— Уха! — изкрещя Джейсън.

Бъг изпищя от радост.

— Браво на нас — каза Джейсън. — Е, време е да се връщаме.

Състезателно време: 2 ч. 52 мин.

Свръхпредпазливите състезатели вече пресичаха старт/финала — завършваха състезанието цели осем минути преди официалния му край, решени да запазят трудно спечелените си точки, за да избегнат наказанието за закъснение. Защото в състезанията с вратички човек никога не знаеше...

Според плана на Бъг връщането им трябваше да е бързо и просто.

Трябваше да се стрелнат на юг до западната част на Сентръл Парк, след това да продължат покрай границата на парка, след това да излязат на Бродуей, който се пресичаше с центъра — откъдето щяха да минат през няколко лесни 10-точкови вратички, преди да излязат на 42-ра улица в посока Пето авеню.

Всичко вървеше по план, докато в самия край на Сентръл Парк двете рена на Фабиан и Етиен Труво не се материализираха сякаш от нищото и не заеха позиция от двете страни на „Аргонавт“.

Привидно бяха двама състезатели, които бързаха да стигнат до старт/финала, но на практика му нанасяха удари с щръкналите заострени стабилизатори на предните спойлери. Джейсън знаеше, че има и още нещо.

Фабиан и Труво се опитваха да ги изхвърлят от състезанието.

Завинаги.

Той се отбраняваше с мрачна решителност, подхвърлян от единия към другия, задържан и от двете страни. В един момент се понесе по Бродуей на една страна, но когато зави наляво в 42-ра улица, само на още един десен завой от финала, френските състезатели го докопаха.

Трите болида взеха заедно завоя в 42-ра улица — Фабиан от вътрешната страна, Джейсън по средата, а Етиен от външната страна.

В този миг, преднамерено и с маниер, имитиращ енергично пилотиране, Фабиан го блъсна към Труво.

Без да има накъде да избяга, „Аргонавт“ се плъзна надясно и малко по малко започна да се приближава към проблясващите носови стабилизатори...

... и се сблъскаха.

Тряяс!

Предният спойлер на „Аргонавт“ се строши на парчета, откъсна се и Джейсън изгуби контрол.

„Аргонавт“ се завъртя и полетя надолу към коравата настилка на 42-ра улица. А двете рена отлетяха, като двойка зли гарвани, които са си свършили работата.

Джейсън някак си успя да вдигне предницата на болида и „Аргонавт“ се стовари на улицата — кацна тромаво по корем.

Магнитните дискове започнаха да се късат и да отхвърчат наляво и надясно — един, два, три, общо четири...

... и „Аргонавт“ — допреди малко красив, а сега очукан и пушещ — се плъзна и с пронизително скърцане спря по средата на 42-ра улица. Само на един завой и на 500 метра от финала.

Състезателно време: 2 ч. 56 мин.

Тълпата на най-близката до „Аргонавт“ трибуна направо зяпна от изненада заради неочакваната катастрофа.

Телевизионните коментатори буквално откачиха.

„О, не, Чейсър отпадна! Чейсър отпадна...“

„Дами и господа, оглавяващият класирането катастрофира...“

„Само четири минути до края на състезанието. Това можеше да остане като едно от най-добрите състезания с вратички в историята! О, колко жалко!“

Фабиан и Труво завиха надясно, излязоха на Пето авеню и след секунди прекосиха с рев финала на 34-та улица — само на една пряка разстояние.

„Аргонавт“ лежеше — смачкан и потрошен — на 42-ра улица до величественото здание на Нюйоркската публична библиотека.

Джейсън уморено вдигна глава. Първото, което направи, беше да провери отзад.

— Добре ли си?

Бъг изстена, но кимна.

Джейсън натисна бутона за запалване.

Вътрешностите на болида му изтракаха, но не се случи нищо. Колата остана неподвижна.

Джейсън отново се опита да запали. И отново нямаше късмет.

— Хайде, „Аргонавт“! — извика Джейсън. — Не ме предавай точно сега! Имаш още два магнитни диска. Все още има време да пресечем финала!

Натисна пак бутона за запалване.

Рууум!

„Аргонавт“ се издигна точно седемдесет сантиметра над платното...

... и остана там.

Джейсън включи на преден ход, но колата си остана зависнала. Дюзите ѝ за сгъстен въздух жалко кашляха. Бolidът се държеше във въздуха само благодарение на двата си магнитни диска.

Беше изгубил предния ход.

„Аргонавт“ не искаше — не можеше — да върви напред.

Джейсън се намръщи. Ако това беше обикновено състезание от сериите Мастърс, можеше да изтича и да пресече пеша финала с волана в ръка, както беше направил Бъг в състезание 50 на спортното училище.

Обаче това беше единствената надпревара в Мастърс, която изискваше колата да пресече финала. „Аргонавт“ *трябваше* да пресече линията.

— О, по дяволите! — изруга Джейсън.

Състезателно време: 2 ч. 57 мин.

Оставаха три минути до края на състезанието, а от 12-имата стартирали 8 вече бяха пресекли финала. Четирима бяха отпаднали: катастрофиралите Ау Чоу, Раул Хасан, вторият пилот на „Локхийд-Мартин“, Дан Рейн с неговия закърпен „Боинг-Форд“ (и двамата в опит да спечелят повече точки) и Джейсън.

Когато катастрофира, Джейсън водеше по точки.

Обаче сега, когато стоеше неподвижен на 42-ра улица, всички решиха, че надпреварата за него е приключила.

Телевизионните коментатори, чиито кабинни гледаха към старт/финала, започнаха да изразяват скръбта си заради катастрофата.

— Толкова жалко...

— Пилотирането му можеше да влезе в историята...

— Той е още млад, ще се научи...

— Да, Боб, точно така. Състезанието на вратички не е завършило, докато не пресечеш финала...

В този момент един от коментаторите блъсна стола си назад и надвика всички:

— Ей, я чакайте! Какво е това?!

Всички зрители на Пето авеню едновременно обърнаха глави и...

И за първи път в историята на Пето авеню се възцари пълно мълчание. Защото онова, което видяха, напълно ги слиса.

Под славния дъжд от бавно падащи конфети видяха нещо да излиза от 42-ра улица на Пето авеню.

„Аргонавт“. Висеше над улицата.

А зад него, превити на две от усилие, се виждаха две малки фигури. Джейсън и Бъг го бутеха.

Бавно, крачка по крачка, Джейсън и Бъг избутаха „Аргонавт“ на Пето авеню.

Широкото авеню се простираше пред тях — до финала оставаха 500 метра.

Те продължаваха да бутат. Отначало бавното им пътуване минаваше в мълчание — тълпите по трибуните от двете страни на улицата ги гледаха

слисани до онемяване.

Но след миг някой ревна с класически нюйоркски акцент:

— Хайде, момчета, избутайте бричката до финала!

Тези думи разпръснаха магията на слисването и тълпата започна да пляска и да поощрява Джейсън и Бъг с викове, които разтърсваха небесата.

Състезателно време: 2 ч. 58 мин.

Две минути до края. 200 метра до финала.

Стъпка след мъчителна стъпка Джейсън и Бъг бутеха „Аргонавт“ — техния „Аргонавт“, малката им храбра кола — по финалната права.

Тълпите от двете им страни направо бяха луднали, подкрепяха ги с ритмично пляскане и викове в хор:

— Раз-два, раз-два!

Пот се стичаше по челото на Джейсън и капеше по асфалта.

Бъг бе опрял гръб в задния спойлер и буташе заднишком.

Часовникът, отмерващ състезателното време, прескочи на 2 часа и 59 минути.

Една минута до края.

Оставаха още 120 метра до финала, но момчетата вече бяха изтощени.

Коментаторите направо бяха прегракнали от вълнение:

— ... Откакто коментирам състезания от ФЛК, не съм виждал подобно нещо...

— ... Да погледнем генералното класиране. Преди да катастрофира, Чейсър оглавяваше класирането с 60 точки преднина. Сигурно е, че с тази ниска скорост няма да успее да пресече финала преди изтичане на времето. Възниква въпросът: колко точки ще изгуби заради закъснението?

Джейсън и Бъг бутеха болида по Пето авеню пред очите на скандиращите зрители:

— Раз-два, раз-два!

Джейсън буташе навел глава.

Крачка, тласък.

Крачка, тласък.

Обаче в този миг Бъг се подхлъзна... и падна.

Джейсън спря и вдигна брат си.

— Продължавай да буташ! — нареди му задъхано. — Трябва... да успеем.

В този миг часовникът на състезанието отбеляза 3:00. От сега нататък всяка секунда щеше да им струва по 2 точки... а им оставаха още 80 метра.

— Раз-два!

20 секунди минаха.

— Раз-два!

Вече станаха 40 секунди.

— Раз-два!

Една минута.

70 секунди, след като времето за финализиране беше минало, под бараж от проблясващи светкавици и прожектори на камери, Джейсън и брат му Бъг избутаха „Аргонавт“ през линията на финала и се строполиха един върху друг.

Ако не беше атаката на 42-ра улица, Джейсън щеше да спечели състезанието с 60 точки преднина.

Обаче закъснението му със 70 секунди да пресече финала в указаното време му стовари тежко наказание — лишаване от 140 точки. Така Джейсън завърши на 3-то място зад двамата специалисти по състезания с вратички от ВВС на САЩ Карвър и Левицки.

Фабиан се беше класирал на 4-то място, подпомогнат от това, че се беше лепнал като опашка към задния спойлер на Джейсън. Ромба беше предоволен, че е успял да завърши 5-и.

Последните четирима пилоти — Хасан, Рейн, Чоу и Райце — или бяха катастрофирали (Чоу), финализирали със закъснение (Хасан и Рейн) или просто не се бяха справили добре (Райце).

Пилот	Суперспринт „Либърти“	Манхатънско състезание на вратички	Преследването	Търсенето	Общо
1. Ромба, А. (1) Отбор на „Локхийд-Мартин“	10	6			16
2. Фабиан (17) Отбор на „Рено“	9	7			16
3. Труво, Е. (40)	8	3			11
4. Карвър, Е. (24)	7	10			17

Отбор ВВС на САЩ					
5. Левицки, Д. (23) Отбор ВВС на САЩ	6	9			15
6. Скайф, М. (102) Отбор на „Дженеръл Мотърс“	5	4			9
7. Хасан, Р. (2) Отбор „Локхийд-Мартин“	4	0			4
8. Рейн, Д. (45) Отбор „Боинг-Форд“	3	1			4
9. Чоу, А. (38) Отбор на Китай	2				2
10. Райце, Р. (51) Отбор „Порше“	1	2			3
11. Ривиера, П. (12) Отбор „Ломбарди“	0	5			5
12. Чейсър, Дж. (55) Отбор „Ломбарди“	0	8			8
13. Райце, Х. (50) Отбор „Порше“	НЗ				

14. Мартинес, Карло (44) Отбор „Боинг-Форд“	НЗ				
15. Питърс, Б. (05) Фирмен отбор на „Дженеръл Мотърс“	НЗ				
16. Идеки, К. (11) Отбор „Ямаха“	НЗ				

С един скок Джейсън с 8-те точки за класирането на трето място изпревари Хасан, Рейн, Чоу и Райце, да не говорим за своя колега от отбор „Ломбарди“ Пабло Ривиера.

Сега беше 7-и в общото класиране.

Кое то означаваше, че по най-невероятен начин след първите две състезания е сред класиралите се осем състезатели.

Джейсън Чейсър още не беше отпаднал от Мастърс.

И беше само на две състезания от славата...

ОСМА ЧАСТ

ДЖЕЙСЪН И ЗЛАТНОТО РУНО

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (СЪБОТА)

СЪСТЕЗАНИЕ 3: ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Обиколка: 120 от 120

„Аргонавт“ се носеше над река Хъдсън с максимална скорост. „Везир“ на Етиен Труво летеше до него, като го почукваше и блъскаше — в последната обиколка на Състезание 3, с още само един завой пред тях, страховития Лакът на статуята, Джейсън и французинът бяха начело и се бореха за победата.

Светът около Джейсън изглеждаше размит. Сградите на Ню Йорк Сити. Мостовете. Огромните летящи трибуни покрай реката.

Това състезание беше мъчително. Мъчително и сурово.

И се беше свело до това.

Един завой, двама състезатели.

„Аргонавт“ се гмурна в Лакътя. Същото направи и „Везир“.

Джейсън се бореше срещу гравитационните сили.

6G...

„Везир“ още беше до него.

7G...

„Аргонавт“ почна да се тресе. Джейсън се вкопчи във волана с все сили.

8 G и зрението на Джейсън започна да се помрачава — първите признаци за предстояща загуба на съзнанието.

„Не бива да губя съзнание — каза си той. — Не бива да губя съзнание!“

Обаче „Везир“ продължаваше да е до него. Дори по-лошо — промъкваше се покрай него откъм външната страна на ужасния завой!

„Как го прави този Труво!?“

8,5 G...

Започна да му се гади. Никога не беше удържал при толкова голяма гравитационна сила — всичко, за което можеше да мисли, беше, че „Везир“

се промъква покрай него, изпреварва го, побеждава го. А той трябваше да спечели, ако искаше да остане в Мастърс.

Трябваше да спечели.

Да спечели.

В този миг краят на огромния остър завой се видя и...

... Джейсън изгуби съзнание.

„Аргонавт“ се измъкна от Лакътя.

Джейсън се беше свлякъл на седалката като парцалена кукла.

Смътно чуваше как Бъг пищи от ужас, докато болидът излизаше от контрол и прелетя над ивицата размагнетизиращи лампи, обточили двата края на завоя, подскочи и падна с ужасен плясък в пристанището. Разхвърчаха се парчета. След това болидът се блъсна във фюзелажа на друга кола, катастрофирала по подобен начин още в началото на състезанието.

Нямаше начин да катапултират.

Нямаше шанс да оцелеят.

„Аргонавт“ се взриви.

Джейсън се събуди с вик — потънал в пот и останал без дъх.

Огледа се.

Беше в спалнята на братовчед си в Ню Джърси. Бъг беше в леглото до него и си спинкаше спокойно.

Дигиталният часовник на нощното шкафче показваше 04:40.

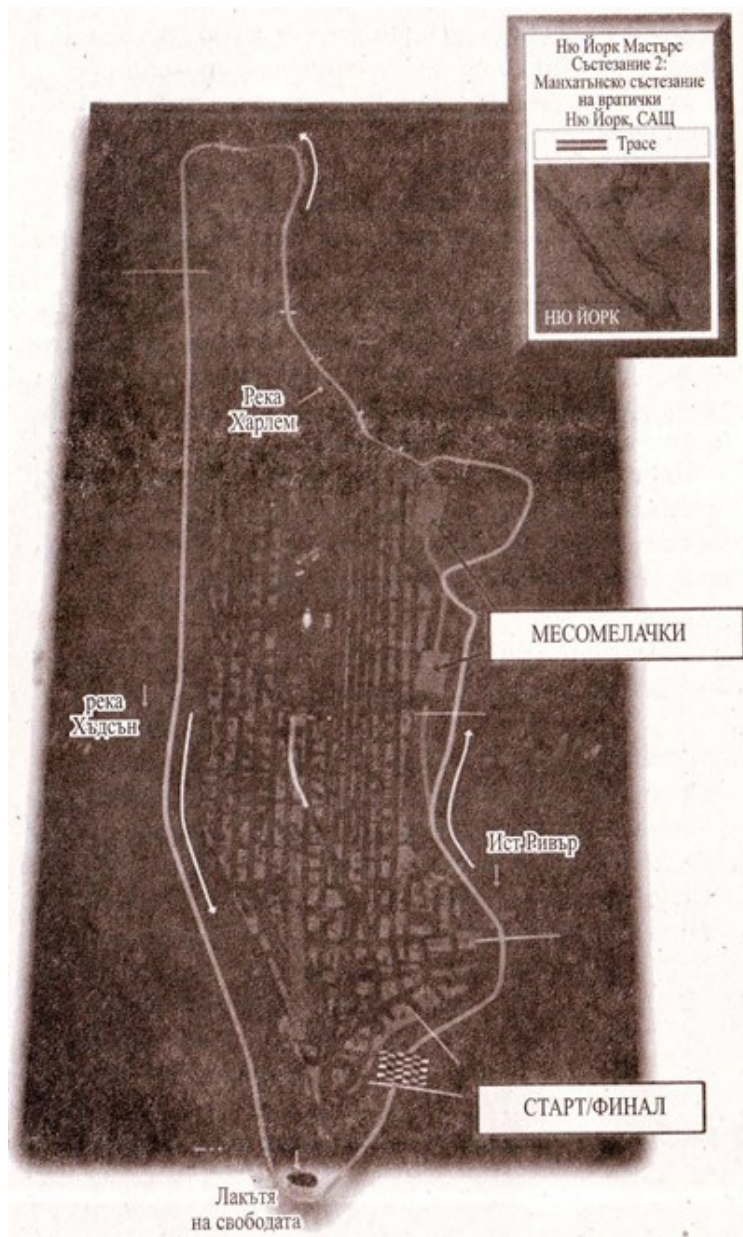
Още не беше събота.

Състезание 3 още не бе проведено.

Всичко беше само лош сън. Адски отвратителен сън.

Обаче изпитаните в съня чувства не си отиваха: съкрушителното желание на Джейсън да спечели, болката, когато видя Труво да го изпреварва, гаденето от гравитационните сили, загубата на съзнание и най-лошото — страхът му от този завой.

Просто не харесваше Лакътя на статуята — това беше може би най-трудният завой във ФЛК и днес, независимо дали му харесва, или не, щеше да го взима по веднъж на всяка минута цели два часа.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (СЪБОТА)

СЪСТЕЗАНИЕ 3: ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Състезание 3 от сериите Мастърс беше разновидност на състезанието, известно като „Масово преследване“.

Точно като в преследванията, които влизаха в училищния шампионат, състезателите се носеха по сравнително къса кръгла писта. В Състезание 3 това беше обиколка на остров Манхатън, която започваше и свършваше при

Бруклинския мост. Всяка обиколка продължаваше приблизително една минута — оттам идваше приказката „по-кратко от нюйоркската минута“.

Друга характеристика на пистата бяха препятствията:

Първо, **йонните водопади**, които се стичаха от всички нюйоркски мостове. Приличаха на обърнати обратно фойерверки: проблясващите златисти частици от водопада предизвикваха хаос в магнитните и електрическите системи. Ако пилотът пропуснеше дупката в (движещите се) водопади и минеше през падащата завеса от златисти йони, от другата страна излизаше само обвивка на болид. Без енергия — нито магнитна, нито електрическа. Обикновено след това ставаше по някоя ужасна катастрофа.

Второ, **месомелачките**: по трасето имаше две кръстовища — на остров Рузвелт и на остров Уорд-Рандъл (всъщност това беше един остров, но преди са били два — оттам двойното наименование). Ако завиеха надясно, пилотите можеха да поемат по по-дълъг и с по-малко опасности маршрут. Ако поемеха по лявото разклонение, маршрутът бе много по-кратък — но и в двата случая ги чакаха дебели четирийсет метра стоманени стени, в които имаше тесни тунели. Проблемът беше, че стените им се отваряха и затваряха като ириси. Ако пилотът решише да поеме по късия маршрут и попаднеше в затварящ се тунел, може да бъде смазан — оттам и прякорът „месомелачка“. Често отчаяли се състезатели избираха да поемат по късия маршрут, пропускаха отварянето на тунела и губеха повече време, докато го чакаха да се отвори пак.

В допълнение в края на супербързата и супердългата права „Хъдсън“ заплашително се изправяше **Лакътят на статуята**. Той беше последното предизвикателство пред всеки пилот — изправянето на собственото ти тяло срещу желанието ти да победиш. Както се беше случило на Джейсън в съня, не беше необичайно пилотите да се нокаутират сами, докато взимат Лакътя, защото са позволили на желанието за победа да замъгли разума им.

Имаше и още една допълнителна характеристика, която беше уникална и се срещаше само в това състезание. Беше известна като **Правилото за 15-те секунди**.

Накратко казано, състезателите трябваше да спазват 15-секундна дистанция от водача. Когато водачът минаваше под мостовете, се включваше таймер. След 15 секунди златистият цвят на йонния водопад преминаваше в червен и отворът в него се затваряше и го превръщаше в непревземаема стена от йони. Това означаваше, че ако не си на петнайсет секунди след състезателя пред теб, си аут от състезанието.

На този етап от Мастърс, след като бяха останали само осем участници, точкуването също се беше променило.

В последните две състезания победителят също получаваше по 10 точки. Обаче класиралият се на 2-ро място сега получаваше само 8 точки; 3-тият получаваше 6 точки; 4-тият получаваше четири точки; 5-ият — 2 точки, а последните трима — нищо. НЗ — незавършилите — също не получаваха точки.

За Джейсън положението беше ясно.

Той имаше само 8 точки и беше на 8 точки от водачите в класирането, така че в това състезание трябваше да завърши на едно от челните места — на първо или второ — а другите състезатели да се класират назад или въобще да не завършат.

Обаче ако бе научил нещо през този година, то беше, че в състезанията с летящи коли *може да се случи всичко*.

На разсъмване Манхатън се беше превърнал в гигантски стадион.

Огромни тълпи се трупаха по външните брегове на Ийст Ривър, Хъдсън и Харлем. В самия Манхатън нюйоркчани бяха превзели всяко място, откъдето можеше да се гледа — като се почне от парковете и сградите и се стигне до главните магистрали, които минаваха по краищата на острова: булеварда „Хенри Хъдсън“, Уест стрийт и булевард „Франклин Рузвелт“.

Обектът на това масово зяпане бяха...

... осемте ръмжащи летящи болида, зависнали над вълните на Ийст Ривър в сянката на могъщия Бруклински мост.

Джейсън и Бъг седяха присвити в „Аргонавт“ и оглеждаха реката.

„Марсилският сокол“ на Фабиан беше вляво от тях, а „Везир“ на Труво — отдясно. Джейсън беше разбрал, че „Везир“ е кръстен на коня на Наполеон.

Светофарите светнаха зелено и състезанието започна.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (СЪБОТА)

СЪСТЕЗАНИЕ 3: ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Обиколка: 1 от 120

Осем болида.

120 обиколки.

На много къса писта.

На Джейсън трите нюйоркски реки му приличаха на непрекъснатата канавка, обградена от стени с крещящи зрители, на места обкращена от

мостове, от които се стичаха златистите йонни водопади.

Първият мост след Бруклинския беше Манхатънският, който беше толкова близо до първия, че йонният му водопад се включваше едва след Обиколка 2. Но следващият мост, огромният Уилямсбърг, както всеки първи завой във ФЛК, щеше да се окаже трудно място.

Златистият му водопад със сигурност работеше — и по времето, когато стигнаха до него, осмината състезатели трябваше да се подредят в индийска нишка, за да успеят да минат през тесния отвор в пердето от златисти йони.

Повърхността на Ийст Ривър се стрелкаше под носа на „Аргонавт“. Джейсън натисна докрай всички лостове и се наклони за левия завой към малкия отвор под моста Уилямсбърг.

Видя моста, видя отвора, видя всички коли, които се стрелкаха около него, и си помисли: „Как ще успеем да минем?“.

Но в мига преди мостът да се извиси пред тях всички коли се приближиха като зъбите на цип и с рев — ру-ум-руум-руум-руум — минаха през тесния отвор.

Докато прелиташе през отвора в друг водопад по средата на маршрута, Джейсън видя, че една кола не успя да се справи и вместо през отвора, се стрелна през каскадата от йони. Беше вторият пилот на ВВС на САЩ Дуейн Левицки със своята Кола №23 от модифициран изстребител Ф-55.

На две коли разстояние зад Джейсън колата на Левицки излезе от другата страна на водопада без видими белези, че нещо не е наред, но това беше само привидно.

Беше изгубила цялата си енергия.

Бавно, колебливо и неизбежно болидът занесе надясно, после почна да пада в дъга и накрая спря в мъртвата зона пред зрителите на източния бряг. И отпадна от състезанието.

— Играта започна — подвикна Джейсън.

Това изобщо не можеше сравни с опита му от спортното училище. Пилотите се блъскаха и бутаха. А тълпата сякаш... ами сякаш искаше кръв. Джейсън имаше чувството, че участва в римско надбягване с колесници.

Фабиан и Труво, двамата пилоти на „Рено“, очевидно бяха решили да му стъжнят живота. През цялата първа обиколка — а и във втората и третата — го притесняваха, като нанасяха премерени удари по предния и задния му спойлер. Заплашваха го с наточените си предни стабилизатори.

Всеки път, когато се спускаха връз него, нюйоркската тълпа започваше да крещи.

А когато успееше да се измъкне, започваше да го приветства.

Обаче беше въпрос само на време преди да пострада от нападенията на французите.

Това се случи през Обиколка 6.

При Лакътя на статуята двата френски болида му пресякоха пътя така, че или трябваше да излезе от завоя, или щеше да изгуби предния си спойлер.

Той излезе от завоя...

... и намали...

... и загледа как останалите състезатели се отдалечават от него.

— Мамка му! — изруга Джейсън. — Френски копелета!

Пришпори „Аргонавт“ и се стрелна напред да ги преследва. Но сега вече трябваше да се пази от Правилото за 15-те секунди.

На всеки мост виждаше огромен дигитален секундомер, който му съобщаваше колко напред е водачът (разбира се, това беше Алесандро Ромба).

Стигна до старт/финала при Бруклинския мост на 11 секунди след Ромба. На косъм, но все пак мина добре.

Обаче в състезание като това — по своята природа напрегнато и оспорвано — тази преднина можеше да бъде стопена само в боксовете или при катастрофа.

Накрая Джейсън щеше да се облагодетелства и от двете.

Влизането в боксовете беше определено предварително, за да се избегнат лесни отпадания. Щеше да става на всеки 20 обиколки.

При спиранията Сали се проявяваше като гений: успя да стопи преднината на Алесандро Ромба — при едно от спиранията в бокса в обиколки 20, 40, 60 и 80 успя да спечели цели три секунди.

След това нещата взеха да стават интересни.

Начело продължаваше да е сребристочерният „Локхийд-Мартин“ на Ромба.

Пилотът от ВВС на САЩ Карвър беше втори със своя син Ф-55.

След тях летеше група от четирима, сред които беше и Джейсън.

Последен, на 7-о място, беше Джейсъновият съотборник Пабло Ривиера.

Ривиера се мъчеше на последното място, защото в Обиколка 100 нещастно прецака престоя в бокса и сега трябваше да спазва 15-секундното правило.

В момент на лудост, обзет от отчаяние, той се изправи срещу втората месомелачка — тъй като тя предлагаше най-голямо съкращение на трасето. Можеше да превърне 13-секундното му изоставане в 3-секундно.

Ривиера не знаеше — а може би нямаше уменията или смелостта да знае — че за да преодолееш нюйоркските месомелачки, трябва да влезеш в тях с максималната скорост 810 км/ч.

А влизането в тесен тунел, чийто вход не е по-широк от вратата на обикновен гараж, със скорост близка до тази на звука, е много по-трудно, отколкото изглежда.

Ривиера влезе в месомелачката със 750 км/ч.

Дългият тъмен цилиндричен тунел го погълна.

А после започна да се затваря като ирис. Огромните му метални фасети започнаха да се свиват с металическо щракане, сякаш някакъв огромен индустриален питон преглъщаше плячката си.

В момент на прозрение Ривиера разбра, че няма да успее.

И изкрещя.

Месомелачката скърцаше и продължаваше да се свива около него.

Скърцащите ѝ стени отрязаха първо връхчетата на крилата му... след това смазаха страничните въздуховоди... и задния спойлер... и...

Смазаните останки на Ф-3000 на Ривиера бяха изплюти от другата страна на месомелачката, очукани и трудни за разпознаване, и паднаха в реката. Единственото, което беше оцеляло, беше подсилената пилотска кабина на болида. Ривиера беше жив — или по-скоро почти — единствено благодарение на свръхздравата конструкция на ферарито и защото месомелачката не се затвори докрай — но в никакъв случай благодарение на собствените си умения.

В състезанието бяха останали само шестима пилоти.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (СЪБОТА)

СЪСТЕЗАНИЕ 3: ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Обиколка: 110 от 120

Сега във всяка обиколка се водеха две отделни битки.

Ромба и Карвър се бореха за водачеството.

Джейсън и двамата пилоти на „Рено“ — за 3-то място. А зад тях се влачеше на опашката, като едва успяваше да се вмести в Правилото за 15-те секунди, фирменият пилот на „Дженеръл Мотърс“, доста по-възрастният австралиеца Марк Скайф, в Кола 102.

Всъщност в Правилото за 15-те секунди имаше и нещо добро: то принуждаваше пилотите да се движат в плътна група — на разстояние за атака — така че щом се появеше възможност, всеки можеше да атакува.

Такава възможност се появи, когато се случиха едновременно две неща:

Първо, в Обиколка 110 Ангъс Карвър се опита да надмине Алесандро Ромба, докато се носеха с рев на север покрай остров Уорд-Рандъл. Карвър се опита да се промъкне покрай Ромба откъм вътрешната страна, но Ромба упорито не отстъпи от линията, така че щом започнаха да влизат в левия завой на върха на острова, се сблъскаха. Ударът беше тежък и двата болида се завъртяха, плъзнаха се настрани в противоположни посоки и минаха през размагнетизиращите лампи.

Другото, което се случи (в точно същия миг), беше: докато се носеха над Ийст Ривър след двамата водачи, Фабиан и Труво, действайки заедно, изтласкаха Джейсън в лявата страна на пистата, така че щом стигнаха до Уорд-Рандъл, той имаше само две възможности: да се блъсне в сушата или да завие наляво — към втората месомелачка.

Избра второто.

Увеличи скоростта.

Изстиска всичко от болида. Беше се нагледал на месомелачки по телевизията и всеки път коментаторите повтаряха едно и също: не можеш да ги победиш, освен ако не караш с максимална скорост.

Затова натисна газта и се стрелна около остров Уорд-Рандъл. Към входа на втората месомелачка.

Стори му се доста малък.

Прекалено малък.

Беше все едно да се опиташ да вкараш куршум в ключалка.

„Аргонавт“ се понесе към малкия отвор. Цифрите на спидометъра започнаха да скачат нагоре: 800 км/ч...

... 805 км/ч... 810 км/ч...

... УУУУМ!

... „Аргонавт“ влетя в малкия кръгъл отвор — и той веднага започна да се затваря като ирис.

Джейсън се наведе напред.

Бъг оглеждаше бързо затварящия се около тях тунел.

Изведнъж стените се оказаха толкова близо, че започнаха да пускат искри там, където крилето на „Аргонавт“ ги докосваха. Джейсън тъкмо си помисли, че със сигурност ще ги смажат, когато — УУУУМ — излетяха в замайващата слънчева светлина и...

... се оказаха начело.

А оставаха само десет обиколки.

Бъг изкрещя нещо.
Джейсън се ухили и викна:
— Ще кажа на мама, че псуваш.

Обаче чакалите пак бяха тук.

Заради сблъсъка Ромба и Карвър бяха размазани и бързо бяха прилапани от Труво, след него от Фабиан и накрая от Скайф. (По-късно Ромба и Карвър щяха да се бият за важните 2 точки на разположение за класирания се на 5-о място. Водиха тази битка чак до мига, когато бяха елиминирани заради неспазване на Правилото за 15-те секунди. Но все пак накрая Ромба успя да надмине Карвър.)

Междувременно в челото на групата правилото гласеше Джейсън срещу всички останали. А тъй като оставаха само 10 обиколки до финала, той имаше реалната възможност да спечели състезанието!

И той — адреналинът кипеше във вените му — направи девет от най-добрите обиколки в живота си.

Двамата французи — не можеха да повярват, че е успял да излезе от месомелачката — го погнаха с желание да му отмъстят.

Труво се нуждаеше повече от точките, отколкото Фабиан, и гонеше по-здраво болида си, и когато излезе от първата месомелачка в Обиколка 115, се озова по петите на Джейсън.

И го подгони.

Но Джейсън взимаше всеки завой свършено.

Добре де, почти всеки.

Във всяка обиколка Труво успяваше да съкрати малко преднината му при Лакътя на статуята. Френският пилот, изглежда, беше усетил, че това е слабото място на Джейсън. Може би беше подушил страха му? И сто на сто знаеше, че Джейсън го взима предпазливо, защото е уплашен от гравитационните сили и от възможността да изгуби съзнание.

Когато започнаха последната обиколка — 120 от 120 — Труво летеше почти до „Аргонавт“.

Дълбоко в сърцето си Джейсън знаеше какво иска да направи французинът.

Да го надмине в Лакътя на статуята.

Нагоре по Ийст Ривър, по вече безопасния маршрут. В по-тясната река Харлем и под всички мостове, които я обкрачваха — преди да навлязат с рев

над Хъдсън, надолу по широката ѝ права, с максимална скорост, преди тя да се покаже пред погледите им.

Статуята на свободата.

Джейсън я погледна и се намръщи.

Знаеше сбора.

Осемте точки, които щеше да му донесе второто място, нямаше да са достатъчни да надмине Карвър в генералното класиране. За да участва в следващото състезание, му трябваша десет точки. Трябваше му победа.

„Смърт или слава“, помисли си той.

И влезе в Лакътя. Знаеше какво ще избере.

В Лакътя болидите се накланяха наляво, почти на 90 градуса, носеха се с огромна скорост.

В този момент Труво — както очакваше Джейсън — предприе атаката. Обаче този път Джейсън не отстъпи.

Труво като че ли се стресна.

Бяха изминали половината от Лакътя...

... и зрението на Джейсън започна да се замъглява.

7G...

Още по-нататък по огромната остра извивка... започна да му причернява.

„Мога да го направя“ — каза си той.

„Мога да го направя...“

8G...

Премигна. Опитваше се... с все сили...

8,5 G...

... да... не... загуби... съзнание...

Труво почти се беше изравнил с него, но не успяваше да го задмине.

9G...

Бузите му залепнаха за зъбите, зъбите му бяха стиснати здраво... и изведнъж той осъзна, с тръпка, че този път — да! — ще успее...

И в същия момент изгуби съзнание.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (СЪБОТА)

СЪСТЕЗАНИЕ 3: ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Обиколка: 120 от 120

Свести се...

... чу лудешки приветствени викове...

... и усети, че някой блъска по каската му.

Беше Бъг, опитваше се да го свести.

А тълпите сякаш скандираха: „Обичаме те, Бъбъг! Обичаме те, Бъбъг!“.

Джейсън седеше в „Аргонавт“, но той не се движеше: беше хванат от мъртва зона и беше зависнал над Ийст Ривър — *но зад финала*.

Джейсън се огледа удивено — нямаше спомен как е стигнал от Лакътя на статуята до линията на финала.

И в този момент видя повторението на огромния плазмен екран, издигнат на речния бряг: видя „Аргонавт“ да излита от Лакътя и да профучава пред „Везир“ пред обектива на камерата.

После в забавените кадри се виждаше как наведен над смъкналия се в седалката Джейсън единственият ученик от спортното училище, който беше издържал при 9 G, стискаше волана и управляваше болида последните няколкостотин метра.

Бъг.

Нещо повече — „Аргонавт“ беше запазил скоростта, с която бе излязъл от завоя (очевидно, макар да беше изгубил съзнание, Джейсън беше продължил да натиска газта), и с Бъг на волана беше надбягал Труво във финалния спринт до Бруклинския мост!

„Аргонавт“ с неговия пилот в безсъзнание и с навигатора, стиснал волана над главата му, беше спечелил проклетото състезание!

Бъг се усмихваше доволно.

После обясни на Джейсън какво се беше случило.

— Какво съм направил? — попита Джейсън невярващо. — Продължил съм да давам газ, въпреки че съм бил в безсъзнание?

Бъг кимна, като същевременно добави нещо почти неразбрано.

— Да, така си е — съгласи се Джейсън. — Наистина много исках да спечеля това състезание.

На информационното табло се появи разпределението на точките.

10 точки за Джейсън. 8 за Труво.

6 за Фабиан, който с лекота се класира на трето място.

4 за австралиеца Скайф — добър резултат, но недостатъчен, за да се включи във финала.

Най-необикновеното беше, че Алесандро Ромба спечели 2 точки за петото място, а пилотът от ВВС на САЩ Карвър — 0 за шестото.

И изведнъж, след като двамата пилоти от ВВС на САЩ не спечелиха точки, а водачът в генералното класиране спечели само две, то придоби следния вид:

Пилот	Суперспринт „Либърти“	Манхатънско състезание на вратички	Преследването	Търсенето	Общо
1. Ромба, А. (1) Отбор на „Локхийд- Мартин“	10	6	2		18
2. Фабиан (17) Отбор на „Рено“	9	7	6		22
3. Труво, Е. (40)	8	3	8		19
4. Карвър, Е. (24) Отбор ВВС на САЩ	7	10	0		17
5. Левицки, Д. (23) Отбор ВВС на САЩ	6	9	НЗ		15
6. Скайф, М. (102) Отбор на „Дженеръл Мотърс“	5	4	4		13
7. Хасан, Р. (2) Отбор „Локхийд- Мартин“	4	0			4
8. Рейн, Д. (45) Отбор „Боинг- Форд“	3	1			4

9. Чоу, А. (38) Отбор на Китай	2	НЗ			2
10. Райце, Р. (51) Отбор „Порше“	1	2			3
11. Ривиера, П. (12) Отбор „Ломбарди“	0	5			5
12. Чейсър, Дж. (55) Отбор „Ломбарди“	0	8	10		18
13. Райце, Х. (50) Отбор „Порше“	НЗ				
14. Мартинес, Карло (44) Отбор „Боинг- Форд“	НЗ				
15. Питърс, Б. (05) Фирмен отбор на „Дженеръл Мотърс“	НЗ				
16. Идеки, К. (11) Отбор „Ямаха“	НЗ				

Съвсем неочаквано Ангъс Карвър, който водеше със 17 точки, се оказа елиминиран въпреки тях, докато Фабиан — злият Фабиан — се беше

изкачил в класирането и бе излязъл на първо място с общо 22. Три точки преднина пред най-близкия му съперник — неговия съотборник Етиен Труво.

Обаче най-голямата от всички изненади беше Джейсън — с големия си успех от 10 точки той изведнъж набра общо 18, които го класираха сред първите четирима. Беше изпреварил трима състезатели с наистина голям скок. Бъг се бе оказал прав — последният завой бе решил всичко — и 8 точки нямаше да са достатъчни.

Джейсън направо не можеше да повярва.

Родителите му не можеха да повярват.

Тълпите не можеха да повярват.

Благодарение на Бъг, на единствения и неповторим Бъг, „Аргонавт“ се класира за четвъртото и последно състезание от нийоркския Мастърс.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (СЪБОТА ВЕЧЕР)

Тази вечер мълчание обгръщаше дома на Джейсъновия братовчед в Ню Джърси.

След усилията на отбор „Аргонавт“ в тазсутрешното Преследване човек би очаквал шумно празненство с пукане от излитащи тапи на шампанско и съскане на разливани безалкохолни.

Но тази вечер нямаше такова нещо.

Най-сетне осъзнаха значението на случилото се. Тежестта на постигнатото от „Аргонавт“ през седмицата. След три крайно тежки професионални състезания утре Джейсън, Бъг и Сали щяха да участват в едно от най-престижните събития в света на ФЛК. Обаче същевременно и едно от най-опасните.

Всички седяха около масата, потънали в замислено мълчание: Джейсън, Бъг, Хенри и Марта Чейсър, братовчедите Чейсър, Сали Макдъф и семейството й, както и Ериъл Пайпър.

Наистина мълчанието — мрачно стихване от страх и ужас — беше оглушително.

Единственият, който не беше повлиян от него, се оказа Скот Сиракюз — но пък той беше бивш професионален състезател и бе свикнал с подобно напрежение.

— Трябва да знаете... — прекъсна той неловкото мълчание, — че другите състезатели също са само хора.

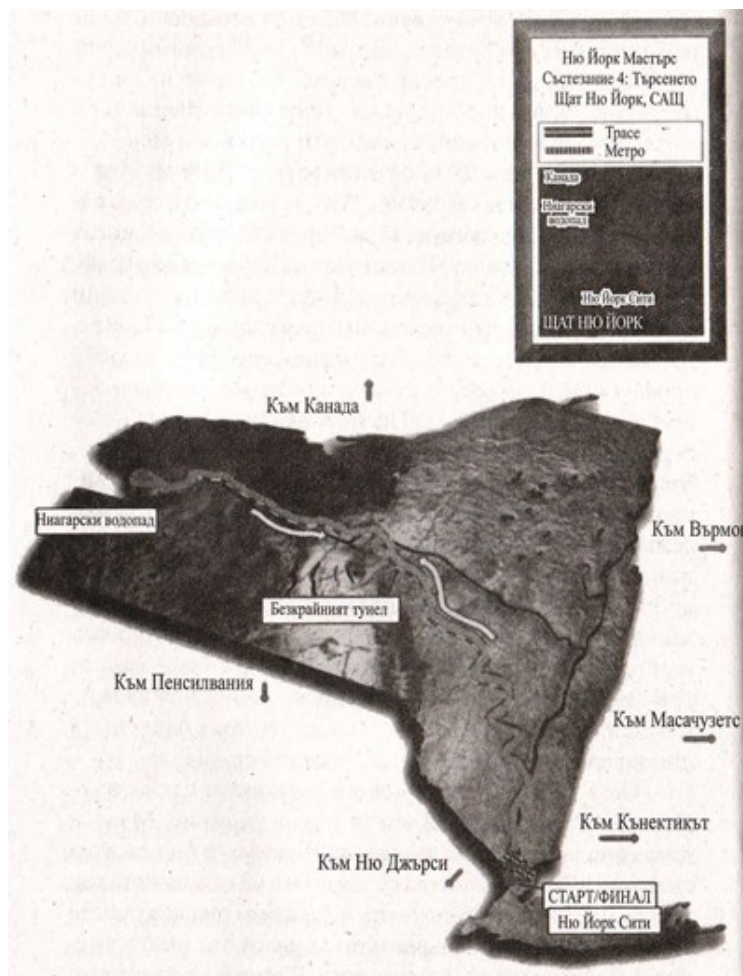
Останалите не вдигнаха глави — единствено Джейсън погледна учителя си.

Сиракюз вдигна рамене.

— Хората виждат пилоти като Ромба и Фабиан и си мислят, че те са свръхчовеци. Мъже от стомана. Смели шампиони, които безстрашно летят с астрономически скорости, без да ги тресат нервите. Обаче те не са супергерои. О, не, въобще не са. Те са обикновени хора със страхове и любови, и слабости като вас и мен.

— Затова обичаме спортистите — от Тайгър Удс и Доналд Брамман до Мохамед Али — защото те се справят с такова напрежение, което другите хора не могат дори да си представят. Те застават на игрището за голф, на стадиона или на ринга пред погледите на стотици хиляди и някак си краката им не се огъват. После... продължават да стоят... *и под всичките тези погледи правят онова, за което са тренирали, и го правят добре.* За това ги обичаме. Но това не означава, че не се страхуват. — Замълча за миг и продължи: — Джейсън, Бъг, Сали — като ваш учител ви наблюдавах през изминалата година да се развивате; гледах ви как от ококорени надежди с малко талант... се превръщате в *състезатели*. Когато започнахте да се учите при мен, бяхте добри. Сега сте наистина добри. Добри в своите лични задължения, добър отбор. Защото идвахте на уроци, когато бяхте твърде уморени дори да мислите; защото тренирахте заедно как се провежда ръчно обслужване в бокса; защото избутахте болида си през финалната линия; защото Бъг пое волана, когато се наложи.

— Сега вече сте *състезатели* — заключи Сиракюз. — Повярвайте ми — готови сте за това изпитание. Може и да не мислите така, но аз съм човек, който е бил дълго в света на ФЛК, и можете да се доверите на преценката ми. Готови сте да се изправите пред хорските очи и коленете ви да не се огънат. Свършихте си работата, имате уменията и най-важното — желанието. Време е да направите онова, за което сте дошли: да спечелите Мастърс!

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (НЕДЕЛЯ)

СЪСТЕЗАНИЕ 4: ТЪРСЕНЕТО

— Мамо, да не си го забравила? — попита Джейсън, когато пристигнаха в боксовете на Шесто авеню за четвъртото и последно състезание от сериите Мастърс.

Марта Чейсър отвори дамската си чанта, надникна вътре и се увери, че неговият „трофей“ за Търсенето е там.

Форматът на състезание по търсене беше прост: всички състезатели потегляха от старт/финала за далечна точка, където трябва да вземат трофея, който са си избрали — той можеше да е всякакъв, обаче обикновено състезателите избираха нещо, което е важно за тях. Например медал, който са спечелили, или националното им знаме.

Каквото и да беше трофеят, първият състезател, който пресечеше старт/финала с него, печелеше.

Особеното бе в самото пътуване. Пътуването в Търсенето като част от Мастърс беше особено трудно.

Майката на Джейсън беше измислила много подходящ трофей за отбор „Аргонавт“ в Състезание 4.

— Мисля, че трябва да го дадем на някой от официалните лица — каза Джейсън, докато го взимаше от ръцете ѝ.

И когато влязоха в бокса, го предаде на официалното лице, което щеше да закара трофеите на четиримата състезатели до най-далечната точка от трасето на Търсенето.

„Аргонавт“ стоеше в своя бокс — блестящ, лъскав, в очакване. Сякаш малката синьо-бяла и сребриста кола беше жива, пълна с енергия, готова да тръгне, а в момента дори като че ли потропваше с копита в очакване на днешното предизвикателство.

Джейсън огледа болида си с гордост и си помисли за всичко, което бяха преживели заедно — от Регионалните шампионати в блатата на Карпентерия до епичните усилия в спортното училище: тежките турнири, изправянето срещу ледените Сцила и Харибда. И подвизите им тук, в Ню Йорк.

Потупа лявото крило на „Аргонавт“.

— Е, аргонавте, ето ни отново на старт. Още едно състезание. Само още едно — това е единственото, което искам от теб.

Така и не видя взривното устройство — беше с размерите на главичката на карфица — закачено за задния спойлер на обичния му „Аргонавт“.

Беше поставено там през нощта... от ръка с ловки пръсти... ръка, която беше платила на един от охранителите, за да получи достъп до боксовете... ръка, която преди време беше монтирала подобно устройство на един друг „Аргонавт“.

НЮ ЙОРК СИТИ, САЩ (НЕДЕЛЯ)

СЪСТЕЗАНИЕ 4: ТЪРСЕНЕТО

УЧАСТЪК: НАВЪН

Четирите болида стояха на Пето авеню — всички насочени на север.

Алесандро Ромба в своя сребристочерен „Локхийд-Мартин“.

Фабиан и Труво в своите пурпурнозлатисти рена.

И Джейсън в „Аргонавт“.

Нещата се свеждаха до това.

Четирима съперници.

Всички в рамките на четири точки разлика.

Ромба, Труво и Джейсън трябваше да спечелят Състезание 4 — и да се надяват, че някои други класирания ще са в тяхна полза — за да могат да спечелят Мастърс.

Обаче Фабиан, който имаше три точки повече от най-близкия си съперник, можеше да си позволи да се класира втори, да събере 8 точки и пак да спечели титлата.

Трасето за Търсенето беше дълго и тежко — отвеждаше състезателите през целия щат Ню Йорк чак до Ниагарския водопад на американско-канадската граница. Там състезателите трябваше да вземат трофеите си от платформа, окачена високо над водата, и да поемат по обратния път към Манхатън.

Пътят и в двете посоки беше изключително труден, но същевременно удивително красив, макар и по необикновен начин.

Защото основната характеристика на трасето беше подземна магистрала, известна като Безкрайния тунел. Преди изобретяването на летящите коли американското правителство беше започнало да строи супермагистрала от канадската граница чак до Флорида — Супермагистрала II.

По това време обаче се бяха появили магнитните коли и проектът беше изоставен. Довършен беше само участъкът през щата Ню Йорк, при това само грубото строителство.

И така се бе получила мрежа от грубо изсечени осмостенни тунели, които минаваха през най-различни места — стари рудници, пещери, подземни реки и водопади. Строителството на магистралата беше причина за откриването на сега прочутите Пещери близнаци — най-големите подземни кухни на света.

Разбира се, сега Безкрайният тунел беше оборудван с множество малки йонни водопади, които намаляваха ширината на тунелите наполовина. Плюс множество еднолентови мостове над подземните проломи и реки, както и много кръстовища, водещи в задънени тунели; навигаторите бяха снабдени с карти и затова тяхната роля в състезанието беше решаваща.

Джейсън седеше зад волана и оглеждаше каньона от небостъргачи и трибуни, в който се беше превърнало Пето авеню.

— Но никога на колене — каза високо.

— Какво каза? — попита Бъг.

— Нищо, брат ми. Нищо.

Тълпата шумеше и обсъждаше дали Алесандро Ромба ще спечели това състезание и ще вземе Големия шлем? Или пък двамата французи? А може би младият Джейсън?

Родителите на Джейсън гледаха от трибуната най-близо до старт/финала. До тях седяха Умберто Ломбарди, Скот Сиракюз, кланът Макдъф и Ериъл Пайпър. Хенри Чейсър буквално не го сдържаше на място от възбуждане.

Силен електронен звук предупреди всички, че стартовите светофари ще светнат след три секунди.

Червена светлина...

Жълта светлина...

Зелена светлина...

Старт!

Светът се размаза.

Свръхбързина. „Аргонавт“ летеше на границата на възможностите си.

Небостъргачите се смениха с мостове, след това с къщи, накрая с магистрала, когато състезателите се стрелнаха по междуцатската 87, цепейки на север, където всяко свободно парче земя беше пълно със зрители.

Малко по-късно пейзажът премина в гористи хълмове, реки, мостове и много скоро се показва планината Кетскил. Джейсън знаеше, че в нейното подножие чака входът към прочутия и страховит Безкраен тунел.

Ромба летеше начело, а Джейсън и двете рена се бореха и гонеха 2-рото място, като час по час се задминаваха. През цялото време двамата френски пилоти прекарваха заострените си стабилизатори опасно близо до крилете на „Аргонавт“.

А после Джейсън видя входа към тунела.

Беше висока арка от сив бетон, непоклатима като пъкъла, и зад нея зееше черната паст на тунела. Входът беше обграден от ръкопляскащи зрители.

Рууум!

Джейсън влетя в мрака.

Сводести подпорни колони прелитаха над главата му — смайващо свръхповторение на една и съща форма. Всъщност не бяха колони, а по-скоро „ребра“ — ребрата на осмостенния тунел.

Четири коли с рев се носеха по тунела, накланяха се, за да следват извивките на трасето, и се изправяха, за да поемат по правите.

Ромба — Джейсън — Фабиан — Труво.

На определени места йонни водопади преполовяваха ширината на тунела и болидите трябваше да се престрояват в индийска нишка, за да могат да минат покрай бляскавите златисти пердета. Понякога трябваше да се стрелват наляво или надясно, когато изскачаше втори или трети йонен водопад — точно зад предишния, но от другата страна на прохода.

Джейсън изскочи на дълъг естествен мост, който се простираше над подземен пролом. Бездънен мрак се простираше от двете страни на моста. Обаче, преди да може да огледа този удивителен пейзаж, Джейсън отново се гмурна в клаустрофобичното пространство на тунела.

В системата от тунели започнаха да се появяват кръстовища.

На първо време всички просто следваха Алесандро Ромба — доверяваха се на уменията на неговия навигатор да разчита карти. В един момент обаче Ромба се откъсна от тях и изведнъж Бъг трябваше да насочва „Аргонавт“.

Но не за дълго.

Фабиан, който много искаше да остане на втора позиция и да спечели състезанието, започна с помощта на Труво да притеснява Джейсън.

„Аргонавт“ взе с висока скорост един завой, избегна поредния йонен водопад и се стрелна в една невероятно огромна пещера. Беше първата от Пещерите близнаци, известна като Малката пещера.

Удивителни водопади скачаха от пукнатини в стените на огромната пещера и политаха 200 метра надолу, преди да изчезнат в мрака. Подземни летящи трибуни, пълни със зрители, висяха покрай стените на пещерата. Виковете на публиката кънтяха под свода.

Широк мост се виеше около скалните водопади, като на някои места дори се гмурваше във водните струи.

Летящите над моста коли изглеждаха като джуджета в сравнение с гигантската пещера и подземните водопади.

Тъкмо на това място двете рена се опитаха да видят сметката на Джейсън. Виещият се мост беше достатъчно широк за трите коли, но в края се стесняваше в тунел с две ленти.

Двете рена заплашително застанаха от двете страни на „Аргонавт“. Джейсън се стрелна наляво, после надясно. Отляво беше Фабиан, а отдясно Труво — и двамата толкова близо, че можеше да ги докосне.

Сандвич „Рено“.

— О, не... — извика Джейсън.

Рената го бяха вкарали в позицията, която искаха — с помощта на техника, използвана вече много пъти за елиминиране на противниците им. Сега на Фабиан му оставаше само да бутне Джейсън върху заострените стабилизатори на предното крило на Труво.

Фабиан започна да притиска Джейсън надясно...

... към проблясващото предно крило на Труво.

Джейсън обаче изблъска Фабиан обратно — докато нервно поглеждаше бързо приближаващия вход на тунела.

В този момент Труво също се долепи до него — приближи страховитото си сребристо предно крило на сантиметри от „Аргонавт“.

Джейсън завъртя глава надясно и наляво. Нямахше къде да избяга. Притискаха го върху остриетата на Труво и не можеше да направи нищо.

След секунда щяха да му видят сметката...

След секунда...

Фабиан нанесе последния удар.

Видя му сметката.

СЪСТЕЗАНИЕ 4: ТЪРСЕНЕТО

УЧАСТЪК: БЕЗКРАЙНИЯ ТУНЕЛ (НАВЪН)

Но когато Фабиан нанесе убийствения удар, Джейсън направи нещо абсолютно неочаквано. Натисна спирачките.

„Аргонавт“ изостана и резултатът беше колкото изненадващ, толкова и смайващ.

Фабиан, който допреди секунда натискаше яко срещу колата на Джейсън, изведнъж се озова без никакво противодействие. Стрелна се встрани и напред и преди да успее да направи каквото и да било, видя как стабилизаторът му отрязва предното крило на „Везир“!

Очите на Труво щяха да изскочат, докато гледаше как крилото му полита надолу — и в този момент той изгуби контрол и болидът му залитна надясно, опасно близо до края на виещия се мост и бездната под него. Това беше миг преди да се разбие със страшна сила във вертикалната бетонна рамка на входа за тунела в края на огромната пещера.

Колата се блъсна в скалата.

Със 700 км/ч.

За част от секундата „Везир“ се превърна от летяща кола в огнена топка.

Взривът заехтя из пещерата и зрителите ахнаха ужасено. Труво и навигаторът му щяха да оцелеят, макар и замаяни и зашеметени — спасени благодарение на усилената кабина и системите за защита при сблъсък. „Везир“ обаче никога вече нямаше да участва в състезания.

Остана да лежи размазан от дясната страна на тунела, препречвайки част от входа.

Джейсън продължаваше да се движи с висока скорост — маневрата му със спирачките беше само за миг, така че не беше дал възможност на Фабиан да спечели голяма преднина. Двамата профучаха покрай горящия „Везир“ и хлътнаха в двулентовия тунел.

Тунелът правеше широк десен завой — подлагаше на изпитание устойчивостта на пилотите на гравитационните сили също като Лакътя на статуята, преди да ги въведе във втората от Пещерите близнаци.

Голямата пещера.

В сравнение с нея Малката пещера беше джудже.

Голямата пещера беше най-голямото подземно пространство на света. Беше открито само преди две години и беше невероятно изумително. Имаше десетки водопади, сталагмити с височината на небостъргач се издигаха в огромната пещера, някои свързани със скални мостове. Водата се стичаше по тях в искрящи пръски, преди да изчезне надолу в мрака.

Извит мост минаваше по дължината на цялата пещера и тъкмо над него се понесоха болидите, като правеха зигзази между буйните струи вода.

Ромба, след него Фабиан — и накрая Джейсън.

Под виковете и свирканията на зрителите по летящите трибуни тримата състезатели профучаха над скалистия път и изчезнаха в последния участък на Безкрайния тунел — участък, който свършваше при Ниагарския водопад.

Ниагарският водопад.

Гледката — величествена. Шумът — оглушителен. Тълпите, струпали се около най-прочутия водопад на света, шумяха и се пукаха от нетърпение.

Всички погледи бяха впити в дупката в подножието на водопада, и всички чакаха да видят кой от състезателите ще излезе първи.

Беше Алесандро Ромба.

Зрителите пощуряха.

Фабиан излезе втори — а накрая остана Джейсън.

Трите болида се стрелнаха нагоре по склона откъм страната на САЩ и спряха почти едновременно пред дългия тесен пешеходен мост без перила, който се простираше над реката.

Джейсън изскочи от „Аргонавт“ и подгони Ромба и Фабиан по дългия тесен мост.

От другата страна на моста имаше четири подиума. И на тях бяха трофеите на пилотите.

Трофеят на Ромба беше италианското знаме. Той го грабна, обърна се и хукна обратно към колата си... и към връщането при старт/финала.

Трофеят на Фабиан беше типичен за него: негова снимка в рамка, сниман застанал до „Марсилски сокол“. Той я грабна и се втурна обратно, като почти блъсна Джейсън, докато се разминаваха на тесния мост.

Джейсън стигна до подиумите последен.

И видя трофея, който бе направила майка му.

Той блестеше на слънчевата светлина като съкровище, а над него имаше дъга, образувана от водните пръски и слънчевите лъчи — приличаше на ореол.

Мека вълна.

Боядисана в златисто.

Златното руно.

Също като своя съименник от митовете Джейсън грабна руното, обърна се и хукна с все сили към своята колесница.

СЪСТЕЗАНИЕ 4: ТЪРСЕНЕТО

УЧАСТЪК: БЕЗКРАЙНИЯ ТУНЕЛ (НАВЪТРЕ)

Джейсън скочи в „Аргонавт“ и натисна газта. Бolidът изрева, направи пълен кръг високо над водопада и се стрелна като куршум обратно в Безкрайния тунел.

Отново в мрака.

Обратно към старт/финала.

Джейсън промушваше „Аргонавт“ през проходите на Безкрайния тунел, накланяше се наляво, плъзгаше се надясно, стремеше се да изпревари Ромба и Фабиан по пътя към финала.

Видя червеният стоп на Фабиан да просветва немного далеч напред. И изведнъж в слушалките му се чу глас с френски акцент:

— Момче, не можеш да спечелиш.

Фабиан.

Някак си беше успял да открие радиочестотата на Джейсън и сега в най-смазващата фаза на състезанието беше решил да проведе психическа атака. Това беше много неморално, но не и незаконно.

— Защо продължаваш да се мъчиш? — продължи Фабиан. — Та ти се справи много добре за дете. Защо не оставиш надпреварата на мъжете, а?

Джейсън беше впил поглед в задния спойлер на французина.

— Дръж се, Фабиан. По петите ти съм — каза той решително.

И това беше самата истина.

Той непрекъснато смалвяваше преднината на французина, докато се стрелкаха през тесните скалисти тунели, и то толкова много, че когато стигнаха Голямата пещера, „Аргонавт“ изскочи до „Марсилски сокол“ на широкия трилентов мост.

Фабиан видя Джейсън и се намръщи.

Джейсън му се оплези.

В отговор Фабиан го блъсна.

Обаче Джейсън зави и намали силата на удара.

Това, изглежда, раздразни Фабиан още повече, защото щом поеха нагоре по дългата рампа на Голямата пещера, той отново блъсна „Марсилски сокол“ в „Аргонавт“.

Обаче Джейсън беше готов за това и удържа. Двете коли се носеха с рев нагоре по моста и влязоха в широкия (сега ляв) завой на тунела, който свързваше Голямата с Малката пещера.

Накланяне в завоя.

Труден полет.

Бърз полет.

Фабиан от вътрешната, Джейсън от външната страна на завоя; колите им летяха с толкова висока скорост, че направо разкъсваха тъканта на въздуха.

За един кратък миг Джейсън успя да види очите на Фабиан зад визьора на каската — видя ги да проблясват към него с чиста подигравка и омраза.

— Момче, ще ти видя сметката.

— Не днес обаче — отговори Джейсън.

— И защо не?

— Защото се сетих нещо, за което ти не си.

И докато го казваше, завършиха последния участък от завоя заедно — страна до страна — Фабиан отляво, Джейсън отдясно. И онова, което Джейсън си беше спомнил, изведнъж изскочи пред тях. Останките от колата на Труво.

Фабиан изкрещя.

И скри очите си с ръце, когато „Марсилски сокол“ се стрелна право през отломките от „Везир“ — и отломките от вече две рена се разхвърчаха във всички посоки като звездопад.

Централната секция от колата на Фабиан оцеля, но за негово нещастие предният и задните спойлери, както и крилата, не можаха.

Очуканите останки от колата му се посипаха в мрака под моста...

Не е нужно да се обяснява надълго и нашироко какво въздействие оказва тази катастрофа върху сериите Мастърс.

Фабиан току-що бе станал НЗ — което означаваше, че изобщо няма да вземе точки от състезанието. За него сериите Мастърс бяха свършили.

Борбата за спечелването им щеше да се води между последните двама състезатели на пистата: Алесандро Ромба и Джейсън Чейсън.

Сега, когато двете рена завинаги го бяха оставили на мира, и на крилете на огромно количество адреналин, Джейсън вече оглеждаше стопа на Алесандро Ромба.

Ла Бомба Ромба.

Пилотът №1, състезателят, който искаше да стане първият, спечелил Големия шлем, човекът, който тази година още не беше надминаван.

„До днес“, помисли си Джейсън.

Състезание с два коня.

Ромба бягаше.

Джейсън преследваше.

Преследваше го с все сили.

По цялата дължина на Малката пещера, след това в подобния на лабиринт тунел.

Ромба караше яко.

Джейсън управляваше безпогрешно.

За двайсет минути съкрати преднината на №1 на света до една дължина на кола и тогава...

... слънчевата светлина ги заля, когато изскочиха заедно от тунела.

Вече летяха над междуцатската магистрала, която се извиваше наляво и надясно, заобикаляйки гори и хълмове. Джейсън следваше Ромба по петите и превръщаше живота на световния шампион в ад.

След малко Джейсън атакува — опита се да се промъкне от лявата страна на Ромба.

Ромба затвори пътя — леко и законно.

Джейсън опита отново — този път отдясно.

Ромба отново го блокира.

Джейсън упорстваше — ту отляво, ту отдясно, търсеше пролука да се шумугне, без да показва никакво уважение към пилот №1.

Джейсън отново тръгна наляво — Ромба реагира и зави нагам — обаче този път ставаше дума за лъжливо движение и Джейсън се стрелна надясно и се промъкна покрай Ла Бомба, който се беше отклонил твърде много вляво!

Тълпите покрай магистралата направо зяпаха.

А после се разкрещяха от удоволствие.

Не катастрофа, късмет или подъл ход бяха позволили на Джейсън да надмине световния шампион.

Просто се дължеше на дяволски доброто му пилотиране.

Така изведнъж, когато оставаха само десет минути до края на Ню Йорк Мастърс, Джейсън се озова начело.

В далечината се показва силуетът на Ню Йорк Сити.

Докато се носеше с рев над магистралата, Джейсън гледаше как високите му небостъргачи пронизват небесата.

Пришпорваше „Аргонавт“ и се опитваше да заглуши всички мисли за това, *че води, че е начело*, че е на прага да постигне всичко, за което някога си е мечтал.

„Не мисли за победата — каза си той. — Не казвай хоп, преди да си скочил! Първо спечели, после всичко останало. Съсредоточи се и карай!“

В последния участък преди Манхатън дори успя да увеличи преднината. Първо с една дължина, после с няколко.

А после минаха по Бродуейския мост и изведнъж се озова отново в града с неговия лабиринт от прави ъгли.

Събралите се зрители започваха да реват при всеки негов завой.

Ромба вече беше изостанал на цели седемдесет метра.

Когато изскочи на Пето авеню и осъзна, че няма повече завой — че това е краят — че е успял — Джейсън си позволи да се усмихне.

В същия момент един човек сред зрителите — гледаше как Джейсън лети по финалната права — натисна бутона на дистанционното и задейства взривното устройство с големината на глава на карфица, закачено за задния спойлер на „Аргонавт“.

За втори път тази година — и за втори път в състезание от Големия шлем — задният спойлер на „Аргонавт“ избухна от само себе си.

„Не — помисли си Джейсън. — Не на финалната права!“

— Дръж се, Бъг — успя да извика на брат си.

Останал без задния си спойлер, „Аргонавт“ наведе нос и със смайващите 779 км/ч се стовари върху асфалта на Пето авеню.

Разхвърчаха се части и искри.

Носът на „Аргонавт“ отхвъркна настрана, части от фюзелажа се разлетяха наоколо, крилете застъргаха настилката и се отчупиха.

Очуканият „Аргонавт“ се плъзна странично и спря в средата на Пето авеню, само на дразнеци двеста метра от финала. След това тромаво се обърна на една страна, с кабината към заветната бяла линия.

Джейсън вдигна глава и видя линията на финала — толкова близо и едновременно толкова далеч.

— Бъг? Как си?

Бъг го успокои, че му няма нищо.

Джейсън бързо прецени възможностите.

Знаеше, че Ромба е близо — по звука почти над него — прекалено близо, за да стигне на бегом до финала, както Бъг бе направил с Барнаби в спортното училище.

— По дяволите! — Той удари ядосано волана. — Няма да загубя това състезание!

И когато колата на Ромба почти се изравни с неговата, сграбчи Златното руно, стисна го в скута си, отключи оборудвания с транспондер волан и направи единственото, което можеше да му помогне да спечели състезанието.

Катапултира.

СЪСТЕЗАНИЕ 4: ТЪРСЕНЕТО

УЧАСТЪК: ПЕТО АВЕНИУ (НАВЪТРЕ)

Беше картина, която никой зрител никога нямаше да забрави.

Черният „Локхийд“ на Алесандро Ромба тъкмо минаваше покрай останките от „Аргонавт“, когато — фуууу! — Джейсън излетя с катапултиращата седалка от болида, изстреля се хоризонтално с главата напред, подобно на човек от цирково оръдие, само на шейсет сантиметра от асфалта и...

... надмина колата на Ромба в движение...

... и прелетя над финала само на трийсетина сантиметра пред смаяния италианец.

Щом профуча над бялата линия на финала, катапултиращата седалка изгуби хоризонталната си инерция, стовари се на асфалта, търкулна се настрана и се плъзна напред. Вдигнаха се хиляди искри, които обгърнаха Джейсън, но седалката го защитаваше с усилената си конструкция.

След миг седалката спря.

Съскаше от нагриването и от очуканите ѝ страни се вдигаше пара.

От всички страни към нея се завтекоха загрижени официални лица.

Зрителите бяха потънали в удивено мълчание.

Хенри и Марта Чейсър гледаха ужасени, търсеха признаци на живот в димящата седалка и сред тълпата служители, които се бяха струпали около нея.

Никой не беше виждал нещо подобно — момчето, което *катапултира*, за да пресече финала и да спечели!

Едно от официалните лица измъкна Джейсън от изпотрошената седалка и му помогна да се изправи. Джейсън се олюля, но вдигна високо волана и Златното руно...

... и беше поздравен от тълпата с такъв радостен рев, какъвто не беше чуван никога на състезание от ФЛК.

Беше толкова силен, че едва не срути града.

Хенри и Марта Чейсър въздъхнаха от облекчение, а после Хенри скочи, вдигна ръце и изрева:

— *Ах, ти... малък... проклет... храбрец!*

Последваха налудничави сцени.

Подобно на вълна от разкъсана язовирна стена, тълпата нахлу през загражденията, изскочи на Пето авеню и започна да се трупа около смачканата катапултираща седалка.

Джейсън — заобиколен от официални лица и охрана — отиде при Алесандро Ромба и му стисна ръката.

— Господин Ромба, съжалявам за Големия шлем.

Италианецът се усмихна криво.

— Имам чувството, че тази година беше последната ми възможност. От сега нататък във всяко състезание ще съм изправен срещу корав нов съперник.

Джейсън кимна.

- Днес направихте добро състезание.
- Ти също. А сега, младежо, върви да празнуваш.
- Точно това ще направя — засмя се Джейсън.

И хукна по Пето авеню към останките на „Аргонавт“, които още лежах по средата на широкия булевард. Бъг стоеше до отломките.

Двамата братя се прегърнаха, а около тях засвяткаха светкавиците на фотоапаратите и прожекторите на камерите.

— Джейсън! Ларва на мраволъв! — Марта Чейсър пристигна тичешком от ВИП трибуната, Хенри я следваше.

Марта прегърна Джейсън и го притисна към себе си. Хенри Чейсър спря малко зад нея, защото знаеше, че Бъг не обича да го прегръщат. Затова се изненада, когато Бъг скочи в обятията му, прегърна го и отпусна глава на рамото му.

- Добра работа, синко — каза Хенри задавено. — Браво.
- Благодаря... татко — прошепна Бъг.

Това бяха първите думи, които каза пряко на Хенри Чейсър.

Марта пусна Джейсън.

— Едва не получих сърдечен удар, когато спойлерът се взриви. Какво стана? Защо? Как?

— Имам някои подозрения — отговори Джейсън и се обърна към Ериъл, която се приближаваше, придружавана от двама нюйоркски полицаи, които водеха помежду си Рави Гупта, индиеца букмейкър — ръцете му бяха в белезници.

— Той ли е? — попита едното ченге.

— Да, той е — отвърна Джейсън. — Това е типът, който е монтирал експлозивите на колата ми в Италия и тук.

Марта и Хенри гледаха невярващо.

Джейсън обясни:

— Осъзнах го по-миналата вечер, когато по телевизията видях коефициентите при залозите. Във ФЛК можеш да залагаш на всякакви резултати: например аз да спечеля, да се класирам в челната тройка на генералното класиране. Онова, което привлече вниманието ми, беше коефициентът, ако се класирам в челната петорка във всяко състезание. И тогава се сетих за Италианското бягане. Тогава нашият отбор на два пъти изпита необясними трудности: взривът на финалната права, но и преди това, когато на Сали беше попречено да стигне до боксовете в Пескара. И тогава ми светна: трудностите се появиха едва когато се изкачих на пето място. На път за боксовете в Пескара изскочих на пето място, след като „срязях тока“. Задният ми спойлер гръмна точно когато надминах Труво и изглеждаше така, сякаш ще финиширам пети. Тогава ми хрумна, че вероятно някой не

иска да се класирам в челната петица от Италианското бягане — продължи Джейсън. — Започнах да се питам кой може да е... и стигнах до единствения отговор: комарджиите. Имаше само един букмейкър, който беше проявил интерес към мен — Гупта. Затова преди да си легна проверих неговите коефициенти тук и предишните в Италия, ако се класирам сред първите петима. Бяха огромни. Гупта щеше да изгуби цяло състояние, ако там се бях класирал на пето място, така че се беше погрижил това да не се случи: първо, блокирал е Сали, второ, поставил е експлозив в задния ми спойлер.

— Но как би могъл да го докажеш? — попита Хенри.

— Не можех. Затова трябваше да чакам — и да видя дали нещо подобно ще се случи и днес. Така че помолих Ериъл да накара полицията да наблюдават Гупта през цялото състезание и...

Обърна се към полицаия до Ериъл и му кимна.

— Разполагаме с видеозапис на господин Гупта, как насочва дистанционно към „Аргонавт“ и натиска бутон миг преди задният спойлер на колата да се взриви — каза полицаят. — От Наблюдение на радиосигналите също са записали размяна на сигнали търсене — отговор между дистанционното и „Аргонавт“ секунда преди взрива. Така че сега господин Гупта ще дойде с нас.

Полицаяте отведоха букмейкъра.

— Залагания... — изръмжа Сали. — Това е лоша новина.

— О, не е чак толкова лоша — подхвърли Марта Чейсър.

— Какво имаш предвид, мамо? — попита Джейсън изненадано.

— Ами — изглежда й беше малко неловко да си признае, — както казах, зложих един долар, че ще спечелиш. Много преди първото състезание, когато ти се котираше хиляда и петстотин долара към 1. Така че току-що спечелих хиляда и петстотин долара. Най-сетне ще мога да си купя нова шевна машина.

Джейсън само поклати глава и се усмихна.

Стоеше усмихнат със семейството и приятелите, и със Златното руно в ръка в средата на Пето авеню в Ню Йорк, беше неделята на Мастърс... и той беше победителят. А около тях трупачата се тълпа надаваше приветствени викове и ръкопляскаше.

Със същата усмивка стоеше и на остров Либърти, в подножието на Статуята на свободата зад почетната стълбичка и гледаше как Ромба (26 точки) и Фабиан (22 точки, защото поради катастрофата не беше получил

точки за Състезание 4) получават лаврови венци за 2-ро и съответно 3-то място.

Настъпи моментът.

— А сега, дами и господа — обяви говорителят, — на първо място с двацет и осем точки от сериите, две победи и едно трето място, шампионът на Мастърс за тази година е... Джейсън Чейсър! Отбор: „Аргонавт/Ломбарди“. Навигатор: Бъг Чейсър. Старши механик: Сали Макдъф.

Тримата се качиха заедно на почетната стълбичка.

Джейсън, Бъг и Сали.

Получиха венците си и огромната купа на Мастърс.

Джейсън вдигна купата над главата си и зрителите направо пощуряха.

Докато гледаше над трибуните, Джейсън се замисли за всичко, което беше преживял тази година.

Без съмнение това беше най-невероятната година от живота му — година, която започна в блатата на Карпентерия, мина в множеството изпитания в спортното училище, включваше участие в Италианското бягане, преди да завърши с победа — *да, победа!* — в най-престижните и най-трудни серии от всички: Ню Йорк Мастърс.

А сега, като черешката на тортата, в джоба му лежеше договор с Умберто Ломбарди, който осигуряваше на него и на неговия екип привилегията да се състезават от името на неговия отбор в професионалната лига.

Джейсън вдигна купата още по-високо и се усмихна.

Джейсън Чейсър.

Пилот във ФЛК.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.